

DERİNLEŞEN EKONOMİK KRİZ, FERİ SÖNEN SİSTEM; KOŞULLARA MÜDAHALE EDELİM, MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Masada figüran olanların başrol üstlendiklerinin propagandası aldatmacadan başka bir şey değildir. Suriye'deki konumlanmasının geleceği ve emperyalistler arası dalaştan faydalanma çabasının bir ürünü olarak Rusya ile arayı bozmama çabası, bir yandan da ekonomik kriz gündemini bu hamleyle gölgeleme çabası, kısa vadede Cumhur İttifakı'na küçük de olsa artı puan kazandırmıştır. Ancak krizin kalıcı yapısı bir sonraki aşamada kendileri için iyi günlerin pek de beklenemeyeceğinin habercisidir.

KOLEKTİF DOĞRULTU HALKIN ÇIKARLARI AYRIYOR, GELİŞME DEVRİM LEHİNE DİR
SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

6 NİSAN-20 NİSAN 2022 • SAYI: 109 • FİYAT: 3 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

ŞİARIMIZ İSYAN KAVGAMIZ EMEKTİR

EMEK

6

MEŞA AZADÎ

8

KADIN

14

İŞÇİ EYLEMLİLİKLERİNİN DENEYİMLERİ İLE 1 MAYIS'I KARŞILAYALIM!

Son işçi eylemliliklerinde ortaya çıkan birikimin 1 Mayıs'a taşınabilmesi, farklı iş kolları, sendikalar ve direnişlerden işçilerin 1 Mayıs'ta buluşabilmesidir. 1 Mayıs bu birliğin ve mücadelenin bir kürsüsü haline gelmelidir.

BAŞUR'DA SEÇİM ODAKLI GÜNCEL DURUM

Bu aşiretçi, feodal egemenlik düzeni emperyalistler ve bölge gericileriyle kendi çıkarlarını korumak adına diğer bölgelerde sürdürülen ulusal mücadeleye ve Kürt kazanımlarına ihanet etmekten geri durmadıklarını da hem seçimler özgülünde aldıkları pozisyon ile hem de son askeri hazırlıklarıyla bir kez daha gösterdiler.

BOŞANMA HAKKINA KISA BİR BAKIŞ

Nihayetinde kadınlar için ölmeden boşanabiliyor olmak bir kazanım olarak görülse de kadınların öncelikle ekonomik olarak yaşamını sürdürmesi, çocuklarının velayetini alması, nafaka hakkını kullanması, evlilik içinde edinilen malların bölüşülmesi vb. konular vardır.

Partizan Dergisinin 95. Sayısı Çıktı!

HABER MERKEZİ- Partizan Dergisinin Nisan 2022 tarihli 95. sayısı çıktı. Derginin içeriğinde "Başkan Gonzalo'nun Anısı Mücadelemizde Yaşayacak!" başlıklı bir sunu yazısı ve "Başkan Gonzalo Konuşuyor" başlıklı röportaj yer alıyor.

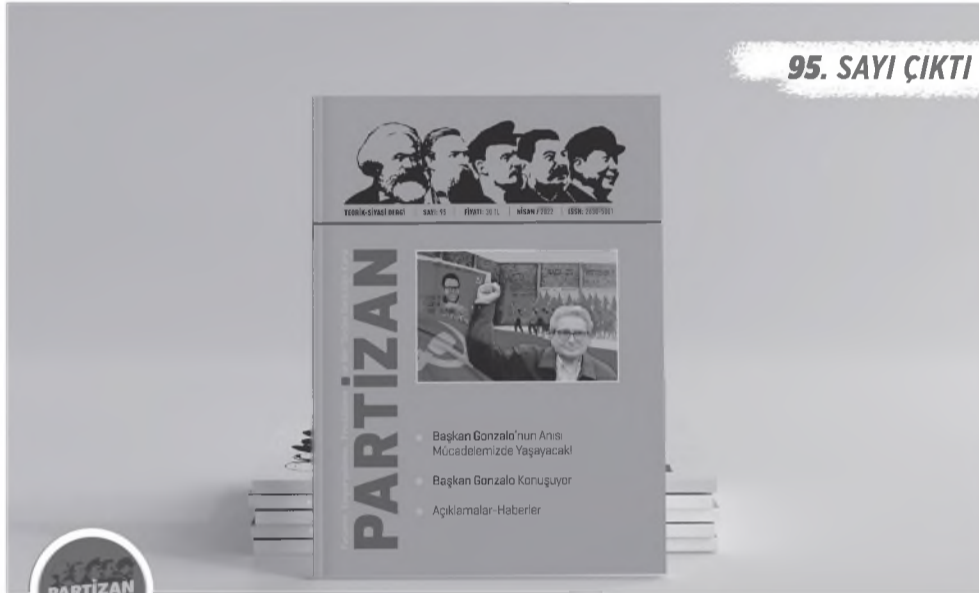
Partizan Dergisinin 95. sayısının ön-sözü şu şekilde: "Bu sayımızda 'Başkan Gonzalo' olarak tanınan büyük komünist önder, Peru Komünist Partisi'nin ölümsüzleşen lideri Abimael Guzman ile gerçekleştirilmiş tek röportajı yayınlıyoruz. Yayınladığı dönemde büyük ses getirmiş bu röportaj değerini korumaktadır. Peru Komünist Partisi ve onun şanlı gerilla ordusu Peru devletine karşı özellikle kırık alanlarda yoğunlaştığı siyasi iktidar mücadelesinde büyük ilerlemeler sağlamışken onun önderi Başkan Gonzalo ile yapılan röportaj birçok soruya, bilinmeze yanıt olmuştur. Bu koşullarda yapılan röportaj Peru'yu kasıp kavuran devrim dalgasının önderinin düşüncelerinin bizzat onun ağzından öğrenilmesi bakımından önemlidir. Hakkında türlü söylencelerin varlığında Başkan Gonzalo ile yapılan röportaj muazzam etkiler yaratmıştır. Röportaj 1988 yılının temmuz ayında, Peru Komünist Partisi'nin 1. Kongresi'nden hemen sonra gerçekleştirilmiş ve Peru'da El-Diario adlı gazetede yayınlanmıştı. 1992 yılının eylül ayında Başkan Gonzalo esir düştüğünde bu röportaj Kazanılacak Dünya dergisi tarafından "Baş-

kan Gonzalo'nun Hayatını Koruyalım" kampanyası çerçevesinde tüm dünya halklarına sunulmuştu. Kazanılacak Dünya dergisi Peru Komünist Partisi'nin de üyesi olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket'in üyelerinin görüşlerini içeren yazıların yayınladığı uluslararası nitelikte bir dergiydi. Bu röportajı daha sonra Belge Yayınları kitap halinde Türkiye'de yayınladı. Biz

naklanan nedenler tahmin edilebilir sorunları, özellikle de yetmezlikleri içermektedir. Bunların giderilmesi için gereken şeyin genel siyasi çizgi üzerinde yoğunlaşarak çalışmak, ihtiyaçları kavramak üzere incelemelere ağırlık vermek, iki çizgi mücadelesini proletaryanın sonuna kadar devrimci tutumu ile birleşerek geliştirmek olduğunu biliyoruz. Partizan'ı yayınlama-

ğunu da bilmenizi istiyoruz. 'Gonzalo Konuşuyor' röportajını yayınlama kararı aldığımızda Peru Komünist Partisi'nin tutsak önderi Manuel Ruben Abimael Guzman Reynosso yaşama gözlerini yummuştu. Bizim açımızdan her zaman değerli olsa da bu röportajı onun anısına, onun ölümünden hemen sonra yayınlamak istedik. Böylece onun devrimci harekete bıraktığı büyük mirası adının bayraklaştığı zaman diliminde okurlarımıza sunmuş olacaktık. Bunu planladığımız biçimde gerçekleştiremedik. Bu nedenle üzgünüz. Her şeye rağmen bu röportaj büyük bir hazine olarak sunulmayı, okunmayı, incelenmeyi hak etmektedir. Kitabına erişimin zorlaştığı bu süreçte röportajı yayınlamak konusunda ısrarcı olmayı zorunlu gördük. Röportajın önüne koyduğumuz sununun çok genel bir bilgi aktarımı olduğunu söylemeliyiz. Onun kendi görüşlerini etraflıca açıkladığı ve aynı zamanda Peru Komünist Hareketini tüm özellikleriyle ortaya koyduğu röportajın zaten yeterli bilgi verdiğini düşünüyoruz. İncelenmesi için hiçbir zaman geç olmadığını bildiğimiz bu röportajın uyandırıcı, ufuk açıcı ve özellikle de devrimci fikre ikna edici içeriği, inanıyoruz ki bilinçle, ilgiyle ve sorgulayarak okuyan herkes tarafından takdirle karşılanacaktır.

"Geleceğe devrimci fikrin hükmedeceğine olan inancımızla bu röportajla filizlenecek her tohuma başarı diliyoruz..."

de yıllar sonra, Başkan Gonzalo'nun ölümsüzleşmesiyle ona yönelik yapılan saldırılara yanıt olmak ve onun anlaşılmasını, tanınmasını sağlamak için aynı röportajı yayınlamaya karar verdik.

"Partizan'ın bu sayısının yayınlanmasında çok geç kaldığımız için özür dileriz. Bunun özel ve öznel birçok nedeni var. Doğrudan bizden kay-

madaki başarısızlığımızın temelinde bu bilginin yaşama geçirilememesi, dolayısıyla henüz kavranamaması gerçekliğinin olduğunu düşünüyoruz. Dolayısıyla bu alanda bir özelleştirinin zorunlu olduğunu görüyoruz.

"Bununla birlikte bu zaman diliminde yayınevini el değiştirmesi gibi bir bürokratik sorunla da karşılaştığımız ve sorunun çözümünün ummadığımız derecede zaman kaybına neden oldu-

nükleer santrallere ve doğanın talanına karşı MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

SİNOP ve AKKUYU ÇERNOBİL OLMASIN!

KONUŞMACILAR:
Cemalettin Küçük
(Metalurji Yüksek Müh.)
Munzur Çevre Derneği
Ovacık Köy Dernekleri Komitesi

SUNUCULAR:
Sevil Doğan - Kasım Güzel

SANATÇILAR:
Şişli Kent Kültür Merkezi
Taylan Özgür Ölmez
Celo Boluz
Grup İsyân Ateşi
Mostafa Pouryousef

18.00-22.00
30 Nisan Cumartesi

Avrupa: 0534 972 92 28
Anadolu: 0538 092 49 79

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ

Instagram.com/munzurcevre Facebook.com/munzurcevre1 Twitter.com/munzurcevre2

"Nükleer santrallere ve doğanın talanına karşı mücadeleyi büyütelim!"

İSTANBUL- Munzur Çevre Derneği (MÇD) "Nükleer Santrallere ve Doğanın Talanına Karşı Mücadeleyi Büyütelim!" şiarıyla 30 Nisan'da Şişli Kent Kültür Merkezi'nde bir etkinlik düzenleyecek.

Cemalettin Küçük ve Ovacık Köy Dernekleri Komitesi'nin katılacağı etkinlikte sanatçılar Taylan Özgür Ölmez, Celo Boluz, Grup İsyân Ateşi ve Mostafa Pouryousef sahne alacak.

Munzur Çevre Derneği doğaya ve yaşam alanlarına dönük saldırılara karşı tüm emekçileri, çevrecileri dayanışmayı büyütme, etkinliğe katılmaya çağırıyor.

DERSİM'DE ÇALIŞMALAR

Munzur Çevre Derneği ve çok sayıda köy derneği Dersim'de madencilığe, avcılığa ve ormanların talanına karşı köylerde ve ilçelerde bir dizi etkinlik düzenledi.

Çemişgezek Ekirek'te jandarmanın tehditlerine rağmen köylülerle bir

araya gelen MÇD üye ve yöneticileri, köy dernekleri yöneticileri ve Avukat Barış Yıldırım Ekirek'te yapılmak istenen madencilığe karşı mücadele çağırısı yaptı.

Dersim Geyiksuyu'nda da broşür dağıtımları ve köylülerle panel etkinliği düzenlendi.

Ovacık Merkez'de de broşür dağıtımı ve ardından panel etkinliği gerçekleştirildi. Çalışmalarda "yaşam alanlarına sahip çıkan köylülerle birlikte neler yapabiliriz" konusu tartışıldı.

POLİTİK GÜNDEM

DERİNLEŞEN EKONOMİK KRİZ, FERİ SÖNEN SİSTEM; KOŞULLARA MÜDAHALE EDELİM, MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Derinleşen ekonomik krizin gölgesinde gizlenmek istenen gerçeklerin ağırlığıyla dolu bir sürecin içerisindeyiz. Düne kadar ekonomik krizi görmezden gelen, her fırsatta gündem değiştirerek “görmek istemediğim yoktur” mantığıyla hareket eden AKP-MHP bloğu, nihayet krizi kabullenerek ama yine gündem değiştirme, algı operasyonlarıyla krizin etkilerini minimuma indirme çabasıdadır. Son bir haftaya kadar özellikle anket sonuçlarının, AKP’nin 20 yıllık iktidar dönemindeki en düşük oy oranlarına işaret ettiği gerçeklik, yine MHP’yi baraj altında bir rotaya işaret etmesi Cumhurbaşkanlığı İttifakı bileşenlerini yeni hamle arayışlarına itmiştir. En somut hamlesini Meclis Komisyonu’nda kabul edilen yeni seçim yasasıyla hayata geçiren AKP-MHP bloğu, sandıkta kaybetme ihtimaline karşı yeni tedbirlerle geleceğini garantiye almak istemektedir. Başta muhalefet bloku olmak üzere, reformistlerin de çareyi ve adresi sandığa havale etmeleri nedeniyle, yeni seçim yasası gündemde önemli bir yer kaplamıştır. Krizle boğuşan, açlık ve yoksullukla sınıanan, her geçen gün yeni zamlarla yaşamı çekilmez hale getirilen geniş halk yığınlarının derdine deva görülen seçim sandığı odaklı tartışmalar, kitleleri gerçek sorunlarından ve çözümden koparmaya çalışmaya hizmet etmektedir.

Kuşkusuz hâkim klikler ve muhalefet klikleri, her ne kadar “it dalaşı içerisinde” olsalar da krizin sistemik yapısı gereği halkın tepkilerini ve öfkesini sistem içine kanalize etmekte ortaklaşmaktalar. Bu anlamda yeni seçim yasası tartışmaları, Cumhurbaşkanlığı İttifakı’nın pastadan aldığı payı büyütme amacını, Millet İttifakı’nın ise bunu engelleme girişimidir.

Altını çizmek gerekir ki mevcut kriz, “Tek Adam Rejimi”nin ürünü değil, sistemden kaynaklanan bir krizdir. Tek başına AKP-MHP bloğunun krize etki eden konumlanışıyla, bu anlamda devletin tüm imkânlarını esasta kendi bloğunun emrine sunmasıyla veya genel söyleme dönüşmüş bir İFAD krizden çıkma becerisini göstermemesiyle alakalı değildir. Ters bakış açısı, yani AKP-MHP bloğunun devrilmesiyle sorunların kendiliğinden çözüleceğini ya da çözüm yoluna gireceği ham hayaldir, krizin TC’yi aşan ana ekseninin görmezden gelin-

mesidir.

Emperyalist kapitalist sistemin 2008’de ABD merkezli başlayan ve dönem dönem pansuman tedbirlerle savuşturduğu ekonomik krizinin devamı niteliğindeki bu krizin kendisini dünya genelinde hissettirdiği bir dönemi yaşıyoruz. ABD son bir yıl içerisinde 7,9 enflasyon oranına ulaşırken bu oranın 1982 yılından bu yana kayıtlara geçen en yüksek enflasyon oranı olduğu açıklandı. Artan enflasyon karşısında ABD Merkez Bankası (FED) 3 yıl aradan sonra 25 baz puan artışı yapmış, FED’in Başkanı Jerome Powell, “Daha radikal kararlar alabiliriz.” diyerek krizin boyutunu itiraf eden açıklama yapmıştır.

Bu derin ve çok boyutlu krize önce pandemi sonra da halihazırda devam eden Rusya’nın Ukrayna işgali ve ABD-AB emperyalistlerinin ekonomik yaptırımları da katılınca dünyanın katotik bir geleceğe sürüklendiği hakkındaki yorumlar artmaya başladı. Önümüzdeki süreçte geniş halk yığınlarını daha karanlık günlerin beklediğine hiç kuşku yoktur. Özellikle Rusya-Ukrayna savaşı nedeniyle gerilen ekonomik ortam, karşılıklı yaptırımlar ve bir dizi gelişme ile ekonomik krize çarpan etkisi yapmaktadır. Almanya, İngiltere, Fransa, Rusya, Kanada ve Çin’de son 7 ile 20 yıl arasında değişen zamanların rekor enflasyonları yaşanmaktadır. Enflasyonlardaki bu artışın artışların gösterdiği tablo, emperyalist-kapitalizmin krizine dairdir ve gün geçtikçe daha fazla derinleştiğine işaret etmektedir.

Kuşkusuz emperyalist ülkelerden başlayan ekonomik krizin en karanlık hali kendisini yarı sömürgelerde hissettirecektir. Zayıf ve bağımlı ekonomisi

ile yarı sömürge ülkelerdeki krize, emperyalistlerin krizin faturasını yıkmaya politikaları da eklenince yoksulluğun derinleştiği, işsizliğin arttığı ve artık yaşanamaz hale geldiği günler kapıları çalmaya başlamıştır.

Bu krizin en çok etkileyeceği ve hatta etkisini göstermeye başladığı ülkelere başında da Türkiye gelmektedir. 2001’deki krizi hatırlatan koşullar oluşmuş ve halk durdurulamaz bir biçimde açlık ve sefalet cenderesinde sıkıştırmaya devam etmiştir. TÜİK aracılığıyla kitlelere açıklanan oynanmış rakamlarda dahi yüzde 61’tür. -ki enflasyon oranı reelde yüzde 140’ları geçmiş durumdadır- Kriz, egemenler tarafından gizlenemez bir hâl almıştır.

İstanbul’da gerçekleştirmelerini, Tayyip Erdoğan’ın “Dünya liderliği”nin yeni bir kanıtı olarak propaganda etmişlerdir. Masada figüran olanların başrol üstlendiklerinin propagandası aldatmacadan başka bir şey değildir. Suriye’deki konumlanmasının geleceği ve emperyalistler arası dalaştan faydalanma çabasının bir ürünü olarak Rusya ile arayı bozmama çabası, bir yandan da ekonomik kriz gündemini bu hamleyle gölgeleme çabası, kısa vadede Cumhurbaşkanlığı İttifakı’na küçük de olsa artı puan kazandırmıştır. Ancak krizin kalıcı yapısı bir sonraki aşamada kendileri için iyi günlerin pek de beklenemeyeceğinin habercisidir. Nitekim tüm çabalara rağmen durdurulamayan enflasyon artışı göstermektedir ki uygulanan politikalar sonuç alıcı olmamaktadır.

Son doğal gaz zammı, bitmeyen zamların yeni bir durağı olmuştur. Zamlarla mücadele adı altında, yüzde 10’luk KDV indirimi aldatmacasının etiketlere ciddi anlamda bir etkisinin olmadığı görülmüştür. Krizin yeni çıkış yolu olarak çizilen rotalardan birisi de sıcak para akışının sağlanması çabasıdır. Dün ne kadar iktidar ne kadar “hain” ne kadar “FETÖ finansmanı” ne kadar “dış mihrak” olarak tanımladığı ülke varsa kapılarını çalmış, sıcak para için dilencilik yapmıştır. Kuşkusuz tüm bu görüşmelerin bir karşılığı olacaktır ve bunun faturası da yeni talan alanları demektir. Ancak bu çabaların elle tutulur bir yanı olamayacağı gibi, fatura ise her zamanki gibi emekçilere kesilecektir.

Kriz çelişkileri derinleştirmekte, öfke gün geçtikçe büyümektedir. Eksik olan, öfkeye neden olan keskinleşen çelişkileri örgütlenme ve devrimci mücadeleye kanalize etme görevidir. Bunun için daha fazla sorumluluk ve çaba gerektiği açıktır. Bu çabayı göstereceğimiz alanlardan birisi de 2022 1 Mayıs’ı olmalıdır. İşçi sınıfı ve ezilenlerin taleplerinin ön plana çıktığı, çelişkilerinin keskinleştiği bu süreci örgütlemek için daha fazla sorumluluk alıp, artan yoksulluğa karşı kitlelerin taleplerini 1 Mayıs meydanlarına taşıyalım. Her türlü olanağı kullanarak öfkeyi sistem içinde örgütlemeye çalışan egemen sisteme karşı, öfkeyi sistem dışında gerçek kurtuluş ve çözüm adresi olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesine akıtalım. Anın proleter devrimci görevi budur.

1 MAYIS'A GİDERKEN... SENDİKALAR İLE SÖYLEŞİ-İ

DERİTEKS SENDİKASI:

Yeni Demokrasi: 2022 1 Mayıs'ın gündemlerini neler oluşturmaktadır?

DERİTEKS: Son dönem işçi hareketlerinin de gösterdiği üzere işçi sınıfının en yakıcı gündemi yoksullaşma, insani yaşam ücretinden uzak kölelik düzeninin çağdaş versiyonu olan çalışma rejimi, güvencesiz çalışma, işsizlik, yoğun iş temposu, bir tek işçiye birim başına düşen iş yoğunluğu, zamlar başat sorunlar ve gündemler olarak bu 1 Mayıs'ın acil gündemleri olacak gibi duruyor. Krizin yarattığı sonuçlar ve bu sonuçların yarattığı yoksullaşmaya karşı gelişen ekonomik talepli işçi hareketleri gündemler dahilindedir. İşçilerin örgütlenme sorunsalını çözmek amaçlı atacağı her türlü adım sendikal örgütlenme veya benzeri çalışmalarda önümüzdeki aylarda anti demokratik uygulamalar da işçi sınıfının gündeminde yer alacaktır. Başka bir gündem ise Batman, Van, Antep, Adıyaman, Ordu, Giresun, Çankırı, Denizli, Uşak gibi teşvik yatırımlarının olduğu bölgelerde asgari ücrete gelen zam ile emek sömürsünün bu bölgelerde 2 kat daha fazla hissedileceği. Çok düşük ücretle işçi çalıştırma ve çeşitli nedenlerle ilkelerini terk etmiş hem iç hem dış işçi göçleri ile göçmen işçiliğin yasadışılığı da ayrıca işçi sınıfının önemli gündem başlıkları olacağını düşünüyorum.

Yeni Demokrasi: Yoğun bir işçi eylemliliği süreci yaşadık. Bu süreçte işçilerin sınıf mücadelesiyle ilişkisi nasıl gelişti?

DERİTEKS: Son aylarda daha önceki yıllara nazaran olmadığı kadar işçi hareketliliği yani eylemlilikler yaşandı. Son dönemde artan eylemlilikler olsa da aslında hem ülkemizi de hem dünya işçi sınıfında bu hareketlilik tam olarak sönümlenmemiştir. Aşikâr ki bu eylemlilikler esasta ekonomik krizin yarattığı sonuçlar. Ekonomik krizin görünür olmasının en somut ispatı. Devam eden zamlardan bir çıkarsama yaparsak krizin devamı ve derinleşmesi, işçinin alım gücünün düşmesi, hanedeki yoksullaşma önümüzdeki dönemlerde de bu tür işçi hareketliliklerin devam edeceğinin göstergesidir.

Bu hareketler kendi pratiğinde işçi sınıfına bazı gerçekleri gün yüzüne çıkarırken, ortaya çıkan duruma karşıda nasıl tavır takınacağı noktasında ciddi deneyimler kazandırıyor. İşçi sınıfı sorunlarının kaynağını daha net tanımlamaya başlıyor. Örneğin yaşadığı yoksulluğun, düşük ücretle çalıştırılmanın salt kendi patronuna ait olmadığını kaba hatları ile de olsa yaşayarak görüyor. Burada meselenin aslında bir tek fabrikadan olmadığını anlıyor. Belli hatlarıyla da olsa aslında sistemin meşruluğuna dair kafa karışıklığı yaşıyor. Sermaye sisteminin işçiler tarafından deşifreyonu anlamına geliyor. Tabii bu çok ciddi bir kavrayış düzeyinde değil ama başlangıç olması ve bu hareketlerin sayısının artması ileriki zamanlarda işçi sınıfının kendisi için sınıf olma, kimliğini bulması açısından kritik dönem kavrayışı olarak görülebilir. İşçi sınıfı bu dönem hareketlerinde sınıf kardeşleriyle daha ileri bağlar kurmaya başlıyor. Bunların içinde önemli çıkarsamada bulunacağımız diğer bir yön ise işçi sınıfı birlikte hareket etmenin, üretimden gelen gücünün farkına varıyor. Özne olduğunu hissediyor. İçinde bulunduğu fabrikayı, çalışma koşullarını değiştirme kabiliyetini görüyor. Bu belki dönem açısından lokal alanlar olarak kalsa da bir nevi biriktirme de yaşıyor hafıza ediniyor.

Yeni Demokrasi: Taksim sadece 1 Mayıs için değil birçok miting ve eylem için yasaklı bir alandır. 1 Mayıs'ta Taksim'in anlamı nedir?

DERİTEKS: Taksim'in yasaklanması sadece bir fiziki mekânın işçilere kapatılması demek olmadığını biliyoruz. Salt 1 Mayıs açısından da değil birçok sosyal etkinliğe halkların taleplerine karşı da kapalıdır. İşçi sınıfı başta olmak üzere Taksim nezdinde yorumlanması gereken konu işçi sınıfı açısından da patronlar cenahında da burası simgesel bir mekandır. İşçi sınıfının değerlerini temsil eder. Öneminin tartışma konusu yapılmadan burayı değerli kılan işçi sınıfının güncel olarak Taksim ve Taksim'in temsil ettiği değerlerine mesafesi önemlidir. Bugün işçi sınıfın yığınla sorunu vardır. Yığınla talebi vardır. Asıl mesele hem son dönemde ortaya çıkan işçi sınıfı hareketlerinin hem de bu hareketin ortaya çıkan enerjisinin bu 1 Mayıs'ta nasıl birleştirileceği, sınıfı nasıl birleştireceği sorudur. Eğer Taksim işçi sınıfınsa o zaman işçi sınıfı Taksim'in neresindedir sorununa güncel gerçekler ve objektif olgularla bakmak gerekir. Tartışılan şey niyet olmamalıdır. İşçi sınıfının mevcut nitel ve nicel durumunu ve bu gerçekliği hangi özgül koşullarda 1 Mayıs'a ve Taksim ruhuna yakınlaştırmabileceğimiz ve aradaki mesafeyi hızla nasıl kapatılabilir derdi olmalıdır. Emek alanında her bir örgütün, her bir bireyin asıl derdi de bu olmalıdır.

İNŞAAT-İŞ SENDİKASI:

2022'nin 1 Mayıs'ına tarihte ender görülecek bir enflasyon ve bunun karşısında sürekli eriyen ücret gerçekliği, burjuvaziye sürekli aktılan paralar, tırmanan siyasal saldırganlık ve burjuvazi cephesinden sürekli yenilenen seçim atmosferinde giriyoruz. Üstüne bir de Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin dünya çapında yarattığı ekonomik-siyasi etkiler var. Pandeminin sonuçlarını artık kimse anlamıyor bile.

Bu atmosferde işçi sınıfının gündemi kelimenin gerçek anlamıyla bir onur sorununa dönüşen açlık, yoksulluk ve giderik büyüyeceği anlaşılan işsizlik. Sefalet ve servetin bu denli uçlarda biriktiği koşulların kendisinin politik bir muhteva kazandığını, ekme sorununun dünden daha fazla onur sorunu olduğunu ve kapitalist sistemin o vampir karakterinin özeti, manası taşıdığını düşünüyoruz. Bu anlamın savaş politikaları, kışkırtılacak şovenizm ve kutuplaştırıcı söylemlerle eskisi gibi kolay perdelenemeyeceğine inanıyoruz. Biz 1 Mayıs'ı ekme sorununun çıplak bir politik muhteva kazandığı şu koşullarda işçi sınıfının kendiliğinden patlayan öfkesini örgütlü hale getirme ve tarihsel sorumluluğuyla karşıyoruz.

İşçi sınıfı on yıllardır lokal ya da işkolu düzeyinde patlayan direnişler yaşadı. Bu direnişlerden farklı olarak bu yılın ilk 2 ayında çoğunluğu kendiliğinden, bir kısmı ilerici-öncü sendikal güç ve kurumların çabasıyla hem iş kolu hem de iller bazında yayılan-çeşitlenen bir işçi eylemleri dalgası yaşadık. Temel talep ücret sorunu. İşçi sınıfının bölünüp, parçalandığı, sistemin ideolojik hegemonyası altına alındığı bu koşullarda meseleyi sadece ücret sorunuyla patlayan işçi eylemleri sığığında ele almayı doğru bulmuyoruz. O dalganın esas anlamı işçi sınıfının bir sınıf olduğu duygusunun henüz sezgisel kalsa bile yeniden sahne almaya başlamasında yatmaktadır. Günlerce fabrika önleri, Yemeksepeti'nde gördüğümüz gibi kentlerin özel alanları işçilerin direnişlerine sahne oldu. İşçi sınıfı ancak kendi talepleri-çıkarları temelinde eyleme gittiğinde ve o eylemler sürecinde birliğini, örgütlülüğünü pekiştirdiğinde, birbiriyle etkileşim içine girebildiğinde bir sınıf olabilir. Bu dalga bir sınıf olmanın ilk adımlarından biri oldu diyebiliriz.

1 Mayıs işçi sınıfının mücadele birikimlerinin kutlandığı gündür. Sınıf düşmanına bu birikimlerin daha ileri taşınacağı mesajını verdiği gündür. İki sınıf arasındaki irade savaşıdır. 1 Mayıs'ın gücü; kitleliliği, yaygınlığı ve militanlığıyla olduğu kadar, burjuvazinin dayatmalarına, yasaklarına tutum alabildiğimiz oranda somutlaşabilir. Taksim yasağı tam da bu noktada anlam kazanıyor. Yıllarca dışı dışı mücadelelerden sonra açtığımız alan, rejimin siyasal saldırganlığının tırmandığı dönemin simgesi de diyebileceğimiz şekilde yeniden yasaklandı. Bu yasakta pek çok anlam var. Üretim alanlarının, şantiyelerin, yaşam alanlarının 1 Mayıs alanına dönüştürülmesi elbette esas olandır. Fakat bu, işçi sınıfına Taksim yasağının sınıf mücadelesi açısından taşıdığı anlamla birlikte taşınmazsa eksik kalır. İşçi sınıfının bu yasağı delmesinin genel demokratik haklarının kazanımında önemli bir adımı ifade edeceği bilincini oluşturmayan bir 1 Mayıs anlayışı her şeyden önce devrimci değildir. Biz Taksim ısrarımızı bir alan fetişizmiyle değil, esas olarak sınıf mücadelesinde, sınıflar arasındaki irade savaşında taşıdığı bu siyasal anlamla sürdürüyoruz.

Amazon işçilerinin sendikalaşma oylamasında çoğunluk sağlandı

HABER MERKEZİ- ABD merkezli perakende şirketi Amazon'un New York deposundaki işçiler, sandığa giderek Amazon İşçi Sendikası'nın (ALU) kurulması lehinde yüzde 55 oy kullandı. İşçilerin bu zaferi, sendikalaşmaya şiddetle karşı çıkan Amazon için büyük bir yenilgiye işaret ediyor. Oylama, Amazon'un 27 yıllık tarihinde sendikal örgütlenme çabasının ilk başarılı örneği niteliğinde.

Sendikalaşma çalışması yürüten işçileri, oylamayı "uygunsuz bir şekilde" etkilemekle suçlayan Amazon'un açıklamasında, "New

York'taki oylama sonucundan dolayı hayal kırıklığına uğradıkları" belirtildi. Açıklamada, "Şirketle doğrudan

bir ilişki kurmanın çalışanlarımız için en iyisi olduğuna inanıyoruz. Bazı grupların uygunsuz ve usulsüz etkisine dayalı itirazlar da dahil olmak üzere seçeneklerimizi değerlendiriyoruz." denildi.

Amazon'un Alabama'daki tesisinde yapılan sendika oylamasında ise sendika kurmak isteyen 875 işçinin çabasına karşılık 993 işçi "hayır" oyu vermişti.

Amazon, ABD'de bir milyondan fazla kişiyi istihdam ediyor. Şirket, "iş esnekliği ve depo verimliliğinin" önünde bir engel olduğunu savunduğu sendikalaşma çabalarıyla mücadeleye büyük kaynak ayırıyor. Son aylarda aktivistler kahve zinciri Starbucks'ta, medya kuruluşlarında ve diğer şirketlerde başarılı kampanyalara öncülük etti. Ancak ABD genelinde özel sektör çalışanlarının sadece yüzde 6.1'i sendikalara üye.

Deri patronları TİS görüşmelerinde DERİTEKS'in yüzde 75'lik zam talebini kabul etmedi

İSTANBUL- DERİTEKS sendikası ile deri patronları arasında deri grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor.

11 Mart'ta yapılan ilk toplantıda deri patronlarının yüzde 58'lik zam teklifine karşı deri işçilerinin talebi olan yüzde 75'lik zam talebi patronlar tarafından kabul etmedi. DERİTEKS sendikası da Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde bir açıklama yaparak tüm deri işçilerini birlikte hareket etmeye çağırdı.

'SAVAŞIN KİMİN ÇIKARINA OLDUĞUNU GÖRÜYORUZ'

Yapılan açıklamada, enflasyonun tüm kalemlerde yüzde 100'ü aştığı belirtilirken yüzde 58'lik zam teklifinin kabul edilemez olduğu belirtildi. Açıklamanın devamında "Ülkenin birçok yerinde ve işyerinde yaşanan yoksullaşma karşısında işçi direnişleri baş göstermiş ve fiili mücadelelerle işçiler hak ettiğini alabilmiştir.

"Bugün mevcut tablonun içinde en ağır faturayı biz işçiler ödemekteyiz. Ülkede paranın yarı yarıya değer kaybetmesinin yanı sıra ithal ürünlere bağımlı olan ülkemizde hızlı bir enflasyon ortamına hep birlikte sürüklendik. Diğer taraftan işçi ve emekçilerin kazandıkları para aynı hızda buharlaşmıştır. Pazara çıktığımız parayla artık yarısını alabildiğimizi görmeye başladık. Diğer taraftan kuzeyi-

mizde deri ihracatında iki kritik ülke olan Ukrayna ve Rusya arasında baş gösteren savaşın kimlerin çıkarına olduğunu, emperyalistler arasındaki hegemonya krizinin derinleştiğini ve bir üçüncü dünya savaşının ağzlarında dolandığını görüyoruz. Tabii o ülkelerin en yoksul halk kesimleri bu savaşın en büyük yıkıcı etkilerini ya-

şamaya devam ediyor. Tüm dünyada savaşa hayır demek ve halkların birbirine kırdırılmasının önüne geçmek için sesimizi yükseltmek zorundayız. Hem ülkede hem dünyadaki olumsuz tablonun ağırlaştığı bir ortamda toplu iş sözleşme görüşmelerine girmiş bulunuyoruz." denildi.

'KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HIÇ BİRİMİZ'

Açıklamada, sendikanın her fabrikadan seçtiği komiteler ile sürecin yürütüldüğü belirtilirken deri işçilerinin enflasyona ezdirilmeyeceğinin altı çizildi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Değerli yiğit deri işçileri, her sözleşme döneminde olduğu

gibi sabırla müzakereleri sürdürürken tüm işçi arkadaşlarımızın kulağının bizde olduğunu biliyoruz. İşverenlerin kabul edilebilir bir teklifle masaya gelmedikleri durumda deri işçilerinin çaresiz olmadığını ve sanayiye gelen geleneksel olarak üretimden gelen gücümüzü kullanmaya hazır olduğumuzu da bilmenizi istiyoruz.

Hep birlikte, gerektiğinde ortak hareket ederek alımızın akıyla bu süreçten çıkacak ve deri işçilerinin hak ettiği koşulları hep birlikte sahip çıkararak oluşturacağız. Bizim bizden başka dostumuz yok. İşverenler daha fazla para kazanmak için, işçiler de daha iyi şartlarda çalışmak istedikçe, bunun bir mücadele

içinde devam ettiğini hepimiz kavramak zorundayız. Bu nedenle bugün deri işçilerinin beklentisinin yaşanan hayat pahalılığında ne kadar büyük olduğunu bu meydanı doldurarak kanıtladığımız için hepinize teşekkür ediyoruz. İşçilerin birleşerek elde edemeyecekleri bir şey yoktur. Deri işçileri sözleşme dönemlerinde tek bir yumruk gibi davranmayı bugüne kadar başarmıştır. Herkesin elini taşın altına koymak zorunda olduğu bir dönemdedir. İlerleyen günlerde deri işçilerin hak ettiği tabloyu göreceğine inanıyoruz ve burada hep birlikte haykırıyoruz ki 'Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz.' diyoruz."

Farplas işçilerinin fabrika önündeki direnişi sona erdi

HABER MERKEZİ- 19 Ocak 2022 tarihinde sendikal örgütlenme hakkı için eyleme başlayan Farplas işçilerinin direnişi 59. gününde sona erdi. Patronun sarı sendika Türk Metal ile anlaşarak örgütlülüğü dağıtma çabaları, polis saldırıları, kötü hava koşullarına rağmen direniş devam etmişti.

Birleşik Metal-İş, Limter-İş ve Lastik-İş sendikasında örgütlenmelerinin ardından işten atılan ve fabrika işgalinin ardından kapı önünde direniş başlatan işçiler, direnişlerinin 59. gününde Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 2 Nolu Şube'de basın toplantısı düzenledi. Açıklamaya, Birleşik Metal-İş 2 Nolu Şube Başkanı Necmettin Aydın, Limter-İş Örgütlenme Sekreteri Hakkı Demiral, Lastik-İş Sendikası Genel Sekreteri Şener Uçar katıldı.

'FABRİKA ÖNÜ DİRENiŞİNİ SONLANDIRDIK'

59. gün itibarıyla fabrika önünde sürdürülen direnişi sonlandırdıklarını ancak Farplas'ta üyelerinin hakları ve sendikalaşma için verdikleri mücadeleyi devam ettireceklerini söyleyen Aydın, şöyle devam etti: "Farplas işçileri ile birlikte yapmış olduğumuz bu mücadele, işçi sınıfının mücadele tarihinde mutlaka yerini alacaktır. Geçmişte birçok sendikanın örgütlenme çalışması yaptığı, ancak başaramadığı, 2 bin kişinin çalışmış olduğu bu işyerinde kaçınılmaz olarak artık sendika olacak. Farplas'ta yürüttüğümüz mücadele, aynı zamanda büyük bir dayanışma örneğidir.

"Kadın işçileri öne çıktığı bu mücadelede, kadın ve erkek işçilerin dayanışması tüm işçi sınıfına örnek oldu. Bu vesileyle, mücadelemizde bizi yalnız bırakmayan tüm dostlarımıza, emekten yana partilere, siyasi örgütlere, dernek ve kuruluşlara, kadın örgütlerine, kardeş sendikalarımıza, vardiya çıkışlarında ziyaretimize gelen işçi kardeşlerimize ve basın emekçilerine teşekkür ediyoruz."

İşçi Eylemliliklerinin Deneyimi ile 1 Mayıs'ı Karşılayalım

İşçi ve emekçilerin geniş kitlesi bakımından 2022 1 Mayıs'ına açlık noktasına varan derin bir yoksullaşma ve gelecek kaygısı damgasını vuruyor. Enflasyon rakamları, hayat pahalılığı, ücretler ve alım gücündeki erime herkesin malumu. İşçi sınıfı özgülünde bu koşullara ağır çalışma, sömürü ve baskının yoğunlaşması eşlik ediyor. İşsizlik, işten çıkarılma korkusu, göçmen emeğinin patronlar tarafından sınıfın bütününe karşı bir silah olarak kullanılması ve örgütsüzlük ise bu tablonun diğer yüzünü oluşturuyor. Artık on milyonlarca işçi için mutlak bir sömürden bahsediyoruz. Mesele sadece genel ücretlerin düşüklüğü de değil. Söz konusu ücretler; günlük 12-13 saatleri bulan, hafta sonlarını da kapsayan uzun çalışma sürelerine ya da birim zamandaki iş yoğunluğunun iki kat artırıldığı ağır çalışma koşullarına karşılık elde ediliyor. Patronlar en az maliyetle kârlarını azami derecede artırmak için üretim baskısını yoğunlaştırırken işçiler ise fazla mesai ve primlere desteklenmeyen ücretleriyle geçinemeyecekleri için bu ağır koşullara mahkûm kalıyorlar. Hükümetin asgari ücret oyunu, işçi sınıfının bütünü nezdinde GSYİH'den aldıkları payı görölmedik oranda aşağı çekmeye hizmet etti. Ancak yine de işçilere karşı hem hükümet hem de patronlar ekonomik kriz, döviz kuru ve küçülme gibi bahaneler ileri sürüyorlar. Oysa açıklanan rakamlardan biliyoruz ki patronlar için bir kriz söz konusu olmadığı gibi kârlarını daha da artırmış durumdadılar. Bugünkü kriz işçi sınıfını, küçük esnafı ve tarımsal üreticileri, kısacası geniş emekçi kitleleri etkiliyor.

Tüm bunlar kuşkusuz sorunun ekonomik tarafı. 2022 1 Mayısı sınıf hareketi bakımından da örgütlenme, hak arayışı ve sendikal bürokrasilerle imtihanın yoğunlaştığı bir döneme denk geliyor. O nedenle de bu 1 Mayıs'ın, devrimci-demokratik güçler ve sınıf sendikacılığını benimseyen sendikal yapılar için işçi sınıfının sorun ve

taleplerinin birleşik ve güçlü bir sesle dillendirildiği bir tarih olması gerekiyor. Eğer bu başarılabilirse 2022 1 Mayıs'ı patronlara, sendikal bürokrasiye ve tabii devletin işçi düşmanı politikalarına karşı yeni bir mücadele, örgütlenme ve birlik sürecinin de ilanı olacaktır. Kastettiğimiz birlik sınıf sendikacılığı temelinde devrimci-demokratik bir birlik ve işçilerin her türlü eylem, direniş, grev ve

örgütlenme deneyimini

kuşaklayan sınıfın mücadeledeki birliğidir.

EMEKÇİLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ MEŞRUDUR

Son süreçte gelişen işçi eylemlerinde ağır basan yön örgütsüz/sendikasıız ya da örgütlenme/sendikalaşma sürecindeki işçilerin hareketliliği oldu. Deriteks Sendikası'nın çorap işçilerinin hak arama ve örgütlenme mücadelesine öncülük eden pratiği gibi daha planlı ve organize örnekler olsa

da bir bütün harekete rengini veren şey sendikal yetki, toplu sözleşme ve grev yetkisi gibi yasal engellere ta-kılmaksızın fiili meşru mücadelelerle hak arama ve hak alma eğiliminin gelişmesiydi ki çorapçılar pratiğinde bile aslında sendikanın misyonu bu fiili meşru mücadeleye yön vermek oldu. Bizce olması gereken de buydu. Savunduğumuz şey, fiili meşru mücadeleye ve sınıf sendikacılığına dayanan bir

mücadele oldu.

Hep söylediğimiz gibi işçi pratik düşünür ve ona göre hareket eder. En bilinçsiz dediğimiz yerde bile işçilerin belli gözlemleri, deneyimleri ve savunma mekanizmaları söz konusudur. Birbirinden bağımsız bir şekilde fakat bütünde bir sınıf iç güdüsü olarak ekonomik gidişatı, patronların tutumunu, sendikaları ve bu koşullarda ne yapabileceklerini düşünür, hesaplarlar. Öyle de yapmak zorundadırlar; çünkü bir yandan ailelerini geçindirmek, bunun için yeterli bir ücret ve hak elde etmek zorundadırlar diğer yandan ise başarısız olmaları, işsiz kalmamaları gerekir. Bunu belirtmemizin nedeni, son dönemki işçi eylemliliğinde bu pratik düşünüş ve hareketin etkili olduğunu belirtmek için.

Hangi zamanda hangi mücadele biçimini seçmeleri gerektiğini belirlerken de hangi sendikanın kapısını çalacağını belirlerken de işçiler bu pratik ve dönemsel bilinçle hareket etmektedirler. Eğer işçiler ağırlıklı sendikalara rağmen; hızlı, pratik ve birlik içinde harekete geçmiş ve fiili meşru mücadeleye yönelmişse verili koşulları itibarıyla yapmak zorunda oldukları ve sınıf kardeşlerinin pratiğinden öğrendikleri bu olduğu içindir. Çünkü istisnai örnekler dışında sendikalar daha ağır ve "kontrollü" bir biçimde ilerlemekte, üyelik-yetki-toplu sözleşme gibi binbir çeşit engelle döşeli ve uzun zaman gerektiren yasal yolları esas almakta ve hatta toplu sözleşme ve aidat sistemine taşıyamayacaklarını düşündükleri işçilerle ilgilenmemektedirler. Oysa işçiler, harekete geçtiklerinde -patronun karşı saldırılarını da önceden düşünerek- kazanmak zorundadırlar. Kalıcı bir sendikal örgütlülüğün gelmeyen hele de motokuryeler gibi örgütlenmesi çok zor işçileri ve iş kollarını düşündüğümüzde bu çok daha önemlidir. Aksi, işsiz ve aç kalmaları demektir. Kuşkusuz, işçilerin

çizgi-
gidir
ve orada ha-

yata geçen de bu çizgi oldu. Diğer yandan Trendol, Yemek-Sepeti, Migros, Çimsetaş, Farplas gibi sürece etki eden ve işçi sınıfında bir dalga yaratan fiili grev ve direnişler oldu. Antep tekstil işçilerinin ve Aliağa gemi söküm işçilerinin direnişleri gibi dikkat çeken birçok eylem oldu ve bu süreçte toplamda yüzden fazla irili ufaklı eylem ve direniş yaşandı. Sendika olsun ya da olmasın harekete damgasını vuran şey fiili meşru

Kuşkusuz, işçilerin mücadele ve kazanımlarının korunabilmesi, süreklileştirilebilmesi ve geliştirilebilmesi için tüm zorluklarına rağmen sendikali-toplu sözleşmeli biçimde çalışmak önemlidir. Ancak bu noktada belirleyici olanın işçilerin örgütlülüğü olduğu unutulmamalıdır. İşçileri örgütlemekten ve söz konusu fiili meşru mücadeleden uzak durarak sendikal bir başarının gerçekleşmesi mümkün değildir.

mücadele ve kazanımlarının korunabilmesi, süreklileştirilebilmesi ve geliştirilebilmesi için tüm zorluklarına rağmen sendikali-toplu sözleşmeli biçimde çalışmak önemlidir. Ancak bu noktada belirleyici olanın işçilerin örgütlülüğü olduğu unutulmamalıdır. İşçileri örgütlemekten ve söz konusu fiili meşru mücadeleden uzak durarak sendikal bir başarının gerçekleşmesi mümkün değildir ya da gerçekleşen şey patronları çok da rahatsız etmeyen, sendika bürokratlarının ise cebini dolduran bir sendikal pratiktir. Aynı Xiaomi Salcomp işçilerinin sendikalaşma mücadelesi üzerine çöreklenen ve patronun bir uzantısı olarak hareket eden Türk Metal pratiğinde olduğu gibi.

Son süreçte gelişen işçi eylemliliklerini yukarıda bahsettiğimiz; sınıfın ekonomik ve örgütsel tablosundaki ilk dalga olarak görüyoruz. Söz konusu koşullar ağırlaşmaya devam ettiği için benzer hareketler ve/veya sendikali işyerlerinden çeşitli hareketler tekrar gelişebilir. Hepimizin takip ettiği gibi sendikali veya sendikasız sürekli olarak fabrikalardan işten atma, TİS süreçlerinde tıkanma, eylem veya direniş haberi gelmektedir. Bu farklı eylemlerin güçlendirilmesi ve birleştirilebilmesi önemlidir. Ancak o zaman bir sınıf hareketi biçimine bürünmekte, sınıf kimliğini güçlendirmekte ve sendikal bürokrasileri daha güçlü bir biçimde zorlayabilmektedir.

TAKSİM'İN TARİHSEL ÖNEMİ SINIFIN BİRİKİMİNDEN GELMEKTEDİR

Taksim, '77 1 Mayıs'ıyla başlayan ve daha sonra uzun yıllar 1 Mayıs dahil işçi ve emekçilerin sayısız eylem, direniş ve kalkışmalarına sahne olan bir meydan olarak ülkemiz sınıf mücadelesinde tarihsel ve imgesel bir anlam taşımaktadır. Cümleyi şöyle de kura-

biliriz: 1 Mayıs alanı Taksim'dir. 2013 Gezi/Haziran İsyanı'ndaki rolünü de düşünürsek sadece İstanbul dışında değil tüm ülkelerde bir önemi var.

Devlet kısa bir dönem Taksim'de 1 Mayıs'a izin vermezse da Taksim uzun bir dönemdir hem 1 Mayıs'a hem de devrimci-demokratik her türden eyleme yasaklıdır. Bu yasağa karşı önemli direniş ve mücadeleler de sergilendi. Son yıllarda yaşadığımız gibi Taksim'de 1 Mayıs girişimleri polis ordusu ve azgın saldırılarla engelleniyor. Bunun sonucu Taksim'de 1 Mayıs demek aslında bu dayatmaya karşı direniş anlamını da taşıyor.

Bilindiği gibi özellikle '96 1 Mayıs'ından sonra devletin ve konfederasyon bürokratlarının temel politikası devrimciler ve devrimci-demokratik sendikal odaklarla geniş işçi-emekçi kitlesinin ve sendikalara üye işçilerin buluşmasını engellemek oldu. Bu politika bazen polis saldırılarıyla kortajlarda ve alan içinde koparmak, set oluşturmak şeklinde gerçekleşirken çoğu kez ise tümünden farklı alanlar ve farklı eylemler olarak şekillendi. Başta Taksim 1 Mayıs'ları olmak üzere bu politikayı kırabildiğimiz kimi dönemler oldu. Ancak güç dengelerindeki değişikliklere paralel bu birbirinden koparma politikasının toplam süreçte başarı kazandığını söylemeliyiz. Tarihsel anlamı ve devrimci ısrarına rağmen son yıllarda da bu politikanın hayata geçirildiğini açık yüreklilikle söylemeliyiz. Daha eski dönemlere nazaran son yıllarda 1 Mayıs seçenekleri arasındaki açığı daha da büyüttü. Bir yanda Türk İş'in temsil ettiği en geri ve çoğu kez İstanbul dışı 1 Mayıs organizasyonları diğer yanda ise DİSK'in temsil ettiği göstermelik Taksim söylemleri öne çıktı. Devrimci-demokratik güçler ise bu iki seçenek arasında yer yer DİSK'i zorlayarak son birkaç yılda ise ona rağmen Taksim'i zorlayan, bunun için birçok direniş sergileyen bir pozisyonda yer aldılar. Fakat bu durumda devletin saldırısı ve engellemesi daha da yoğunlaştı ve işçilerin katılım düzeyi zamanla en alt seviyelere düştü; çünkü

1 Mayıs çok geniş bir alanın günler öncesinden kapatıldığı, Taksim'e yürümeye çalışanların gaza boğulduğu ve gözaltına alındığı bir arenaya dönüşmüştü.

Taksim için yapılan direnişler, sendikaların tutumuna ve devrimci-demokratik hareketlerin güç düzeyine bağlı olarak değişik bir çap kazanıyor ve etkide bulunuyor. Uzun bir zamandır Taksim 1 Mayıs; devlete ve sarı sendikalara karşı devrimci bir ısrarın, iradenin yansıması olarak anlam buluyor. Nitekim bu sene de tablo çok farklı değil. DİSK'in veya benzer konfederasyonların Yenikapı, Maltepe veya Kartal gibi alanlara bir yönelimi konuşuluyor. Aslında DİSK, önceki yıllarda da gerçekten Taksim sorumluluğunu almıyor, dostlar alışverişte görsün misali bir tutum benimsiyordu. Bu yıl bu konfederasyonların Taksim 1 Mayıs'ından kaçış eğilimi daha belirgin bir biçimde kendini gösteriyor. Belirtmek gerekir ki DİSK yöneticilerinin muhalefetteki düzen partileriyle yakın ilişkisinin de 1 Mayıs'a etkisi değerlendirilmelidir. Her ne kadar işçiler ve sendikalarla ilgili bir konu gibi gözükse de 1 Mayıs, düzen siyaseti açısından da önem taşıyor. Özellikle de seçimlerin tartışıldığı bugünkü ortamda.

2022 1 Mayıs'ına giderken asıl farklılığı oluşturan şey biraz önce bahsettiğimiz işçilerin eylem dalgasıdır. Bunun belli bir çapta 1 Mayıs'a nasıl taşınabileceği ya da taşınıp taşınamayacağı sorusu belirleyicidir. Ancak bunun söz konusu tabloda nerede ve nasıl gerçekleşebileceği sorusunun henüz net bir cevabı yok. Son işçi eylemliliklerinde ortaya çıkan birikimin 1 Mayıs'a taşınabilmesi, farklı iş kolları, sendikalar ve direnişlerden işçilerin 1 Mayıs'ta buluşabilmesidir. 1 Mayıs bu birliğin ve mücadelenin bir kürsüsü haline gelmelidir. Bire bir öznesi veya aktif destekçisi olduğumuz işçi direnişlerinin, bu direnişlerde veya örgütlenme süreçlerinde elde ettiğimiz ilişkilerin 1 Mayıs'a taşınabilmesi özelde bizim için de önemli. İşçilerin sınıf kimliğinin gelişiminde, söz konusu ilişkilerin nitelik kazanmasında, özellikle bu 1 Mayıs'ın daha işlevli bir misyon kazanması gerekiyor. Çünkü net ekonomik taleplerle başlayan geçtiğimiz işçi eylemlilikleri, eylemlilik anında her ne kadar belli bir bilinç ve birikime yol açmışsa da şu an büyük oranda durulmuş durumdadır. Bu nedenle 2022 1 Mayıs'ının, söz konusu işçi eylemlerinin izlerini pekiştirmesi ve sonraki mücadelelere moral aşılacak bir temsil üstlenmesi önemlidir.

Yıllık enflasyon TÜİK verilerinde yüzde 61,14; ENAG verilerinde yüzde 142,63

Yoksul halk yığınları zamlar, enflasyon, zulüm kıskacında ege-menlerin kâr yarışında geçinmeye çalışıyor. Halk açlık içindeyken ülkenin cumhurbaşkanı herkesin fedakârlık yapmasını isteyerek krizin faturasını işçi ve emekçilerin küfesine yüklüyor.

Maliye Bakanı Nurettin Nebati ise "Elhamdulillah" diyerek Türkiye ekonomisinin "harikalılığıyla" övünmektedir. Enflasyonun yüzde 61(!) olmasının aslında problem olmadığını belirten Nebati, halkı hiçbir doğru veriyi ve gelişmeyi açıklamadan aldatmacalarla kontrol altında tutmaya çalışmaktadır.

Akademisyenlerin ve ekonomistlerin oluşturduğu Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG), Türkiye İstatistik Kurumu'ndan (TÜİK) önce, hesapladığı mart enflasyonunu açıkladı. ENAG'a göre, Tüketici Fiyat Fiyat Endeksi (E-TÜFE) mart ayında yüzde 11.93 arttı. E-TÜFE'nin son 12 aylık artışı ise yüzde 142.63 olarak gerçekleşti.

ENAG-özellikli ürün grubu enflasyon hesaplamasına göre, TÜİK alt grupları gösterge olarak alındığında en fazla aylık düşüş eksi yüzde 1,41 ile Lokanta ve Oteller en fazla yükseliş ise yüzde 78,44 ile sağlık kaleminde gerçekleşti.

TÜİK'in açıkladığı verilere göre ise enflasyon mart ayında aylık yüzde 5,46'lık artışla yıllık yüzde 61,14'e ulaştı. Yıllık üretici fiyat endeksi ise yüzde 114,97 oldu.

Başur'da Seçim Odaklı Güncel Durum ve KDP Kuşatmasının Anlattıkları

Irak Kürdistanı'nda (Başur) oldukça kritik bir süreçten geçiliyor. Bu süreç, taşıdığı özgün nitelikten ve gelecekte yaratacağı olası sonuçlardan kaynaklı dikkatle incelenmesi gereken özellikler taşıyor. Başur'daki gelişmelerden öne çıkan Cumhurbaşkanlığı seçimi krizi özel olarak hem Irak hem de Irak Kürdistanı'ndaki sosyal, ekonomik ve siyasal durumu doğrudan etkileyecek bir muhteva taşıyor. Bölgedeki gerici devletlerin de fiili olarak etki ettikleri bu süreç aynı zamanda bir egemenlik çatışmasının arenasına dönüşmüş durumda. Seçim krizi sürerken KDP'ye bağlı peşmerge güçlerinin PKK'nin gerilla bölgelerine dönük kuşatması da geçtiğimiz günlerde bölgede yaşanan önemli gelişmeler arasındaydı. Söz konusu iki gelişme de TC'nin bu süreçlerdeki varlığı hasebiyle de bir değerlendirmeyi gerektirmektedir.

Bilindiği gibi Irak'ta Cumhurbaşkanlığı makamı resmi olarak adı konmasa da Başur'daki Kürt partilerinin ortak belirlediği adaya bırakılıyor. Bu noktada KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) ve YNK'nin (Kürdistan Yurtseverler Birliği) belirlediği ortak aday ABD'nin işgali sonrası şekillenen siyasal denklemede Cumhurbaşkanlığı görevini alıyor. Kürt partilerinin ortak adayının da YNK'den seçilmesine dayalı bir akit söz konusu. Ancak son seçimlerde bu akit bozuldu. YNK, mevcut Cumhurbaşkanı Berhem Salih ile yola devam etmeyi önerirken KDP bu öneriyi itiraz ederek Hoşyar Zebari'nin adaylığını savundu. KDP'nin söz konusu itirazı Kürt partilerinin cumhurbaşkanlığı seçimindeki ortaklıklarının bozulmasına neden oldu. Bunun üzerine KDP, Sadr'ın başını çektiği Şii güçlerle bir araya gelerek ittifak çalışmalarını hızlandırdı. Sadr'ın ve Şii grupların Zebari'nin Maliye ve Dışişleri Bakanlığı dönemindeki yolsuzluk iddiaları nedeniyle yaptıkları itiraz üzerine bu adaydan vazgeçildi. Mukteda Sadr'ın liderliğindeki Sadr Grubu, Sünnilerin parlamento grubu Egemenlik Koalisyonu ve 31 vekili bulunan Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) mecliste "Vatanı Kurtarma İttifakı" kurarak Reber Ahmet'i cumhurbaşkanı adayı gösterdi. İran'a yakınlığı ile bilinen Şii Çatı Koalisyonu Koordinasyon Çerçevesi İmtidad Koalisyonu ve Yeni Nesil Hareketi Reber Ahmet'i desteklemeyerek kendi cumhurbaşkanı aday-

larını çıkardılar. "Vatanı Kurtarma İttifakı"nın adayını desteklemeyen aralarında YNK'nin de olduğu gruplar seçim için yapılan oturumları boykot etme kararı aldılar. Cumhurbaşkanlığı seçimi için toplanan Irak Parlamentosu boykot nedeniyle aylardır yeterli milletvekili sayısına ulaşamaması nedeniyle erteleniyor. Cumhurbaşkanını seçim krizinin devam etmesi cumhurbaşkanının yetkilendireceği bir başbakanın hükümet kurmasını da etkilediği için Irak'taki siyasal kriz ve belirsizlik giderek derinleşiyor.

Peki tüm bu gelişmelere neden olan

KDP'nin mevcut ittifakı bozan adımını nasıl okumak gerekiyor? Kuşkusuz Cumhurbaşkanlığı seçimi politikasında KDP'nin bölgedeki gerici güçler ve emperyalistlerle kurduğu ilişkinin belirleyici bir yeri vardır. TC, KDP ile kurduğu ilişkilerde bir yandan bölgedeki ekonomik sistemin içerisine dahil olurken diğer yandan bir NATO üyesi olmanın gereği olarak İran'ı kuşatma politikalarına katkı veriyor. Askeri olarak Irak Kürdistanı'nda yer alan 60'a yakın üssü hem PKK'ye karşı bir tehdit hem de İran'a dönük NATO kuşatmasının bir parçası olarak görülmelidir. ABD ve diğer emperyalist güçlerin bu de facto işgale dönük herhangi bir itirazının olmayışı da bu varlığın desteklenmesi olarak okunmalıdır. Bu anlamda TC'nin kendi güdümündeki işbirlikçi KDP'nin adayının Irak'ta cumhurbaşkanı olarak seçilmesi bölgedeki gerici politikalarının daha kolay uygulanması anlamına gelecektir. Bu hem Rojava hem de T. Kürdistanı'nda ağır bir kuşatma ve saldırı altında mücadele sürdüren PKK'nin askeri gücüne dönük operasyonların artacağına işaret eder. Diğer

yandan İran'ın Irak'taki varlığına itiraz eden ve bu temelde bir politik konum alan Sadr ile kurulan ittifakın seçim tavrı meselesinin Irak'ın iç meselesi olmasının ötesinde bölge politikalarıyla ilgili olduğunu gösteriyor.

Seçimle birlikte ortaya çıkan ittifakın KDP'nin "Kürdistan" maskesini düşürmesi anlamıyla da önemlidir. Kürdistan'ın diğer parçalarında ağır bir savaş ve mücadele sürerken, imhaya dayalı bir saldırganlık devam ederken bu mücadelenin varlığını tehdit olarak gören KDP, bunun "Kürdistan çıkarları ile örtüşmediği" gerekçesine sığınmış

TC ile omuz omuza PKK'ye karşı savaşmak olarak somutlaşırken 2016 sonrası TC ile çok katmanlı bir ilişki geliştirilerek sürdürüldü. Ekonomik, siyasi, askeri, istihbari, diplomatik ilişkiler sürerken KDP askeri olarak PKK'nin bölgeden çıkarılmasına dönük kuşatıcı bir pozisyon ile hareket ediyor. Burada deyim yerindeyse PKK ile fiili çatışmaksızın TC'nin kara gücü olarak işlev görüyor. 15 Mart'tan itibaren Metîna ve Heftanin bölgesine, doğrudan Barzani ailesine bağlı olan Zerevan güçleri ve özel birlikler gönderildi. Pusu noktaları oluşturuldu. Yeni kontrol noktaları oluşturulmaya ve gerillanın alandaki hareketliliği kısıtlanmaya çalışıldı. Bu gelişmelerin hem Münih'te hem de Antalya'da Türk devlet temsilcileri ile Barzaniler arasında yapılan görüşmelerin hemen ardından yaşanması olası "ortak operasyon" iddialarını gündeme getirdi. KCK yaptığı açıklama ile "Bu çok tehlikeli ve tamamen Türk devletinin işgal amaçlarına hizmet eden bir durumu ifade etmektedir." diyerek halkı tepki göstermeye çağırdı. Söz konusu operasyona dair tepkilerin ardından açıklama yapan KDP olası operasyonu yalanlasa da gerilla bölgelerini içine alan genişçe bir kuşatma ve üslenmenin sürüyor oluşu KDP'nin açıklamalarını doğrulamıyor.

Irak Kürdistanı'nda yaşanan gelişmeler bir kez daha Kürt halkının çıkarlarını esas almayan, ulusal çıkarlar, kazanımlar adı altında burjuva-feodal azınlığın nasıl halkı kandırdığını, yozlaştığını gözler önüne sermektedir. Bu aşiretçi, feodal egemenlik düzeni emperyalistler ve bölge gericileriyle kendi çıkarlarını korumak adına diğer bölgelerde sürdürülen ulusal mücadeleye ve Kürt kazanımlarına ihanet etmekten geri durmadıklarını da hem seçimler özgülünde aldıkları pozisyon ile hem de son askeri hazırlıklarıyla bir kez daha gösterdiler. Kürt ulusunun özgürlük istemi, ulusal kolektif halkları için Kürdistan'ın bütün parçalarında sürdürdüğü mücadele Newroz'da bir kez daha halkın gücünü göstermiştir. Kürt halkının baş eğmeyen bu gücü ve dinmeyen isyanı devrimci politik bir çizgi ile buluşmaksızın maddi bir güce dönüşemeyecektir. Bunu yaratmak da bugünkü koşullarda kuşkusuz komünistlerin görevidir.

PKK'nin Başur'daki varlığını da benzer bir "tehdit" olarak gördüğünü söylemişti. Bunu yaparken "Kürdistan"lık gerekçesine sığınan KDP, Şengal'de Haşdi Şabi ile yapılan anlaşmaları gerekçe göstererek PKK'yi Kürdistanı olmamakla suçlamıştı. Seçimlerde YNK ile ortaklığı bozarak Iraklı Şii ile kurulan "Vatanı Kurtarma İttifakı" KDP'nin "Kürdistan"lığının Barzanilerin başını çektiği feodal egemenliğin çıkarlarına dayalı olduğunu bir kez daha gösterdi. Feodal aşiretçiliğin siyasal ve ekonomik olarak egemen ilişki olduğu Başur'da KDP; "Kürdistan"lık ve Kürt kazanımları söylemleri eşliğinde büyük bir yolsuzluk, talan ve sömürü düzeninin başında durmaktadır. Bu düzen, Kürt ulusal ve kolektif haklarının savunulmasını kendisine dolgu malzemesi yaparken esasına ekonomik olarak kendi pazarını geliştirmeyi ve bu pazarın siyasal olarak egemenliğini elde etmeyi koymaktadır. Bu noktada başka bölgelerde sürdürülen Kürt ulusal mücadelelerini hançerlemekten de geri durmadığını bu pratikleriyle de göstermiştir. KDP'nin ihanetçi çizgisi '90'lı yıllarda

"Şimdi Biz Herkesin Gözü Önünde Yükseklerle Bir Bayrak Çekiyoruz"

"Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseklerle bir bayrak çekiyoruz. Bu bayrak, proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızılığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır." (İ. Kaypakkaya)

Son süreçte halk kitlelerinin biriken öfkesi sokak eylemlerine dönüşmüş, işçi ve emekçilerin hak talepli grevleri de boy göstermiştir. Tarihsel günlerde düzenlenen eylem ve etkinlikler de geçtiğimiz yıllara nazaran daha kitlesel geçmiştir. Bununla birlikte faşist diktatörlüğün gelişen hak gasplarına yönelik baskı, gözaltı, işkence ve saldırıları da artmıştır. Halkın, devrimcilerin, demokratların hak arama mücadelesini engellemek için "keyfi" uygulamalar devletin zor aygıtları tarafından devreye konulmuş, halkın devrimcilerle olan bağı koparılmaya çalışılmıştır. Bu saldırıların başını da komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğraflarına ve Partizan flamalarına dönük saldırılar çekmiştir. Yıllardır hak arama talepli eylemlerde, işçi grevlerinde, gecekondu direnişlerinde, saldırılara karşı her karşı koyuşta gördüğümüz Partizan flaması ve İbrahim Kaypakkaya silüeti bugün keyfi gerekçelerle yasaklanmaya çalışılmaktadır. Kaypakkaya silüetli Partizan flamaları dönem dönem keyfi olarak "yasak" ilan edilip "suç unsuru" olarak sunulsa da açılan davalarda, soruşturmalarda "kovuşturmaya yer yoktur" kararı verilmiştir.

Geçtiğimiz mart ayı içerisinde birçok eylem ve etkinlikte polisin Kaypakkaya silüeti ve Partizan flamalarına yönelik saldırısı artmıştır. Kadıköy'de düzenlenen Alevi mitinginde İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flaması taşıdıkları gerekçesiyle 2 Partizan okuru "suçu ve suçluyu övme" gerekçesiyle işkence ile gözaltına alınmış ve serbest bırakılmışlardır. Gazi ve 1 Mayıs Katliamı anmalarında polis tarafından yürüyüş kortejlerinin önü kesilmiş Partizan flamalarının indirilmesi ve indirilmediği takdirde yürüyüşe izin verilmeyeceği söylenmiştir. Yine Newroz alanına girmek isteyen Partizan okurlarının Partizan

flamaları gerekçe gösterilerek alana girişleri engellenmeye çalışılmıştır. En son HDP Kartal İlçe Örgütü'ne yapılan polis baskını teşhir etmek ve dayanışma amacıyla yapılan basın açıklamasında polis Partizan flamasının indirilmesini yine indirilmediği takdirde saldıracağını söylemiştir. Partizan okurlarının flamaı indirmesine karşın basın açıklamasında bulunan HDP'li yetkili Partizan flamasının indirilmesini ve sadece HDP flamasının açılacağını ve böyle karar alındığını söylemiştir. Oysa HDP'nin

eylem öncesinde "Her kurumun temsili flamaıyla eyleme katılabileceği" kararı vardı. HDP'li yetkiliye flamanın indirilmeyeceği, flama açılmasının kendi kararları olduğunu söylemesine rağmen yıkıcı ve saldırgan bir üslupla HDP dışında flama açılmamasını Partizan okurlarına dayatmıştır. Bu kaygı, polisin saldırma ihtimaline karşı devrimci değerleri savunmaktan ödün vermektir. Kartal HDP ilçe binasına yapılan bu baskında polis İbrahim Kaypakkaya'nın, Deniz Gezmiş'in ve Kürt Ulusal Hareket'in şehitlerinin fotoğraflarına el koymuştur. Yapılan baskının gerekçesi ise yine "suçu ve suçluyu övme" olarak aktarılmıştır. HDP'nin polis saldırısı kaygısıyla basın açıklaması esnasında Partizan flamalarının indirilmesi gerektiği söylemi ve dayatmacı pratiği, dayanışma anlayışının ve devrimci değerleri sahiplenmenin içini boşaltmakta, gerçekleştirilen "basın açıklamasıyla" tezat bir durumu içermektedir.

Tüm bu saldırılar boyunca dikkat çekmemiz gereken hususlardan biri yapılan saldırılar karşısında ortak biçimde geliştirilen "devrimci dayanışma" anlayışının ileri çıkartılması olmalıdır. Geline süreçte faşizm tüm aygıtlarıyla emekçi halkın her bir kesimine pervasızlığını arttırmıştır. Ne var ki onun bu pervasızlığının altında işçilerin, ezilenlerin içerisinde biriken öfkeyi, derinleşen çelişkileri frenleme, sindirme nedeni yatmaktadır. Devrimcilerin halkın ilerici kesimleriyle buluştuğu anlardaki tahammülsüz-

lüğü ve saldırısı mevcut kitleyi ürkütme, sindirme ve tasfiye etme politikasıdır. Faşizmin bu sindirme tasfiye etme saldırısı karşısında yurtsever, demokrat ve devrimcilerin ortak tutumu mücadele ve direnişi büyütme pratiği olmalıdır. HDP Kartal İlçe Örgütü'ne yapılan baskın ve baskın sonrası yapılan basın açıklamasında gösterilen "dayanışma pratiği" bu pratikten uzak, faşizmin çizdiği sınırlar içerisinde kalma ve bunun dışına çıkmama halidir ki bu pratik mevcut kitleyi de bulunduğu yerden daha da geri bir pratik içerisine sürüklemektedir.

Bugün İbrahim Kaypakkaya'ya yönelik saldırılar onun fikirlerini ve ortaya koyduğu mücadele hattını hedeflemektedir. Kaypakkaya'nın 50 yıldır ardılları tarafından savunulan ve sürdürülen görüşleri bugün de yolumuzu aydınlatmaktadır. Onun, Kemalizm ve devletin faşist niteliğine dair tespitleri ve belirlemeleri, devrimin

yolu ve yöntemine dair ortaya koyduğu mücadele hattı, devrim yolunda Komünist Partisinin ve Halk Ordusunun önemi, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" savunusu, bugün de somut durum içerisinde güncelliğini korumaktadır. Bu noktada Kemalizme özel bir dikkat çekebiliriz, Kaypakkaya Kemalizme hayranlığı yerle bir etmiştir. Bunun önemi şundandır: Kaypakkaya, Kemalizm analizi ile beraber Türkiye'deki egemen yapının emperyalizmle uşaklık temelinde işbirliği yapmış feodal yapı olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bu yeni bir tespittir ve her şeyin değişmesine yol açmıştır... Kaypakkaya'yı değerli kılan, devletin hedefi haline getiren bir diğer neden de bu sistematik görüşlerini "esas" olarak belirttiği mücadele alanı içerisinde hayata geçirmesidir. Silahlı mücadeleyi ve kırık bölgeleri esas alan Kaypakkaya bu düşüncesini bizzat pratik içerisinde hayata geçirmiştir. Fiili önderlik alanına giren konuların başında gelen devrimci dayanışma ve işkencede sır vermeme tavrında da o eşsiz bir yerdedir. "Ser verip sır vermeyen yiğit" olarak devrim tarihimize adını yazdıran Kaypakkaya, bu pratiğiyle enternasyonal proletaryanın çok değerli ve sadık bir evladı olduğunu da göstermiştir. Bu kendi başına bir önderlik duruşunu ifade etmeyebilir ama bir önderde somutlaşan bu duruşun enternasyonal proletaryanın ışıklı yolunda çok değerli olduğunu söyleyebiliriz. İşte onu devlet nezdinde "tehlikeli" kılan ortaya koyduğu görüşleri ve bu görüşleri hayata geçirdiği mücadele hattıdır.

Bugün komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve onun ardıllarına uygulanan sistematik saldırının ve tecrit politikasının yarın demokratlara, ilericilere uygulanacağından şüphe-miz yok. Adana'da Mücadele Birliği'nin flamalarındaki Deniz Gezmiş silüetine yönelik saldırı, İstanbul'da Kızıldere Katliamı anmalarına dönük saldırılar bu gerçeğin göstergesidir. Bu noktada devrimci değerleri, önderleri sahiplenmeyi tereddütsüz öne çıkarmalıyız. Her alanda devrimcilerle, devrimci-komünist önderlere yönelik saldırılara karşı dayanışmayı büyütmeliyiz.

RUSYA'NIN DEVAM EDEN UKRAYNA İŞGALİ VE İSTANBUL'A TAŞINAN MÜZAKERE MASASI

Rus emperyalizminin 24 Şubat'ta Ukrayna'ya başlattığı işgalin üzerinden geçen sürede, birçok kez tarafların heyetleri arasında görüşmeler gerçekleşti. Bu görüşmelerin bazıları Belarus'ta yüz yüze gerçekleşirken, bir kısmı ise video-konferans yöntemi ile gerçekleştirildi. İşgalin başlamasından itibaren üst düzey ilk temas Türkiye'de sağlanırken, iki ülkenin dışişleri bakanları Antalya Diplomasi Formu'nda bir araya geldi. Bu görüşmenin içeriğinin; tarafların birbirinin pozisyonunu anlaması ile sınırlı kaldığı belirtilirken, heyetler arası görüşmelerin Türkiye'de devam etmesi kararı alındı.

AMBARGO VE KUŞATMALARA İŞGALLE VERİLEN CEVAP

ABD emperyalizminin başını çektiği Batılı emperyalistler ve Rus emperyalizmi arasındaki pazar çekişmesinin derinleşmesi ve akabinde NATO'nun doğuya doğru genişleme ve Rusya'yı kuşatma hamlesine karşılık olarak Rusya'nın Ukrayna'yı işgali bu

çekişmenin daha yüksek gerilim taşıyan bir evreye girilmesine sebep oldu. Bu evrede emperyalistler kısmen uşakları üzerinden süreci ilerletmeye çalışsa da uzun zaman sonra ilk kez "ortaklık" iddiası ile değil, "düşmanlık" gerçeği ile karşı karşıya geldiler. Bu sebeple ardı ardına yaptırımlar hayata geçirilmeye çalışılırken, gerilim dili de sürekli tonu arttırılarak kullanılmaktadır.

Bu çekişmenin bir işgal ve açıktan Rus emperyalizminin diğer rakip emperyalistlere bir meydan okuması ile devam ediyor oluşu, bu emperyalist ülkelerin de karşılığında yekpare bir söylem getirmesini de gerektirmektedir. Bu sebeple de Rus emperyalizminin pazar mücadelesinde etkin bir unsur hali-

ne gelmesini engellemeye çalışan özellikle ABD, AB, İngiltere ve Japonya başta olmak üzere birçok ülke ortak bir biçimde yaptırım ve izolasyon girişimlerini birlikte organize etmeye girişmişlerdir.

Rusya'nın uluslararası alanda finans sermayesinin dolaşımı büyük ölçüde kısıtlanmış olsa da bu kısıtlama büyük ölçüde "oligarkları" ve Rus bankalarının bir kısım faaliyetleri ile sınırlı kalmış; birçok Rus tekel, serbest bir biçimde Batılı emperya-

2014 yılında Ukrayna'daki gerici rejimin Donbass bölgesinde yenilgiye uğraması üzerine, Almanya ve Fransa'nın arabuluculuğu ile Minsk kentinde ateşkes görüşmeleri başlamıştır. Minsk 1 adında bir ateşkes anlaşması imzalanırken, gerici Ukrayna rejimi bu süreci yeniden askeri güç toparlamak ve saldırıya geçmek için bir fırsat olarak kullanmış; ancak 2015'in şubat ayında yeniden geri çekilmek zorunda kalmıştır. Bunun üzerine yine AB'li emperyalistlerin araya girmesi üze-

gerici emperyalist bir güç olarak dış gösterme ve pazar yarışından geri durmama adına Ukrayna işgaline başlamıştır. Burada ise Lugansk ve Donetsk özgülünde yaşanan gelişmeler fırsat olarak görülmüş, Lugansk ve Donetsk'te yürüyen ilerici direniş ve talepler ise emperyalist işgale malzeme olarak kullanılmaya çalışılmıştır.

Savaş devam ederken geçmişte arabuluculuk figürü ile ortaya çıkan Almanya ve Fransa bu görevi tekrar üstlenememiş, açıktan taraf olmuş ve Rus karşıtı pozisyon almışlardır. Görüşmeler direkt olarak Rusya ve Ukrayna arasında ilerlerken Rusya açıktan kendisine karşıt tavır takınan Fransa ve Almanya'nın tekrar sürece dahil olmasına olanak vermemiştir. Bununla birlikte Belarus'ta başlayan ve ilerleyen görüşmelerde de Ukrayna rahatsızlığını belirtmiş, Belarus'un Rus emperyalizmi ile olan ilişkilerini de bu duruma gerekçe göstermiştir.

TC, ARABULUCU DEĞİL ETKİSİZ BİR FIGÜRDEN

İBARETTİR

ABD ve AB'li emperyalistlerin çizdikleri sınırlar içerisinde "tarafsız" tutum takınma gayreti gösteren, ancak bu tarafsız tutumun pratiğe yansıyan hali ile bir biçimde tüm tarafları memnun etmek için çırpınan TC, görüşmelerin yapılacağı yer hususunda öne çıkmıştır.

İlk olarak Antalya'da düzenlenen Uluslararası Diplomasi Formu'nda bir araya gelen dışişleri bakanları, ciddi bir sonuca ulaşmayan bir görüşme gerçekleştirmiştir. Ardından ise müzakere heyetleri arasında İstanbul'da bir görüşme gerçekleştirilmiştir. Bu görüşmelerde TC'ye, görüşmelere ev sahipliği yapmak dışında herhangi bir rol biçilme-

listler ile ekonomik ilişkilerini sürdürmeye devam etmektedir. Ancak emperyalistler arası derinleşen çelişkiye paralel olarak ekonomik alanda da ayrışmanın yolları aranmaktadır. Bununla birlikte sosyal ve siyasal alanda daha ağır bir izolasyon uygulanırken, bu alanlardaki ilişkiler neredeyse büyük ölçüde askıya alınmıştır. Özellikle siyasal ilişkilerin gergin ve düşük seviyede oluşu, Batılı emperyalistlerin Rusya ve Ukrayna arasındaki görüşmelere doğrudan müdahil olmasına olanak vermemekte ve bu süreci Türkiye gibi uşak devletlerin üzerinden açık bırakılan kapılar ardından yürütme-ye çalışmaktadırlar.

GÖRÜŞMELERİN "ARABULUCULARDAN" BAĞIMSIZ GERÇEKLEŞMESİ

rine Minsk 2 Anlaşması imzalanmış ve çatışmalar durdurulmuştur. Bu anlaşmanın en önemli maddeleri arasında Lugansk ve Donetsk'in özerklik durumunun Ukrayna tarafından tanınması, dış askeri birliklerin sahadan çekilmesi, anlaşma yükümlülüklerinin AGİT tarafından denetlenmesi hükümleri yer alıyordu. Ancak Ukrayna kısa süre sonra bu anlaşmanın da kendi kamuyunda rahatsızlık oluşturduğunu ileri sürerek, Lugansk ve Donetsk'e yönelik saldırılarına devam etmiş, kuşatma altında tutmuştur.

Rusya'nın kendisine yönelik başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin Ukrayna üzerinden gerçekleştirdikleri kuşatmaya karşı, yine

Savaş devam ederken geçmişte arabuluculuk figürü ile ortaya çıkan Almanya ve Fransa bu görevi tekrar üstlenememiş, açıktan taraf olmuş ve Rus karşıtı pozisyon almışlardır. Görüşmeler direkt olarak Rusya ve Ukrayna arasında ilerlerken Rusya açıktan kendisine karşıt tavir takınan Fransa ve Almanya'nın tekrar sürece dahil olmasına olanak vermemiştir.

leyeceğine dair bir görünüm oluşturulmaya çalışılmaktadır.

RUSYA'NIN İŞGAL SALDIRISI, LUGANSK VE DONETSK HALK CUMHURİYETLERİNİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI DA YOK SAYMAKTADIR

miştir. Yani "arabuluculuk" gömleği TC'ye büyük gelmekle birlikte, böyle bir etki alanına da sahip değildir. Ancak ev sahibi olmanın getirdiği prestij ve olanakları da kullanmaktan geri durmamakta, bu görüşmelerde kısa gösteriler yapma olanağı da bulmaktadır. Suriye ve Irak Kürdistanı'nda işgalci faaliyetlerini sürdüren TC, uluslararası kamuoyunun takip ettiği bu platformu "barış elçiliğine" soyunarak kullanmıştır.

MÜZAKERELERİN ANA EKSENİ HANGİ NOKTALARDA YOĞUNLAŞMAKTADIR?

Müzakerelerde Rus emperyalizminin dayattığı esas maddeler; Ukrayna'nın NATO kuşatmasının genişlemesine olanak verecek biçimde konumlanmasının yani NATO üyeliği ve iş birliğinin engellenmesi, 2014 yılında Rusya'nın kendisine bağlandığını ilan ettiği Kırım'ın pozisyonunun tanınması, Donetsk ve Lugansk'a yönelik saldırıların son bulması, Ukrayna'nın neo-nazilerden arındırılması ve silahsızlanması olarak sıralanıyor. Ancak bu maddelerin içerisinde ana damarın Ukrayna'nın NATO ile ilişkilerinin tamamen koparılması, askeri kabiliyetinin zayıflatılması ve Rusya'nın Kırım'daki varlığının resmen tanınması olmaktadır. Bu yönüyle Rusya Karadeniz'de oluşturduğu geniş denetim alanını ve statüsünü koruyor, doğuya doğru genişleyen NATO kuşatmasını zor yoluyla kırıyor ve NATO ile arasına tampon bir bölge olarak Ukrayna'yı kullanıyor olacaktır.

Anti-nazileştirme söyleminin ardında ise özellikle doğu bölgelerde Rusça konuşan ve Rus vatandaşlığı da bulunan kesime yönelik Ukrayna tarafından uygulanan saldırıların son bulması, bu kesimin Rus azınlık olarak tanınması, Rusça konuşma yasakları gibi gerici yasaların kaldırılması ile birlikte faşist Azov Taburu benzeri oluşumların kaldırılmasını kastettiği düşünülse de bu talebin müzakere esaslarından

biri olmadığı biliniyor. Bu talep Rusya'nın hem iç hem de uluslararası kamuoyunda işgalci pozisyonunu gölgelemek adına kullandığı bir argüman olsa da ve hatta ilk etapta Rusya'dan gelen tüm demeçlerin ana söylemi de olsa kısa süre sonra, "Bu maddenin gerçekleşmesi çok da önemli değildir." açıklamalarıyla da görülmektedir.

Son olarak İstanbul'da gerçekleşen müzakerede Ukrayna ve Rusya'nın bazı maddeler üzerinde anlaşabildiği açıklanmıştır. Görüşmeler sıra-

imî üyeleri olan ABD, Rusya, Fransa, Çin, İngiltere'nin yanı sıra Türkiye, Almanya, Kanada, Polonya, İtalya ve İsrail olarak belirtildi. Buna göre Ukrayna'ya herhangi bir saldırı gerçekleştiğinde garantör devletler askeri ve mali destek sağlayacak. Bu madde ile birlikte Ukrayna, NATO'nun 5. maddesi olan "Bir üye ülkeye saldırı olması durumunda, bütün üyelere saldırı yapılmış sayılacak" benzeri bir güvenceyi alıyor olacak. Ancak bu anlaşma Donetsk, Lugansk ve Kırım'ı kapsamayacak. Yani Ukrayna, anlaşma sağlanırsa

sında ilk defa Ukrayna tarafından yazılı olarak Rus taleplerine cevap iletilmiş, bununla birlikte bazı hususların çözümüne dair de önerilerde bulunulmuştur. Bu görüşmelerde eğer anlaşma sağlanır ve Rus askeri birlikleri çekilirse Ukrayna NATO'ya katılmadan vazgeçecek ve tarafsız statüde bir devlet olarak yabancı bir askeri üsse ev sahipliği yapmayacak, herhangi bir yabancı güçle askeri tatbikata girişmeyecek, nükleer silah edinmeyecektir. Bu maddenin karşılığında güvenlik garantileri isteyen Ukrayna tarafı, bu garantilerin denetimi için ise bir garantör devletler listesi hazırladı. Bu listede yer alan devletler BM da-

bu bölgelere yönelik askeri herhangi bir girişiminin olmayacağını da sinyalini veriyor.

Bu taleplere Rusya tarafından herhangi bir resmi cevap verilmemiş olsa da yapılan açıklamalar bu görüşmenin "olumlu ve yapıcı" yanlarının bulunduğu dikkat çekmektedir. Ancak bu görüşmelerin henüz çerçeve belirleme ve tartışılacak konuların belirlenmesine yönelik olduğu görülmekte, bununla birlikte Rusya'nın bu görüşmeden sonra askeri yönelimini daha spesifik hedeflerde yoğunlaştıracağı açıklamaları ile birlikte Kiev ve çevresinde savaş yoğunluğunun hafif-

Donetsk ve Lugansk Cumhuriyetlerinin pozisyonunun bu müzakerelerde nasıl bir yer tuttuğu ise bir diğer tartışma konusudur. 21 Şubat günü Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri Rusya tarafından tanınmıştır. Burada Lugansk ve Donetsk'in kendi kaderini tayin etme hakkının yani özgürce ayrılma hakkının tanındığı sonucunu çıkarmak yanlış bir çıkarım olacaktır. Rusya, Lugansk ve Donetsk'e karşı Ukrayna tarafından gerçekleştirilen saldırıları kendi emperyalist işgaline dayanak yapmıştır. Bununla birlikte Rusya'nın bu alan üzerindeki işgali sonlandırıp sonlandırmayacağı yani savaş sona erdiğinde bu alandan çekilip çekilmeyeceği dahi henüz net bir biçimde görülememektedir. Rus emperyalizmi, gerici Ukrayna devleti tarafından Donetsk ve Lugansk'a yönelik gerçekleştirilen saldırıları; kendi emperyalist çıkarlarını korumak adına bu alanda kullanılabileceği bir çelişki olarak görmekte ve bunu bir biçimde emperyalist işgaline gerekçe haline getirmektedir. Rus emperyalizmi Donetsk ve Lugansk'ın kendi kaderini tayin hakkına güvence olacak bir unsur değildir. Tam tersine Donetsk ve Lugansk'ın Rus emperyalizmi ve işgaline karşı da kendi kaderlerini tayin haklarını savunmaları gerekmektedir.

Kırım ile birlikte Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin durumuna dair şu an için müzakere masasında herhangi bir başlığın tartışılmadığı da gelen açıklamalarda görülmektedir. Ukrayna tarafı müzakerelerde bu başlığın "Ukrayna toprak bütünlüğüne dair bir tartışma içerdiği, bunun ancak devlet başkanları seviyesinde yapılacak bir görüşmede ele alınabileceğini" belirten bir açıklama yaptı. Bu açıklama, yapılan müzakerelerin şimdilik sadece ateşkes hedefi taşıdığını da göstermektedir.

HALKIN ÇIKARLARI AYRIŞIYOR

Bütüncül düşünmek veya bütüncül düşüncelerde ortaklaşmak ve buna uygun hareket etmek devrimci bir hareketin başarılı seyri için olmazsa olmazdır. Çünkü içinde olduğumuz koşullar belli bir sistemin ürünüdür, dolayısıyla bütüncüldür: baştan aşağıya, en karmaşık organizmadan en basit olana sistem belli anlayışlar, kurallar, inançlar içinde inşa olmakta ve yeniden üretilmektedir.

Sistemin tepesinde yer alanlar bütüne hâkim bir şekilde parçaları yönlendirebilmekte, geleceğe dair kararlar alabilmekte, gelişmeler karşısında "karşıt" konular şekillendirebilmektedirler. Bunun böyle olduğunu sistemin içinde, tepede olmayanlar ne görebilirler ne de böyle bir olasılık onlar için kolay anlaşılabilir. Bu gerçekliği anlamak ve kavramak özel bir çaba, yoğunlaşma, dahası yetkin bir inceleme gerektirir. Egemenler için bu kuşkusuz özel bir avantajdır. Bu durum gelişmeleri belli bir sistematik içinde izleyenlerde çoğunlukla hemen her şeyin planlı ilerlediği, hemen her şeyin önceden düşünülmüş ve tasarlanmış bir şekilde gerçekleştiği fikrine neden olur. Elbette bu tamamen doğru değildir; ancak kısmen de doğrudur ve çoğunlukla oluşan bu izlenim küçümsenip göz ardı edilmemelidir.

Böyle bir sistemin içinde olup onu alt etmek için çalışanların bütüncül olmak zorunda olmasının bir temel nedeni bu özel durumdur. Açık ki bütüncül bir bilinçle, bir yere kadar da olsa merkezi bir irade ile yönetilen bir sistemin alt edilmesi ona karşı bütüncül bir karşı koyuş örgütlenirse mümkündür.

Sadece bundan ötürü değil, bununla birlikte proleter devrimler sürecinde içinde olduğumuz sistemin yıkılması yeterli değildir, bunun yerine yeni bir sistemin yaratılması gerekir. Proletaryanın önderliğinde gerçekleşmesi gereken bu dönem devrimlerinin eski devrimlerden ayırt edici özelliklerinden biri "yeni sistem" in inşasının başından sonuna iradi bir eylem gerektirmesidir. Kapitalizm çürümüş, enkaza dönmüş feodal düzenin içinde yeşerdi ve gelişti. Kapitalist üretim tarzı feodal düzenin insanlığı tamamen karanlığa, belirsizliğe sürüklemiş olduğu geniş bir coğrafyada belli koşullarda; ama düzenin kendinde gerçekleşip yaygınlaşabilirdi. İktidar mücadelesinin çetin bir hal aldığı zamanda kapitalist üretim tarzı genel üstünlüğünü ve zorunluluğunu zaten göstermişti. Bütün mesele burjuvazinin adım adım siyasal iktidarı ele geçirmesiydi ki bunun da çeşitli biçimlerde ve uzun zaman içinde gerçekleştiği bilinir. Bugün bazı gelişmiş kapitalist ülkelerde henüz varlığını sürdüren "krallık" statüsünün bir nedeni bu durumdur. Burjuvazi iktidarı ele geçirdiği

halde bu feodal unsurlara, iş birliğinin sembolü olarak kendi düzeninde yer vermiştir. Onlarla iş birliğinin belirleyici nedenlerinden birinin gelişen proleter hareket olduğunu ayrıca hatırlatalım.

Proletarya ise yıkmak zorunda olduğu sistemi paramparça etmeden kendi sistemini kuramaz. Bu nedenle proletaryanın mücadelesi başından itibaren bütüncül olmak zorundadır. Belli bir sisteme sahip, belli ilkeler etrafında örgütlenmek zorunda olan bir mücadeleden, dolayısıyla devrimlerden söz ettiğimiz anlaşılır olmalıdır.

Bütüncül olmak zorunluluğunun bir başka açıklaması da proletaryanın bilimsel bir dünya görüşüne sahip olmasıdır. Proletaryanın kurtuluşu için mücadelenin bilimsel niteliği onun sınıfsız ve sınırsız bir topluma doğru gelişmenin öncüsü olmasından, bu öncülüğün kaçınılmazlığından, daha doğru bir ifadeyle zorunluluğundan ötürüdür. Marksizm başından itibaren, burjuvazinin iktidarından sonraki "yeni" devrimler/proleter devrimler sürecinde insanlığın kapitalizmle örülmüş olan alt yapıyı sosyalist bir alt yapıya dönüştürme mücadelesi vermek zorunda olduğunu göstermiş ve dahası bunu savuna savuna, tartışa tartışa, bu anlamda ekonomizmle, kendiliğindenlikle savaşa savaşa ilerlemiştir. Sosyalist alt yapıya denk gelecek düzeyde bir ideolojik üst yapının inşa edilmesi ve bunun sürekli olarak geliştirilmesi görevi iktidarın ele geçirilmesinde olduğu gibi iktidarın burjuvaziden korunması sürecinde de yani iktidar koşullarında da devam etmiştir. Maoistlerin, Maoizm dair "tarihin olmazsa olmaz bilinç düzeyi" tanımlarının belirleyici sebeplerinden biridir bu.

DEVİRİMİ SÜRDÜRMEK İÇİN İKTİDAR

Bu çok zorlu bir görevdir. Proleter devrimlerin sürdürülmesi zorunluluğu, iktidarın burjuvazi tarafından ele geçirilebilmesi koşullarının varlığından ötürüdür. Örneğin anarşizmin asla anlamadığı bir kuraldır bu. Bilimsel düşünceden, bu anlamda materyalist dünya görüşünden kaynaklanan bu kuralın kavranışı anarşizm ve bir dizi akımın daha göz ardı ettiği bir gerçeği içerir: burjuvazi karşısında başarmanın koşulu onun sürekli olarak parçalanmasıdır. Burjuvazinin karşıtı olan proletaryanın da yok olmasına eş değer bu parçalanma süreci ancak bir iktidar gücüyle, aynı zamanda doğru bir iktidar bilinciyle olanaklıdır; çünkü ideolojik üst yapının üretimi kendiliğinden değil ancak bu mücadelenin gerçekleşmesinde olanaklıdır.

Proletaryanın kurtuluşu kendisini üreten koşulların çözümlenmesini ve ortadan kaldırılmasını gerektiren bir mücadeledir. Başından itibaren diyoruz

ki bu mücadelede özne proletaryadır; ama öncü sınıf bilinçli önderlerdir, yani komünistlerdir. Komünistler olmadan proletaryanın mücadelesi sınıfsız ve sınırsız topluma doğru ilerleyemez. İdeolojik üretim komünistlerin temel görevidir. Bu görevin ihmal edilmesi veya proletaryaya bırakılması onun gerçekleştirilmemesi anlamına gelir. Komünist partinin zorunluluğu tamamen ideolojik üretimin bu niteliğinden kaynaklanır. Eklemeliyiz ki bu üretim sadece zihinlerde ya da düşünce dünyasında gerçekleşmez: Oradan teorik düzlemin bütün hatlarına, örgütlenmeye ve sınıfların karşı karşıya olduğu tüm toplumsal gerçekliğe, dolayısıyla iki sınıfta somutlaşan savaşa kadar bu ideolojik üretim gerçekleşir.

KİTLELER KENDİ PRATİKLERİNDE DÖNÜŞECEKLER

İdeolojik üretimin ve mücadelenin hedef kitlesi özellikle proletaryadır. Komünist partisinin örgütlemek ve "tarihsel görevini" kendisinin önüne koymak, ama bunu sürekli yapmak zorunda olduğu kesim özellikle proletaryadır. Bu, özü itibarıyla tamamen ideolojik bir çalışmadır. Çünkü ancak işçi sınıfıyla başarılacak ve ancak bilinçle geliştirilebilecek bir çalışmadır sözü edilen. Bu da bizi kitle ile parti ilişkisinde özel bir noktanın olduğu bilgisine getirir. Kitle çizgisi dediğimiz noktaya; kitlelerin parti seviyesine çekilmesi, bunun kitlenin pratiği içinde gerçekleşmesi noktasına. Bu noktanın bugüne değin erişilmiş en ileri seviyesi Büyük Proleter Kültür Devrimidir. Burjuvazinin ve özellikle de modern revizyonizmin en sinsi, en yoğun saldırılarına maruz kalan ve elbette bunu sonuna kadar hak ettiğine inandığımız Büyük Proleter Kültür Devrimi...

"Düşman Saldırısına Uğramak Kötü Değil İyi Bir Şeydir." (Mao Zedung)

Büyük Proleter Kültür Devrimi kitlelerin ideolojik olarak seferber edilmeleridir; Doğrusunu söylemek gerekir ki o esasen kitlelerin ideolojik olarak seferber olmasıdır. Partinin kendini ve kitleleri yepyeni araçlarla, ama özellikle de iktidar aygıtıyla burjuva olan her şeye karşı yenilediği, bunu yaparken burjuva olan her şeyi ezdiği bir devrimdir bu. Öğrettiklerinin muazzam değeri onun Çin'e ve sosyalizme özgü olmayan; ama hiç şüphesiz Çin'de ve sosyalizm koşullarının olgunluğunda şekillenen kitleleri devrime en ileri seviyede ve olabildiğince önde katmasındadır. Yukarıda vurguladığımız ilkenin en ileri seviyede gerçekleşmesidir burada sözü edilen: proletaryanın başaracağı görevin onların önüne konması. Bunu ancak bilimsel bakış açısıyla yapabili-

riz; dolayısıyla buna ancak komünist partisi yapabilir. Teori ile pratiğin iç içeliği burada kesin kuraldır. Bu nedenle teorinin uygulanmak üzere bir teori olduğu hep belirtilmiştir. Başarının kıstası bunun apaçık sunulması ve gerçekleşmesidir.

Bugün bunun ne anlama geldiği üzerine düşünmeliyiz. Kitlelerde; ama özellikle de gençlerde geleceğe dair kaygıların, belirsizliklerin, karamsarlığın yoğun olarak geliştiği bir süreçte bunun önemine işaret etmek zorunludur.

UÇURUMU GÖRMEK

Emperyalizmin ciddi bir krizle önemli ölçüde yaydığı karamsarlık, haksız savaşların neden olduğu ağır sonuçlar, her türden bilimsel veya teknolojik gelişmenin bilinçli bir şekilde gezegenin

ve insanlığın aleyhine yorumlandığı, kitlelerin; ama özellikle de gençlerin gerçeklerden, gerçek yaşamdan kopuk sanal "evrenler" içindeki değerlere yönlendirilmesi ve bunun bazen fazlasıyla ama esas olarak bir ölçüde karşılık bulması görevimiz ile ilgili bize güçlü bir uyarı olarak değerlendirilmelidir. Şunu biliyorduk; ama günümüzde bunu daha doğrudan hissedebileceğimiz gerçeklerle karşı karşıyayız: müdahale edilmediğinde ya da durdurulmadığında insanlık üzerindeki egemen düşünceler, ideoloji onları bir uçuruma sürüklemektedir.

Kitlelerle başaracağımız tarihsel görevin kendini güçlü biçimde dayattığı bu koşullarda komünist partilerin ideolojilerini mücadele içinde somutlaştırmak, siyasal çizgi uygulamak ve kitlelerle ideolojiyi birleştirmek hakkında güçlü bir şekilde düşünmeliyiz.

NEDİR GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE DÜŞÜNMEK?

Öncelikle Marksizm-Leninizm-Maoizmin diyalektik ve tarihsel materyalizm teorisini öğrenmek ve öğretmek üzere durumumuzu değerlendirmeliyiz. Sorunun sadece "mücadele" etmek

GELİŞME DEVRİMİN LEHİNE DİR

olmadığını, bilimsel düşünmeyi öğrenmek ve öğretmek olduğunu, mücadelenin de bunun üzerinde inşa edilmesi için ne yaptığımızı düşünmeli ve tartışmalıyız. Bu düşünme ve tartışma eylemi hiç şüphesiz belli bir önderlik altında ve örgütlü bir karakterde olacaktır. Zira bu, teorimizin karakteridir. Bilimlerin temel özelliği en ileri seviyede düşünenlerin maddenin gizli kalmış, bilinmeyen işleyiş biçimlerini, yasalarını ortaya çıkarmaları ve bunu teori halinde insanlığa sunmalarıdır. Bilimlerin bu gelişim özelliği, disiplinli ve tamamen bilinçli, planlı böyle bir süreç devrimin gelişmesinde de geçerlidir.

Bizde ve aslında genel olarak kitlelerin devrim sürecine katılmanın türlü biçimlerini içeren devrimci hareketlerin hemen hepsinde görülen bir özellik

olmayan ağır sonuçlarını göğüslemekle tereddüt göstermiyoruzdur. Ne var ki kitlelerin bundan daha azını yaşadığını düşünmek için de bir neden yoktur, olmamalıdır. Onların yaşam koşulları ve maruz kaldıklarıyla bizim "bedel olarak göze aldıklarımız" arasında bir kıyaslama yapmak bile bunu anlamak için yeterlidir.

Bugün dünya çapında yaşanan kriz, çok geniş bir halklar topluluğu için büyük yıkım anlamına geliyor: işsizlik, temel ihtiyaçlardan mahrum kalmak, hak arayışlarına karşı gelişen sonu gelmez, bunaltıcı baskılar vs. En gelişmiş ekonomilerde de gördüğümüz halka dönük kısıtlamalar önümüzdeki yıllarda artarak sürecektir. Polisi ile, ordusu ile, yargısı ile, hatta parlamentosu ile halkların çıkarları aleyhine düşünen, çalışan devletler halklarına hizmet eden yapılar olmaktan tamamen uzaklar. Dünden daha açık yaşıyoruz ki devletler esas olarak halklarına karşı örgütlenmektedirler. Ukrayna'nın Rusya tarafından işgal edilmesi ne kadar Rus devletinin kendi oligarklarını ve bunların dayandığı sömürü sistemini korumak içinse Ukrayna'nın "direnışı"ndeki egemen unsurlar da işbirlikçisi oldukları talana dayalı sistemi korumak amacındadır. Bu işgalin ve karşı koyuşun savaşan güçleri emperyalistlerdir. Onların savaşı kendi çıkarlarını korumak içindir ve bu çıkarlar bu ülke halklarının çıkarıyla taban tabana zıttır. Bu savaşla paralel olarak ABD'nin, kimi Avrupa devletlerinin, İngiltere'nin, özellikle de NATO'nun tüm tutumu halkların çıkarlarıyla ilgili olmayan gerici bir nitelik taşımıştır. Bu devletlerin ve özellikle askeri bir örgüt olan NATO'nun açık biçimde savaşı kışkırtmaları ve yönlendirmeleri karşımızdaki bu güçlerin esas işlevini göstermiştir. Bilinenin açığa dökülmesi olmakla birlikte Ukrayna işgalinin ortaya çıkardığı bu durum bize görevimizi hatırlatmalıdır. Kitleler neye "hizmet" ettiklerini görmelidirler. Bu "hizmet" in uçuruma sürüklenmek olduğu gösterilmelidir.

Sadece bu değil bu işgal ve dolayısıyla haksız savaştan kendi zorlukları için umar beklentisinde olanların da tutumu halkların aleyhinedir. Rusya'ya uygulanan ambargodan sonra oligarkların Türkiye'ye sermayeleriyle geleceği ve bunun ekonomik olarak belli olanaklar sunacağı iddiası bunlardan biridir. Elbette böyle bir şey olanaklıdır. Bununla birlikte söz konusu sermayenin oligark sermayesi olduğu unutulmamalıdır. Türkiye'deki yerli oligarkların ülkeye nasıl ve hangi bakımlardan hizmet ettikleri düşünülürse bu beklentinin de içeriği görülecektir. Borçlanmaya dayalı "yatırımlar" ülkedeki üretimin artmasından, üretim araçla-

rının gelişmesinden çok bunların gerilemesine hizmet etmektedir. Çünkü ülke ekonomisi emperyalist sistemin bir parçasıdır ve kalkınma politikaları emperyalizmin işleyişine aykırıdır. Emperyalizmin işleyişinde kalkınan, bu anlamda güçlenen ekonomilerden çok pazar özelliği gelişen ekonomiler olarak budur. Çürümüş kapitalizm yayılmakta, borçlanmaya dayalı sistemler sadece bu açıdan olgunlaşmaya devam etmektedir. Kitlelerdeki karamsarlık, gelecek kaygısı, geçmişe özlem gibi eğilimler tam da bundan beslenmektedir. Kitlelerdeki bu yansımaların çürümüş kapitalist sistemin yansıması olduğunun farkında olmalıyız. Bunun farkında olmak kitlelerdeki ideolojik dönüşümün hangi zeminde olacağını da görmeye götürecektir bizi. Çünkü bununla birlikte neye karşı mücadele edileceğini anlarız.

DEVİRİMCİ KİTLE ÇİZGİSİ

Komünist partisinin görevini bu durum ortaya çıkarmaktadır. Onun ilkin bilimi tanımlaması, örgütlemesi, buna bir siyasal nitelik kazandırması gerekir ki söz konusu göreve hazır olsun. Bu tepeden tırnağa, yukarıdan aşağıya disiplinli; demokratik-merkeziyetçi işleyişe sahip örgütlenmeye karşılık gelir. Bu yapının niteliği bilime dayanması ve sürekli ondan öğrenerek gelişebilecek olmasıdır. Yukarıda ve daha önce açıkladığımız özellikler bu niteliğin sonucudur. Bundan itibaren görev aynı niteliği kitlelere taşımaktır. İktidar için mücadelede bu kısmen gerçekleşir. Ne var ki süreç böyle tamamlanmaz. İktidar ile birlikte aynı görev yeni araçlarla; ama özellikle de iktidar aracıyla gerçekleştirmeye devam etmelidir. Büyük Proleter Kültür Devriminin içeriğini belirleyen şey sadece "burjuvaziye geçen iktidarı ondan geri almak" değildir; o bundan daha fazlasıdır. Bu devrimde kitleler kendi örgütleriyle devrime katılmıştır; ideolojik aygıtlar yaratmış ve bunlarla burjuva olan her şeye saldırmışlardır. Savunduğumuz kitle çizgisinin ayırt edici özelliğini BPKD'nde vücut bulan bu kitle örgütlerinde, bu kitle örgütlerinin ideolojik seferberliğinde görebiliriz.

SOMUT DURUM MÜCADELEYE ÇAĞIRMAKTADIR

Komünist partilerinin dünya çapındaki durumlarına baktığımızda henüz siyasal görevlerini tamamlamadıklarını, kendilerini kitlelere bilimi taşıyacak düzeyde yeterince örgütleyemediklerini görürüz. Bunu bir ölçüde başarımların kitlelerle birlikte muazzam işler yaptıklarını biliyoruz. İbrahim Kaypakaya'nın kısa süreli bir hazırlıkla birlikte kitlelerin eline meşale vermeye yönelmesi onların bu meşaleye ihtiyaç duyduğunu kavramasıyla ilintiliydi.

"Durum devrimcidir" diyordu İbrahim; "kitleler devrim için kan vermeye, kan akıtmaya hazır" diye kavırıyordu süreci. Bunun somut nedeni yönetenlerin krizi ve yönetilenlerin aynı biçimde yönetilmek istenmemesidir. Günümüzde de geçerliliğini koruyan aynı somut durumdur. Kuşkusuz özgünlükleri olan aynı somut durumdur sözünü ettiğimiz.

Bu somut durum içinde siyasal olarak görevlerimizi tamamlamak belirleyici önemdedir. İbrahim'in somutlaştırdığı çizginin 50. yılında bu görevlere sıkıca sarılmak, bu görevleri hatırlatıp tartışmak ve kitle çizgisinde yeniden üretmek içinde olduğumuz devrimci durum bakımından zorunludur ve karşılığı devrimin ilerlemesi olarak muazzam değerdedir.

Karamsarlık, gelecek kaygısı, geçmişe özlem karşısında 50. yılında İbrahim duruşu ve tavrı gelecek için mücadele etmeyi, kitlelerin çıkarlarını onlara açıklamayı, ekonomik çöküntünün nedenini ve sonuçlarını örgütlenmenin temeli yapmayı gerektirmektedir. Güçlü bir siyasal gelişim bu sayede olanaklıdır ve bunun için olasılıklar fazlasıyla vardır. Kitle çizgisinde yoğunlaşmakla aslında bu görevimizi ve bu olasılıkları bilince çıkaracağız.

Kitlelerin bir okul olduğunu öğreten BPKD İbrahim'in siyasal çizgiyi somutlaştırmasında da belirleyici katkısı olan bir büyük devrimdi. Aynı etkiyi yakalamak ve yansıtmak bakımından eksikimiz nedir?

Eksikimiz öğrenmektir, incelemektir, kitlelere taşınmak zorunda olduğunuzu hep söylediğimiz Marksizm-Leninizm-Maoizmi, somut süreçler içinde üretip kitlelere taşımaya hazırlamaktır. Okumadan, öğrenmeden, incelemekten devrimcilik yapmak kitleler karşısında önderlik görevini ihmal etmek bakımından sakattır. Böyle bir devrimcilik karamsarlığı yenemez, gelecek kaygısını gideremez, geçmişe özlemin gerici doğasını anlayamaz...

50. yılımızda Kültür Devriminin dersleri ışığında çizgimizi somutlaştırmak görevini kitlelerle, devrimci kitle çizgisini uygulayarak yerine getirmeye yoğunlaşalım. Güçlü bir siyasi mücadele için ideolojik olarak arınan ve ilerleyen bir yapı olmak için devrimci kitle çizgisindeki rolümüzü oynamak zorunludur: Büyük devrimler kitlelerin eseri olmuştur; proleter devrimler ise sadece kitlelerin başarısıyla olacaktır. Marksizm bunu öğretmiştir; bunun nasıl olacağını açıklamıştır. Görevler tanımlıdır; siyasal çizginin somutlaştığı anda MLM somuttur: ona sıkıca sarılıp tarihin zorlu yolunda azimle yürüye-

olarak "teoriye çalışmamak", düşünce kalıplarını korumak, kendini devrimin neferi olarak tanımlayıp "önderlik" sorumluluğuna uzak durmak kitlelerle kurulan ilişkilerde temel problemin sürmesinden başka bir şey değildir.

NEDİR KİTLELERLE OLAN İLİŞKİDEKİ TEMEL PROBLEM?

Bu problem kitlelerin devrime katılımını sağlayacak donanımın yabancılığıdır. Bunu en basit biçimde şöyle tarif etmemiz anlaşılır ve dikkat çekici olması için yeterlidir: Kitlelere taşımak istediğimiz bilgilere sahip olmamak, bu bilgileri edinmemek! Okumadan, incelemeyen, öğrenmeden kitlelerle ilişkilenecek...

Bu ciddi bir problemdir. Çünkü temel görevi, olmazsa olmaz olanı ihmal ve ihlal etmektir. Eğer "kitleler neyin içindedir", "nelerle yüz yüzedir" diye sormuyor ve yanıtlar vermiyorsa; bunu belli bir disiplin ve bilinçli hareket halinde gerçekleştirmiyorsa kitlelerin yaptığından daha fazlasını yaptığımızı iddia edemeyiz. Kuşkusuz devrim için veya devrim adına birçok "özel" iş yapıyoruzdur ve bunların hiç de önemsiz

Boşanma Hakkına Kısa Bir Bakış

Emekçi kadınların gerçek yaşamlarını incelemekte eksik olduğumuzu söylemiştik. Bu eksikliği gidermek öncelikle işçi ve köylü kadın kitlelerinin içinde etkin bir çalışmayı örgütlemekle mümkün olacaktır. Bu etkin çalışma muhakkak ki Türkiye toplumunda da sınıfların durumunu ve bu sınıf ilişkileri içinde kadının konumunu incelemekle yapılabilecektir. Yoksa kadın çalışmalarında birçok araştırmanın yapıldığını, kadınların durumunu anlamak için yer yer bölgesel yer yer il il yapılmış araştırma ve incelemeler olduğunu biliyoruz. Boşanma hakkı kapsamında da bu araştırmaların “zengin” olduğunu söylemek ayrıca mümkün.

Yine dünyada ve özellikle Türkiye’de boşanma hakkının tarihçesine ve gelişimine ilişkin fazlaca çalışma vardır. Bu çalışmaların ağırlıklı çoğunluğunu hukuki içerikteki yani yasal düzlemdeki makaleler oluşturmaktadır. Ancak yapılan bu araştırmalara ilişkin şu konuya özel dikkat çekmek gerekiyor: araştırmaların çoğunluğu boşanmış kadınlar hakkındadır. Oysaki boşanma hakkı kapsamında ana eksen bu hakkın kullanılmaması ya da kullanılması durumunda kadınların karşılaştığı sorunlardır. İncelemenin esas olarak bu sorunları içermesi gerekir; çünkü bizimki gibi ülkelerde kadınlar boşanma haklarını özgürce kullanamamakta yani boşanamamaktadırlar.

Bunların yanı sıra kadınların boşanma hakkını kullanabilmeleri için birçok kadın kurumunun hazırlamış olduğu eğitim broşürlerinden tutalım da hukuki destek hatlarına kadar “geniş” çalışmalar da mevcuttur. Çalışmaların yanı sıra ise başta tek tek kadınlar olmak üzere kadın örgütleri boşanma hakkının kullanımı noktasında birçok mücadele geliştirmekte, bu mücadelelerle birleşen belli kazanımlarda elde edilmektedir. Yine bu mücadelelerin bir sonucu olarak toplumda kadınların boşanma haklarına ve diğer haklarına ilişkin belli bir bilinç de oluşmaktadır. “Ancak bu yeterli midir? MLM’ler cinsiyet eşitsizliğine son vermek ve kadınların en temel insan haklarını kazanmak için ve onların gerçek kurtuluşu için ne yapmalıdır?” sorularını yanıtlamak önemlidir. Bu sebeple bizim eksiklik olarak ifade ettiğimiz nokta tek başına kadınların

boşanma öncesi ve sonrası karşılaştıkları sorunların analizini yapmak olmamalıdır. Bizim eksiklik olarak ortaya koyduğumuz olgu, sorunu ve kaynaklarını incelemek ve kaynaklarını ortadan kaldırarak sorunu tamamen çözecek yolları ortaya koymaktır. Bu sebeple Türkiye toplumunda kadınların durumunun tarihsel diyalektik materyalist yöntemle incelenmesi eksikliği vardır. Tarihsel diyalektik materyalist yöntem “somut durumun somut tahlilini” her olguda sınıflı toplum gerçekliği içinde, üretim ilişkilerine bağlı yanlarıyla incelemeyi öğretir. Doğallığında MLM bize Türkiye’de kadının toplumsal konumunu

incelerken buna bağlı olarak haklarını incelememiz gerektiğini söylemektedir. Bu hakların incelemesi ise tek başına reformlar düzleminde hareket eden örgütlerden farklı yanlarımızı ortaya çıkaracaktır; çünkü nihayetinde kadınların kimi haklarının burjuva bir tarzda, göstermelik olarak verilmesi söz konusudur. Oysaki sorun bu kapsamı aşan çok daha büyük bir derinliğe sahiptir. Araştırmalarımız ve incelemelerimiz bu gerçekliği gören bir bakış açısıyla yapılmalı bu özgülde niteliğimiz geliştirilmelidir.

AİLE ÖZEL MÜLKİYETÇİ EKONOMİK BİRLİKTİR, BOŞANMA BU EKONOMİK BİRLİĞİN DAĞITILMASIDIR!

İnsanın üretim ilişkileri içindeki konumunun toplumsal yaşamdaki konumunu belirlediğini biliyoruz. Kadının konumunu belirleyen de budur. Haklarının sınırlarını da belirleyen yine bu olacaktır. Bu kapsamda kadınların boşanma hakkını incelerken ve bu

hakkın kullanımı sırasında karşılaştıkları sorunları tanımlarken bu ilişkilere bakmamız gerekecektir. İncelememiz doğal olarak boşanmaya varmadan önce ailenin ne olduğuna, bu aile içinde kadının konumuna doğru evrilecektir. Türkiye gibi yarı feodal, yarı sömürge bir ülkede üretim ilişkilerinin gelişimi feodalizmin tasfiyesine bağlıdır. Feodal üretim ilişkilerinin tasfiye edilememiş olması toplumsal yaşamın her bir aşamasında feodalizmin üretildiği gerçeğini bize göstermektedir. Kadınların konumu da bu gerçeğe bağlı olarak biçimlenmektedir. Aile yarı feodal yapının parçasıdır, haklar mücadelesi de yarı feodal yapı

nındığını biliniyor. Burada karşımıza iki temel olgu karşımıza çıkmaktadır: birincisi, kocalık görevini yerine getirmemek olarak tanımlanan şeyin sınırları nedir, bu sınırları belirleyen kimdir, yani boşanmaya karar veren kimdir? İkincisi ise kadınların erkeğin kocalık görevlerini yerine getirmemesi durumunda ataerkil tüm kurumlarla boşanmasının engellenmesi ya da yasaklanması ya da kadının boşanmak istemesi durumunda göze alması gereken bedellerdir. Birincide bahsini ettiğimiz sınırlara baktığımızda tüm yan etmenlerin gerisinde erkeğin kocalık görevleri içindeki tanımların temelini ev ekonomisinin sürdürülmesi oluşturmaktadır. Aile ekonomik birlik iken erkek bu birliğin temeli, kadın ise yedek gücüdür. Toplumsal cinsiyet rollerinde “evine ekmek getiremeyen”, “ailesine bakamayan” erkek aile kurumunun ciddi yetini kavrayamamıştır ve boşanmayı hak etmiştir. Buradan da anlaşılan ve incelenmesi gereken aile kurumunun ne olduğu ve bu kurumun dağıtılmasının hangi şartlara bağlandığı olacaktır. Boşanma aile kurumu ile oluşturulan ekonomik birliğin dağıtılmasıdır; çünkü bu insanın yaşamı küçük üretime dayanmaktadır. Üretimin devam etmesi ailenin varlığını sürdürmesi ile doğrudan ilişkilidir. Bu da yine sınıflı toplumun sürdürülmesini içermektedir. Yani boşanmak ailenin dağılmasını, bu bağlamda sınıf ilişkilerinin küçük hücrelerinin etkilenmesini içermektedir. Bu etkilenme parçada çok büyük bir etkiye sahiptir. Hem geleneksel toplum yapısını, dağılan ailenin bileşenlerini hem de her iki cinsin ait olduğu aileleri ve bu ailelerin ekonomik ilişki ve durumlarını etkilemektedir.

Bu sebeple boşanma bizimki gibi ülkelerde sadece iki kişinin ilişkisine son vermek olarak anlaşılmamalıdır; çünkü feodal, yarı feodal toplumlar da evlilik özel olarak iki kişi arasında kurulan bağın ötesinde bu iki kişinin ait olduğu ailelerin ekonomilerinin birleştirilmesine kadar genişlemektedir. Evlilik hukuku bu toplumsal ekonomik ilişkinin yasaları içinde oluşturulmaktadır. Bu yasalar hem resmi hukuku hem de örf, adet ve töreleri kapsamaktadır. Bizimki gibi toplumlar da burjuva hukuk esas olarak dekoratiftir; toplum içinde esas olan, geçerli kabul edilen yasalar toplumsal yasalardır. Boşanmayla gerçekleşen

ile mücadeleyi kapsayan bir nitelikte olmalıdır.

Kadınların üretim süreci içinde yedek iş gücü olarak görülmeler aile ekonomisine bağlı bir yaşamı dayatmaktadır. Bu bağımlılık kadınların yaşamının her bir aşamasında kendini göstermektedir. Kadınların sorunları bu bağlamda üretim ilişkilerinin değişimine bağlı olarak gelişecektir. Bu olgu bize basitçe bir yasal düzenleme gibi görülen temel hakların da devrim sorunu olduğunu göstermektedir. Zira feodalizmin kalıntıları ortadan kaldırılmadan kısmi kazanımlar göstermelik yasal düzenlemeler olsa da kalıcı kazanım olmayacaktır.

Geçmişe baktığımızda esas olarak kadınların boşanma hakkının olmamasıyla, bu hakların sadece erkeğe ait olması durumu ile karşılaşırız. Kadınların boşanma hakkının ise sadece erkeğin “kocalık görevleri”ni yerine getirmemesi durumunda kadına ta-

şey bir ekonomik ilişkinin sonlanması ya da değişmesidir demiştik. İşte bu değişme toplumsal bu yasalarla belirlenmektedir.

Nihayetinde toplumun en küçük yapı taşı olarak görülen aile kurumu, en küçük ekonomik birliği de oluşturmaktadır. Toplumsal yaşamın prototipi olan aile toplumsal üretim ilişkilerinin niteliğine ilişkin verileri içerir. Kadınların yaşamı evlilik öncesi de evlilikte de aile ile başlayan, aile sürdürülen ve aile ile sonlanan bir özelliktir. Bu belirleme abartılı gelebilir ancak gerçek budur. Kadının aile içinde tanımlanması dediğimiz nokta burasıdır; çünkü kadın öncelikle özgür bir birey değil erkeğe bağımlı, ataerkinin belirlediği sınırlar içinde “özgür bir anne”, “özgür bir eş, kız çocuğu” vs.dir. Bu durum sınıflı toplum gerçekliğinin bir sonucudur. Bu nedenle boşanmak o kadar da kolay bir iş değildir. Bu zorluk sadece kadın bakımından değil bir bütün toplum bakımından “zor” olduğu için kadının yükü artmaktadır.

Boşanma hakkı ile ilgili aile kurumundan başlayarak genel belli başlı noktalara değinmiş olduk. Kadınların Türkiye’de boşanma hakkı konusunda sorunlarının somutlaşmasına değinecek olursak karşımıza üç temel aşama çıkmaktadır. Birincisi evlilikle başlayan ve boşanmaya kadar devam eden aşama, ikincisi boşanma süreci ve üçüncüsü ise boşanma sonrası aşamadır.

BİRİNCİ AŞAMA: EVLİKTEN BOŞANMAYA KADAR

Evliliklerin ekonomik birlikler olduğunu aşk veya sevgi temeli üzerinde kurulmadığını, özellikle kadınların evleneceği kişiyi özgürce seçemediğini bir önceki sayımızda ifade etmiştik. Bu sebeple Türkiye’de evlilikler daha başından boşanmaya yazgılıdır. Buna karşın boşanmalar büyük bir çoğunlukla bu düzlemde gerçekleşmektedir. Boşanma oranları yıllara, bölgeye, eğitim durumuna göre çeşitli farklılık içerse de %11 ile %15 aralığında değişmektedir. Boşanan kadınların nedenlerine ilişkin araştırmalar kadının konumuna ilişkin çok önemli veriler sunsa da söylemeliyiz ki boşan(a)mayan kadınların durumu bize çok daha net bir tablo sunmaktadır. Bu aşamada kadınların ağırlıklı çoğunluğunun istemesine rağmen boşan(a)madığını görürüz. Kadınların neden boşanmadığına baktığımızda ise karşımıza yine ataerkil, burjuva-feodal toplum ve aile yapısı çıkmaktadır: kadın evlilikle birlikte “doğduğu evden” “öleceği eve” geçiş yapmıştır. Evlilik

yemininde de ifade ettiği gibi “ölüm ayırincaya kadar” oluşturulmuş bu sözleşmeye kadın ölmeden son verme yetkisine sahip değildir. Ölümden daha beter bir yaşam sürse de kadın bu yaşama ataerkil toplumun bekası için katlanmalıdır! Neden? Çünkü ayrılıkla birlikte bozulacak birlik tüm toplum düzenini tehdit etmektedir. Bu sebeple, şiddet gördüğü için “baba evine” sığınan kadın “koca evine” geri gönderilmekte, “kocandır döver de sever de” ikelliğinden taviz verilmek istenmemektedir. Ailenin büyüklerinin yetemediği yerde daha büyük ailenin yetkilileri devreye girmektedir. Bu bazen köyün büyükleri, bazen şıhlar, bezen şeyhler bazen de büyük aşiretlerin reisleri olabilmektedir. Türkiye’de boşanmak isteyen kadının bütün bu toplumsal kurum ve kişilerle muhatap olması mümkündür.

Bunun yanı sıra kadın bu süreçlerde kendi benliği-kimliğinin de baskısı altındadır. Bu benlik, bu toplumsal cinsiyet kimliği binlerce yıldır hüküm sürmüş toplumsal rollere uygun düşünmek ve yaşamak olgusunu içermektedir; çünkü kadın da tüm saldırılara, şiddet ve baskıya rağmen “aileyi ve toplumu koruma” düşüncesiyle hareket etmekte, cinsiyet kimliğinin bir yansıması olarak bütün yaşadıklarına rağmen boşanmayı aklından dahi geçirmemektedir. Ona öğretilen ve onun benimsediği asla boşanmak değildir. Boşanmak yerine “aile yüklerine şikâyet, mümkünse kocanın biraz değişmesi, örneğin kendisini çocuklarının önünde dövmesin, evine ekmek getirsin ne hali varsa görsün” istemleriyle kadınlar boşanma aşamasına gelmeden ve bu aşamada toplumumuzda boşanma fikri dahi oluşmadan yaşamlarını sürdürmektedirler. Bu fikrin gelişmemesinin altında yatan ana etmen kadının ekonomik olarak aileye bağlı olmasından doğan toplumsal cinsiyet bilincidir.

Kadının özgürce düşünebilmesinin de önüne geçen bu gerçeklik, toplumumuzda kadınların en temel sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Kadınların kendileri için üretime özgürce katılmamaları, yedek işgücü olarak görülmeleri ve ekonomik bağımsızlıklarının olmaması boşanma haklarını kullanmalarının önündeki en temel engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Boşanan kadınlar üzerinde yapılan araştırmalar ise ekonomik özgürlükleri olan kadınların ekonomik özgürlükleri olmayan kadınlara oranla çok daha fazla boşandığını göstermiştir. Yine boşanmayan kadınlar üzerinde yapılan sınırlı araştırmalarda boşan-

mak istediği halde neden boşanmadıklarının yanıtını kadınlar, “ekonomik olarak kendinin ve çocuklarının yaşamını sürdürememe endişesi” ve “kocasıyla birlikte edindiği malları kaybetme kaygısı” olarak açıklamışlardır. Bu da kadınların boşanmaya kadar süren bu aşamalarda karşı karşıya kaldığı toplumsal ve ekonomik baskıyı ortaya koymaktadır.

İKİNCİ AŞAMA: BOŞANMA SÜRECİ

Bu aşama kadınlar açısından çok yönlü saldırıların olduğu bir süreçtir. Başta evli olduğu erkek olmak üzere aile üzerinde her türlü tasarrufa sahip kurumlar “aile birliğinin kutsallığı” söylemiyle kadını boşanma hakkından mahrum bırakmaktadırlar. Devlet bu noktada çok özel bir görev üstlenmekte; askeri, polisi, yargısı ve diğer kurumlarıyla birlikte kadını dışlarken erkek egemen toplumsal düzenini korumak için seferber olmaktadır. Kadınlara yönelik şiddet özellikle bu aşamada yoğunlaşmaktadır. Erkekler mülkiyeti olarak gördüğü kadının kendisinden ayrılmasını kabul etmemekte kadının bu hakkını kullanmasıyla birlikte her türlü şiddete başvurarak başta kendi mülkiyetini elinde tutmaya çalışırken ataerkil düzenin devam etmesinde de özel bir muhafızlığa soyunmaktadır. Kurulu düzeni koruma rolünü “tüm onur ve gururuyla” oynamaya zorunlu davranmaktadır. Her gün kamuoyuna yansıdığı gibi kadınlar boşanmak istediği için katledilmekte ya da çoğunlukla yansımayan biçimiyle her türlü şiddete maruz kalmaktadır. Kadına şiddet uygulayan erkekler çoğunlukla göstermelik “cezalarla” ödüllendirilerek toplumsal yapı korunmaya çalışılmaktadır.

Kadınların tüm yaşamına damgasını vuran bu olgular kadının kendini savunma olgularıyla iç içe geçer. Boşanma hakkı kadın için yaşamını savunma hakkının bir biçimi olur. Kadınlar yaşamlarını savunmaya dönüşen boşanma hakkını kullanırken “gözü kara” davranmaya zorlanırlar. Çünkü bizimki gibi ülkelerde kadının boşanması öldürülmeye gerekçe yapılmakta devletin yargısı kadın katillerini “erkeğin isteğini kabul etseydi öldürülmezdi” diyerek cesaretlendiriyor. Kadınlara mesaj da “erkeğin isteklerine boyun eğmezseniz ölümü göze almışsın hatta hak etmiş olacaksınız” mesajıdır. Böylece kadınların kendini savunmaları çok yönlü boyutlanır. En ilkel öz savunma olguları çok zorlu koşullar içinde gerçekleşebilen ve gerçekleştiğinde de cezalandırılan olgular olur. Kendini koruduğu için ezilen kadınlar nezdinden kahramanlaşan

ama kurulu düzen tarafından cezalandırılan kadınlar bunun kanıtıdır! Sonuçta maddenin varlığını sürdürme eğilimi kadın kimliğinde temel savunma olgusu olarak savunulur hale gelmektedir. Öz savunma hakkı olarak tanımlanan olgu kadının en ilkel ve bireysel kendini savunma hakkıdır çoğunlukla! Yaşamını savunmak bu ikellikle ve bireysellik sınırlarında kalıp örgütlü ve devrimci bir niteliğe kavuşmamaktadır. Oysaki kadının cinsiyet kimliği insan olmanın, bir sınıfa ait olarak toplumsal bir gelecek yaratmanın mücadelesi içinde korunur ve gelişir: toplumsal ilerlemeyle, sınıfsal bir nitelik kazanarak gerçekleşmeyen öz savunma kadınların gerçek kurtuluşuna yetmemektedir.

ÜÇÜNCÜ AŞAMA: BOŞANMA SONRASI

Burjuva-feodal toplumda kadının sorunu boşanmayla bitmemektedir. Nihayetinde kadınlar için ölmeden boşanabiliyor olmak bir kazanım olarak görülse de kadınların öncelikle ekonomik olarak yaşamını sürdürmesi, çocuklarının velayetini alması, nafaka hakkını kullanması, evlilik içinde edinilen malların bölüşülmesi vb. konular vardır. Esasta boşanmış kadınlara yönelik toplumsal bakış açısından doğan derin toplum baskısı boşandıktan sonra da kadınların yaşamını etkilemeye devam etmektedir. Örneğin mahkeme tarafından verilen nafaka gerçek anlamda alınamamakta, kadınlar her ay alması gereken nafaka için her ay ayrı ayrı kavga vermek zorunda bırakılmaktadır. Burjuva-feodal hukuk ve toplumsal yasalar kadınlara yaşamı resmen zehir etmek için kurulmuştur. Yani düzene uymayan her davranış düzenin sahiplerinin görünmeyen ve görünmeyen elleriyle cezalandırılmaya devam etmektedir.

Sonuç olarak; kadınların erkeklerle tam hak eşitliği ve özgürlüğü için mücadele kadınların güncel, somut sorunları etrafında örgütlenmesi ile geliştirilecektir. Nihayetinde temel mücadelemizi kadınların tek tek haklarının kazanılması ile sınırlandırmamalıyız. Boşanma hakkının kullanılması ve diğer tüm hakların kazanılması için verilmesi zorunlu olan mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin bir gerekliliği olarak anlamalı, kadın kitlelerini özgürlükleri için somut talepleri etrafında Türkiye devrimini gerçekleştirme savaşına kazanmalı, bu politikalar etrafında seferber etmeli, kitlesele bir ezilen kadın hareketi yaratmalı ve bu harekete proleter devrimci çizgide önderlik etmeliyiz.

AMAÇ VE HEDEFİ KAVRAYIŞIMIZ ÇALIŞMA TARZIMIZI BELİRLER

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

En sık dile getirdiğimiz eleştirilerden biri “çalışma tarzımız yanlış”tır. Ama bunu ne kadar tekrarlırsak tekrarlayalım salt bunu söylemekle çalışma tarzımızın düzelmeceği, düzelmediği ortada. Bu nedenle bizim “çalışma tarzı nedir, çalışma tarzını doğru ya da yanlış kılan nedir, mevcut çalışma tarzımızın temel özellikleri ve kökenleri nelerdir, çalışma tarzımız nasıl olmalı ve doğru bir çalışma tarzını uygulamanın temelleri ve başlıca bileşenleri nelerdir?” sorularına doğru yanıtlar bulmamız gerekmektedir ki çalışma tarzımızı düzeltebilelim.

Çalışma tarzı; çalışmalarımızda yani pratiğimizde izlediğimiz yöntemdir. Amaç ve hedeflerimizi pratiğe uygulama yöntemimizdir. Bu nedenden dolayı ki çalışma tarzı hedeflerimizle birebir bağlıdır. Her çalışma tarzı bir hedefe

denk düşer ya da tersten ifade edersek her hedefin kendine özgü, kendine uygun, kendine hizmet eden, kendini yansıtan bir çalışma tarzı vardır. Çalışma tarzı hedeflere bağlı olduğu, hedeflere hizmet etmek zorunda olduğu içindir ki bir çalışma tarzının doğru ya da yanlış olduğunu belirleyen o çalışma tarzının hedeflere hizmet edip etmediği, uygun olup olmadığıdır. Eğer ortada hedeflere hizmet etmeyen, uygun olmayan bir çalışma tarzı varsa, bunun nedeni ya hedeflerde samimi olmama ya da hedefleri yanlış veya yetersiz kavramadır. Pratiğe uygulama yöntemi hedeflerin nasıl kavrandığının bir sonucu olduğu içindir ki çalışma tarzı hedeflerin nasıl kavrandığının göstergesi, denek taşıdır. Bu nedenle çalışma tarzının doğru hale yani hedeflere hizmet eder hale getirilmesi, en başta hedeflerin doğru ve yeterli kavranmasıyla mümkündür. Yani çalışma tarzımızı düzeltelim demek, en başta amacımızı ve hedeflerimizi doğru ve yeterince kavrayalım demektir.

Çalışma tarzındaki yanlışlığın kökenlerini amaç ve hedeflerin (bizim temel amaç ve hedefimiz “Demokratik Halk Devrimi”dir) yanlış veya yetersiz kavranışında aramalıyız; çünkü çalışma tarzı

kendi başına bir yöntem, uygulama değildir; çalışma tarzını amaç ve hedeflerden ve bunların nasıl, ne denli kavrandığından kopartarak ele alan her yaklaşım olumsuzlukları pekiştirir. Çalışma tarzımızı gerçekten düzeltmek mi istiyoruz, öyleyse amaç ve hedeflerimizi, devrimi doğru ve yeterince kavramalıyız. Biz kimiz, ne yapmaya çalışıyoruz, hangi koşulların içindeyiz? Bunlar doğru ve yeterince kavranmadan doğru bir çalışma tarzını uygulamak asla mümkün olamaz. Çalışma tarzımızdaki yanlışlıklar nedensiz, köksüz ya da basit olgular değildir. Tamamen ve yalnızca kim olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı ve içinde bulunduğumuz koşulları yanlış ya da yetersiz kavramamızın sonucudur.

Çalışma tarzımızdaki bozukluk bizi, hedefimizden uzaklaştırmakla kalmaz, kitlelerde güvensizliğe de yol açar. Kitlelere kulak verdiğimizde güven ve güvensizliğe yol açan şeylerin başında çalışma tarzımızın geldiğini görürüz. Çünkü doğru çalışma tarzı kitlelerden kitlelere çizgisini uygulayan, dolayısıyla kitlelerin eğilimlerini gören, düşüncelerini kavrayan bir tarzıdır. Kitleler bu tarzda kendini, kendi çıkarlarını bulur.

Örneğin günün dayattığı acil sorunları çözmeye çalışan, yarına bir şey bırakma hedefi gütmeyen, yarına bir şey bırakmayan, bugünle yarın arasındaki ilişkiyi sorgulamayan, kurmayan, gününbirlikçi bir çalışma tarzıyla; veya teorinin, stratejinin ışığında üretilmiş politika ve taktiklerden kopuk, amaç ve hedefleri belirsiz ya da teori

ve stratejiyle bağları aydınlatılmamış, verimsiz, kalıcı ürünler üretmeyen, sonuçta koşuşturmadan ibaret kalan dar pratikçi bir çalışma tarzıyla ne hedefimize yaklaşır ne de halka güven verebiliriz.

Böylesi bir çalışma tarzı kavranılmış, bilince çıkarılmış bir hedeften, bugünle yarın arası ilişkiden ve bunlara uygun bir plan ve programdan yoksunluk demektir. Bunların temeli de hedeften yoksunluktur; çünkü hedefin olmadığı, belirsiz olduğu, yeterince kavranmadığı koşullarda ne bugünle yarın arasında ilişki kurulabilir ne de buna uygun bir plan ve program yapılabilir. Buradan da daha önce vurguladığımız gerçeğe, çalışma tarzımızı düzeltmenin anahtarının amaç ve hedefleri doğru ve yeterince kavramak olduğuna geliriz. Eğer herhangi bir faaliyette amaç ve hedefler belirsizse, doğru ve yeterli bir biçimde kavranmamışsa ya da kavratılmamışsa orada çalışmanın doğru bir tarzda yürütülmesi mümkün olabilir mi? Bugün yapılanın yarınla bağı, ilişkisi doğru ve yeterli bir tarzda aydınlatılmamış, kavranmamış, kavratılmamışsa orada gününbirlikçiliğin olmaması mümkün mü? Doğru ve yeterli bir tarzda kavranan teori ve stratejinin ışığında üretilmiş politika ve taktiklerin yön vermediği bir pratiğin dar pratik olmaktan kurtulması mümkün mü? Hedefin belirsiz olduğu, doğru ve yeterli bir tarzda kavranmadığı ya da kavratılmadığı bir faaliyetin kendiliğindenci olmaması mümkün mü?

Amaç ve hedefleri kavramak ve kavratmak, teori ve strateji yani MLM’yi ve yaşadığımız topraklara uyarlanmış Halk Savaşı’nı kavramaktan ve kavratmaktan geçmektedir. Ancak teori ve stratejinin kavrandığı, kavratıldığı, bunların aydınlattığı politika ve taktiklerin üretildiği koşullarda çalışma tarzımız düzelebilir ve düzelecektir. Böylelikle gününbirlikçi, dar pratikçi, kendiliğindenci çalışma tarzı aşılacak, yerine yarını bugünden kuran, yarının temellerini atan, önünü açan, planlı programlı, hedefli, sorgulayıcı, üretken, yaratıcı, verimli, kolektif, inisiyatifli, disiplinli, militan, atak bir çalışma tarzının hâkim olmasının zemini yaratılmış olacaktır.

İLKELİ, SÜREKLİ VE ETKİN BİR GENÇLİK FAALİYETİ İÇİN MLM İLE İLERLE

Devrimimiz geniş halk yığınlarının çıkarlarına hizmet eden ve bundan dolayı da sömürü düzeninden doğrudan etkilenen bir bileşene sahiptir. İşçi-emekçilerin, köylülerin, kadınların, LGBTİ+'ların, gençlerin, ezilen ulus ve milliyetlerin devrimimizde reddedilemeyecek rolleri vardır. Emperyalizme, feodalizme, faşizme karşı mücadele düzleminde kavgaya omuz veren her kesim de devrimimize bir adım atmış olur. Bizim buradaki görevimiz ise bu adımı MLM bir nitelik kazandırarak ileri bir adıma çevirmektir. Halk gençliği adım atmadaki cüretiyle devrim sürecimizde en öne çıkan kesimdir. Bizim onunla ilişkimiz ise bu adımı oluşturmak ve karşılamak üzerine kurulmuştur. Bu yazımızda devrimimizde halk gençliğinin rolüne, bizim halk gençliğini örgütlemek için sahip olduğumuz araçlara ve bu araçları yaratırken uygulamamız gereken ilkelere değineceğiz.

Ülkemizde halk gençliğinin ve özelde de öğrenci gençliğin büyük bir deneyimi mevcuttur. Bu deneyimin niteliğini oluşturan ise öğrenci gençliğin yarı aydın karakteridir. Onun yarı aydın karakteri sorunları ele almasını ya da hangi sorunlara yöneleceğini belirlemektedir. Ekonomik, sosyal sorunlara yönelirken aldığı tavır ise genellikle militandır, bu militanlık onun genç olmasıyla alakalıdır.

Halk gençliğinin katmanlarını incelediğimizde öğrenci gençlik nicelik olarak büyüktür. Gelecekle kurduğu derin bağ, öğrenci gençliğin çelişkilerinin hızla yüzeye çıkmasına neden olur. Çelişkilerini çözümlerken de MLM'yi kavrayabildiği oranda harekete geçer. Ne kadar burjuva ideolojisine maruz kalsa ve onun etkisini taşısa da sorgulamaya açık yapısı ile doğruyu bulmakta da girişkendir; çünkü burjuva ideolojisiyle olan bağı sınıfsal karakteri nedeniyle henüz netleşmemiştir. Bizimse ona yönelimimiz onun iki ideoloji arasındaki gelgitlerine karşı proleter ideolojinin netliğinde olmalıdır. Halk gençliği ve özelde de öğrenci gençlik, egemenler tarafından sömürü düzeninin garantörleri olarak yetiştirilmek istenmektedir. Bir fikrin tohum olarak ekildiği genç beyinlerde yeşermesi daha hızlı olacaktır ve bu beyinlerde yetişen meyveler de güçlü olur; çünkü genç beyin fikrin besini olan bilgilere ulaşmaktaki, o bilgileri kullanmak ve geliştirmekteki gücünün farkındadır. Denilebilir

ki onun kendiliğinden hareketi çoğu zaman demokrasi sorununa karşı bir harekete dönüşmektedir. Eğitim kurumlarının anti bilimsel ve paralı niteliği, şoven ve erkek egemen politikalarla örülü yapısı bilginin üretimini daha en başta olumsuz yönde etkilemekte, beyinleri sakatlamaktadır; öğrenci gençlik bilgi üretim sürecine dahil olduğu oranda bu sorunları yüklenmektedir. Eğitim kurumlarının anti bilimsel ve paralı niteliği sömürü düzeninin çıkarlarına karşılık gelmektedir. Bu nedenle anti bilimsel uygulamalara karşı gelişen bir hareket, sömürü düzenine yönelen bir harekete dönüşmek zorunda kalacaktır. Bu çelişkiyi incelediğimizde sorunun sınıfsal özünü yakalamış olacağız.

Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) ışığında oluşturulmuş bir okulun zorunluluğu ise düzenin okullarına karşı mutlak; çünkü MLM ile donatılmış okul (birlik) ise halk gençliğinin bilincine sömürü düzenin yıkılmasını, eşit ve özgür bir geleceğin kurulmasını işler.

"Gelecek onun ellerindedir" diyen Lenin yoldaştan öğreniyoruz: sosyalist bir toplumda gençliğin görevinin komünist toplumu yaratmak olduğunu belirtiyor. Yani gençliğin misyonu gelecekle ilişkilidir. Bu gelecek hem topluma hem örgüte dair bir gelecektir. Devrimimizin başarıyla gerçekleştirilmesi ve sürdürülmesi için halk gençliğinin devrimleştirilmesi ve devrim neferleri olarak yetiştirilmesi gerekmektedir. Öyle ki gençlik, sosyalist devrimlerde olduğu gibi demokratik halk devrimlerinde de komünist düşüncenin yayılmasında önemli bir aktördür. Komünist ustalar gençliğin devrimlerdeki misyonlarına dair belirlemelere giderken onun komünist partileri ile olan ilişkisiyle ilgilenmiş

ve kimi anlayışlar ortaya koymuştur. Gençlik Enternasyonu, Komsomol gibi oluşumlar ve birliklerle gençliğin özgürce komünist düşünceyi üretebileceği ve yaygınlaştırabileceği araçlar geliştirmişlerdir.

Kendimizi örgütlemenin kitleleri örgütlemeye ilk adım olduğunu bilmemiz gerekir. Kendi örgütlülüğümüzü analiz etmek ve bilince çıkarmak önemlidir. Bu bağlamda gençlik faaliyetlerinin ilkelerinden birine yukarıda değinmiş olduk. Kitle anlayışımızda ileri kitlenin önemini açmaya çalışarak bu kesime daha yoğun yönelmenin saflarımızı güçlendireceğinden bahsettik. Saflarımızın güçlenmesini yalnızca niceliksel bir güçlenme olarak düşünmemeliyiz. İleri kitlenin

örgütlendiği ve komünist düşünceyle yetkinleştiği bir nitelikli birikim mevcut durumumuzda daha elzemdir.

İlkel ve sürekli bir gençlik faaliyeti için genç komünistlere ihtiyacımız vardır. Devrimci eğitim bu temelde vazgeçilmezdir. Kendini ve örgütlülüğü geliştirmek için okumak ve yazmak önemlidir. Birikimin genç yığınlara mal edilmesi, bu amaçla gerçekleştirilecek bir yayın faaliyeti örgütlenmenin gelişiminde besleyicidir; çünkü burjuva ideolojisinin propagandalarına karşı devrimci gençliğin propagandası meşru ve zorunludur. Evet öğrenci gençlik bilgiye ulaşmada avantajlıdır; fakat ulaştığı bilgi her zaman MLM süzgecinden geçmiş değildir. İki ideolojinin çarpışması için bize ait bilginin özel bir yolla ulaştırılması gerekmektedir. Bizim bilgimizin ulaşamadığı yığınlarda popülist, burjuva anlayışlar hâkim olmaktadır. Burjuva ideolojisi de anti Marksist propagandayı çok etkin bir biçimde yapmaktadır; çünkü proleter ideolojinin gelişmesi demek kendi ölümünün hızlanması demektir.

Burjuvazi her zaman ölümünü yavaşlatma gayretindedir. Gençliğin anarşizm, postmodernizm, pozitivizm, nihilizm gibi anlayışlarla olası ilişkileri onun toplumla ve gerçekle olan bağını zayıflatır. Bireyin kutsandığı ya da öncelendiği, üretim ilişkilerine yabancılaşmanın arttığı ve proleter kültürün yozlaştırıldığı bu anlayışlar hedefimizde olmalıdır. Gençliğin proleterayla olan bağının güçlenmesi için MLM aktarılmalıdır, bunun için önce kendimizdeki MLM'nin bilinç düzeyine çıkarılması gerekmektedir.

Örgütlülüğümüz çalışma tarzımız, işleyişimiz ve ilkelerimiz doğru ele alındığı ölçüde gençlik kitlelerine ulaşacaktır ve aynı oranda gelişecektir. Bu durumda onun gelişmesi kaçınılmazdır. Örgütlenme tarzını ele alırken Bolşevik-Maoist ilkeleri uygulamada ısrarcı olmak politikamızın doğru belirlenmesinin önünü açar; çünkü hedef kitle ve politikalar birbirinden ayrı düşünülemez. Politika üretmede ve hareket etmedeki durağanlığımız, süreci kavramadaki durağanlığımızla ilişkilidir. Birliğin 2. Kongresi'ndeki şu belirleme hâlâ güncelliğini korumaktadır: "Şu anki gerçekliğimizde örgütün ilkelerini, anlayışını, işleyişini kavrama ve uygulama yönünde zayıflıklar vardır. Bu zayıflıklar gelişmeyi, kurumsallaşmış örgütlülükler yaratmayı engellemektedir." bununla beraber halk gençliğinin örgütlenmesindeki aciliyetini anlamak devrimimizin kavranmasıyla mümkün olacağı belirtilmiştir.

Öyleyse önümüzdeki görevler devrimimizin gençlik açısından anlamı ortaya konarak belirlenmelidir. Bu hedef kitle belirlenmesine giderken de örgütlülük yaratırken de böyledir. İlegal ve özerklik ilkesinin gözetilmediği gençlik faaliyetlerinin sürekli ve etkin olması beklenemez. Özerklik ilkesinin doğru inşa edilmesi için de gençlik faaliyetinin oluşması, genişlemesi ve geliştirilmesi gerekmektedir. Kendi kadrolarını ve önderliğini açığa çıkaracak bir gençlik faaliyeti ile güçlü bir örgütlülük yaratmak mümkündür. Gençlik faaliyetimiz geliştikçe genç komünist kadrolarımız da bu faaliyet içinde MLM'yi kavrayarak yeşerecektir. Nasıl ki İsmail Oral, Tuncay Çarıkçıoğlu, Mehmet Ali Çakıroğlu kolektifin politika ve yönelimlerine anı okuyarak cevap olduysa yeni kadrolarımız da bu ana cevap olacaktır; çünkü gerçekler bunu dayatmaktadır ve "gerçekler devrimcidir".

Hasan Gülüm:

"PSAKD Kuruluş İlkelerine Dönmelidir"

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin gerçekleştirilecek olan 13. Olağan Genel Kurulu seçimleri öncesi PSAKD Ataşehir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Gülüm ile birlikte derneğin seçimlere yönelik yaklaşımını konuştuk.

Yeni Demokrasi: Merhabalar, PSAKD'nin 13. Olağan Genel Kurul seçimleri 7-8 Mayıs tarihlerinde gerçekleşecek. Seçimlere genel yaklaşım ve atmosfer ne durumda? Sizin seçimlere yaklaşımınız nasıl?

Hasan Gülüm: Demokratik kurumlarda yapılacak her seçim kendi içerisinde bir tartışma yürütüyor, duyarlılık oluşturuyor. Çünkü seçim bulunduğu alanda bir iktidar mücadelesini beraberinde getiriyor. Bu iktidar mücadelesi, temsil ettiğiniz ya da temsil etmeyi amaçladığınız toplumsal kesimler üzerinden hizmet yürütüyorsunuz. Daha iyisi, daha güzeli üzerinden yürütüyorsunuz. Bu nedenle her seçimde gördüğümüz, kendi içinde farklılıkları bir kenara bırakırsak, bir duyarlılık arz ediyor. PSAKD'de de buna benzer duyarlılıklar oluşuyor. Biraz farklı bir dönem içerisindeyiz aslında. PSAKD Genel Kurulu seçimleri normalde 2 yılda bir gerçekleşiyor. Geçen dönem pandemi gerekçe gösterildiği için 4 yıl aradan sonra seçimleri yapabileceğiz. Mevcut bulunan PSAKD Genel Yönetim Kurulumuz, Alevi hareketinin yaşadığı kendi iç krizi nedeniyle, süreci yönetememesinin yarattığı sonuç ile birlikte bu seçimleri yapamadı, bu süreci aşamadı. İç dinamikleri bu oranda atıl kaldı. Seçime ait olan duyarlılığın kısmi olarak azalması oluştu. Buna rağmen bir seçim atmosferi içerisine girilmiş durumda. İç tartışmalar yürütülüyor. 7-8 Mayıs'a kadar daha da güçlenecek gibi görünüyor. Aslında PSAKD Ataşehir Şubesi olarak bu seçimlerin merkezinde yer almaya çalışıyoruz. Seçim sürecini hem derneğimiz içerisinde hem de Aleviler içerisinde tartışmak isteyen bir yaklaşım göstermek istiyoruz.

Bu yaklaşımımız birkaç yıldır ortaya çıkardığımız, genel olarak demokratik Alevi hareketinin özelde de derneğimizin aksak, eksik yaşadığı sorunlarını, bu sorunların Türkiye'deki siyasal

süreciyle de ilintili gördüğümüz yanlarını tartıştırmak ve katkı sunmak istiyoruz. Kendi cephemizden yapmak istediğimiz bu. Önemli oranda örgüt içerisinde de bu durum tartışılmaya başlandı diyebiliriz. Yedi yıldır bu süreçleri tartışıyoruz. 4 yıl seçim olmadı, tek bir seçim yaşadık aslında. Bu ikincisine giderken, yaşadığımız bu süreç toplamında hem şubemiz de yürüttüğümüz faaliyet hem de dernek içinde de danışma kurullarıyla ve örgütün diğer İstanbul bileşenleri ile birlikte yürüttüğümüz faaliyet örgüt içerisinde kısmi olarak anlaşılır bir güce dönüştüğü kanaatindeyiz.

Daha iyi bir örgüt nasıl olmalıdır? Bu örgütün sorunları nelerdir? Noktasında önemli bir ortak zemin yarattığımızı düşünüyorum. Şimdi bu zemin üzerinde bir tartışma yükseltiyoruz. Peki nasıl çözmeliyiz? Bu doğru gördüğümüz zemin üzerinden örgütün nasıl yapılandırılması gerektiğine dair tartışma yürütüyoruz. Örgütün bütünüyle bu tartışmayı yürütüyoruz.

Yeni Demokrasi: Şu anki faaliyetleriniz, hareket tarzınızla, politikalarınız ile ilkeleriniz arasında nasıl bir ilişki var? Bununla ilgili değerlendirmeleriniz var mı? İlkelerinizden hareketle seçim sürecinde nasıl tartışmalar ve durumlar var?

Hasan Gülüm: Biz seçimlere giderken aslında derneğimizin temel sorunu,

sorduğunuz soruda ifadesini buluyor. Sorunumuz şu: Derneklerimiz var, kendince bir faaliyet yürütüyor. Ama PSAKD kurulduğu temel ilkelerden uzaklaştı. Hatta oradan tasfiye yediğini diğer bir adıyla asimilasyon karşısında bu rotadan çıkan bir dönem yaşamaktadır.

Yeni Demokrasi: PSAKD'nin kuruluşundaki temel ilkeler nedir? Biraz bahsedebilir misiniz?

Hasan Gülüm: PSAKD bir Alevi örgütü, bir inanç örgütüdür. Bu inanç örgütünün temel çıkış nedeni aslında bu ülkede farklı inançların eşit

mış, toplum çatıştırılmış, inanç baskı altında tutulmuştur. Bir diğer yanılla ise yardım adı altında kendisine uygun Alevi yaratılmak istenmiştir. Yani devletin resmî ideolojisi olarak bilinen dine göre, ona uygun Alevi inancı ve toplumu yaratılmak istenmiştir. Şimdi bu üç noktaya karşı Aleviler tarih boyunca hep karşı durmuşlardır. Kendi inançlarını, kendi kültürlerini hep yaşamaya çalışmışlardır. Bu alanların hiçbirine girmemişlerdir.

Son dönem Alevi örgütlerinin ortaya çıkışıyla birlikte, yükseltelen hak ve eşitlik mücadelesi sonrası devletin içten müdahalesi belli oranda başarılı olmuştur. Aleviler şu an eşit yurttaşlık mücadelesinden uzaklaştılar. Özellikle Alevilik, binaların içerisine sıkıştırılmış yani sokaklardan çekilmiş, eşit yurttaşlık mücadelesinden uzaklaşmıştır. Aleviliğin sadece cenaze ve cem gibi anlatılması ve görülmesi, bütün kültürel değerlerin onun dışında tutularak yok edilmesi, felsefesinin anlaşılabilmesi, yaşamın kendisi olduğu görülebilmesi, Alevilerin bugün yaşadığı en ciddi asimilasyondur.

Aslında Alevi örgütleri içerisinde de farklılığa dönüşen ve devletin yönelimiyle birlikte farklılık arz eden çizgiler belirginleşti. Bu belirginleşme durumu, dönemsel olarak Alevilerin eşit yurttaşlık mücadelesinde geri düşmesine neden olmuştur. Bu önemli bir durum, Alevilerin meseleyi çözmeye kritik cevabı verebileceği noktalardan birisi budur.

Yeni Demokrasi: Seçime katılan gruplar neye göre ayrıştılar? Onları belirleyen ilkeler, görüşler, ilişkiler nelerdir?

Hasan Gülüm: Buna dair yaklaşımımız var. Belki bu dönemin daha geniş toplumsal muhalefeti kucaklamasına neden olan bu yaklaşımımızdır. PSAKD'nin bugüne kadar genel olarak dernek içerisindeki muhalefet, gruplar ya da farklılıklar olarak atfedilen kesimlerin yaklaşımları kendi çizgileri üzerinden bir ayrışmaya neden oldu. Yani iktidar mücadelesine, yönetime gelme mücadelesine kendi ideolojik

“Bizim eşit yurttaşlıktan kasettiğimiz, yardım edilmesi değildir. Biz bu ülkede diğer bütün inanç kurumları gibi vergi veren insanlarız. Bu nedenle elektrik parasını ödemiyor, bu cemevi.”

çizgileriyle, kendi dünya görüşlerinin toplamını ifade eden yaklaşımlar üzerinden oldu. Örgütün dağılmasında, eksiltmesinde, kısmi olarak ayrışmasında bu çizginin önemli oranda hâkim hale geldiğini düşünüyoruz. Bu çizgi bazen siyasetten, merkezlerden müdahale ediliyor. Yani bildiğimiz siyasal partilerin yönelimlerinin yarattığı durumdur. PSAKD aynı zamanda Alevi inancı ve örgütlülükleri ise hiç kimse Alevi örgütlerinin bağımsız hareket etmesini istemez ve herkes kendisine yedeklemek istemektedir. Bu hâkim yaklaşım, örgütümüzün üzerinde hem kadrolarına önemli oranda etkisini göstermekte -buna göre şekillenen kadro nitelikleri varhem de genel yaklaşıma dönüşmüş.

Biz tam 4 yıldır dünyaya baktığımız siyasal görüşlerimizden hiç vazgeçmeden ama bu örgütün temel ihtiyaçlarının da ne olduğunu, Alevilerin ihtiyaçlarının ne olduğunu, bu ülkede temel sorunların nasıl çözüleceğini, nasıl ele alınacağını yaklaşımlarımızla ifade ediyoruz. Bu yaklaşımımızı gösterirken de kendi dışımızda gördüğümüz bütün derneklerimizle eşit bir mücadele yürütülmesi gerektiğine, birlikte yürütülmesi gerektiğine inanıyoruz. Çünkü biz bu amaç içerisinde olduğumuzu düşünüyoruz. Bunun ilk tartışmalarda yeteri kadar oturmadığını gördük. Yaratılan o kaygı, önyargılar ve siyasal kimliklerimiz “ifşa edilerek” önemli oranda bir blokaj oluşturuldu. Ama derneğimizde yürüttüğümüz faaliyetin çıkardığı sonuç bu yanını biraz törpüledi. “Hayır, bu arkadaşların niyetleri bizlere anlatılanın dışında derneğin Alevilerin eşit yurttaşlık mücadelesine önemli katkılar sunmak istediklerini ve bunu yaparken de hiçbir beklentilerinin olmadığını, mücadeleyi ortaklaştırmak istediklerini” dile getirdikleri bir sonuç ortaya çıkardı. Bu sonuç derneğin diğer şube ve merkezlerinde de 1.dönem blokaj yaratmasına rağmen

bugün kalktığını, bunun yeteri kadar işe yaramadığı sonucunu bize gösterdi. Yaklaşımlarımızı da PSAKD'nin kuruluş felsefesi üzerine kurarken yanlış gördüklerimizi, doğru gördüklerimizi kaygısız bir şekilde söyleyerek hem örgütleyen hem de çaba gösteren bir yerde durduk. Bütün bu farklılıkları içinde tutan bir yere geldi. Örgütün yüzde 60'ı bu fikir üzerinden anlaşmış gibi

görünüyor. Ama burada fikirleri kim yürütecek, bunu yürütebilecek kadroların nitelikleri üzerinden tartışma yürüyor. Eksikliklere göre değil, “kendimize” ait ihtiyaçlarımız yer yer öne çıkıyor. Ama bunların da bir tartışmayla, emekle giderilebileceğini düşünüyorum. Bu nedenle önümüzdeki seçimde farklı çizgimiz ve farklılıkların Alevi örgütlerinde yaşanan sonuçların artık bir başarı elde edemeyeceğini söylemeyelim ama yönetim gelse seçimi kazansa bile örgütün bütününe hükmetmediğini, örgütün bütünündeki ihtiyaçlara cevap vermediğini görüyoruz.

Yeni Demokrasi: Derneğin hitap ettiği kitle içerisindeki faaliyetlerinin yetersiz ve eksik olduğunu söylediniz. Seçim sürecinde bunu değerlendirip sonuç ve çözüm ortaya çıkarabildiniz mi?

Hasan Gülüm: PSAKD'nin içerisinde ortaklaşamamanın yaratmış olduğu bir dağınıklık var. Çözüme dair de kimsenin aklında bu süreci ortaya koyabilen bir yaklaşım yok. Bu bençe Alevi örgütlerinin açmaz diye gördüğü bizim tarif ettiğimiz buna dair uzunca yazılarımız da var.

Kapitalizm bir kriz yaşıyor. Hepimizin derinlikli gördüğü bir dönemden geçiyoruz. Şimdi kriz şöyle değil: toplumun tek başına ekonomik olarak ya da tek başına siyasi olarak yönetenlerin yarattığı ve onların yaşadığı değildir. Kabul ederiz ki kriz toplumun geri kalan, o alanlarda bulunan bütün araçlarına yansımaktadır. Alevi örgütleri de sonuna kadar ve en ciddi biçimde yaşıyorlar. Örneğin, köy derneklerimiz demokratik kurumlardır, kriz yaşamıyor mu? Sendikalar işçilerin örgütleridir, bugün krizleri yok mu? Yani işçiler neden bu haldedir sorusunun cevabı, kapitalizmin yaşadığı bu kriz karşısında bir alternatif olamamasıdır. Onların da ayrı bir krizidir. Sistem karşısında kendi alter-

natifini yaratamayan kurumlar, kendi mücadele hattını bağımsız yaratamayan ve bu sistem içerisinde ilişkili her kurumun yaşadığı bir kriz vardır. Bundan bağımsız kalanlar bu krizi aşabilir, bu kriz dışında kalabilir. Alevi örgütleri sistem içerisinde kurulmuş derneklerdir ve krizin bir parçasıdır. Üstelik kriz yaşamaları için devletle birebir organik bağ kurmuşlardır zaten. Yaşanan krizin ve siyasal sürecin kendisine karşı alternatifini oluşturmamak için iki temel noktaları devlet oluşturur. Birincisi, sendikaların ve işçi sınıfının güçlenmesini istemez. Orada bir kriz yaşanmasını ister. İkincisi, toplumun geri kalan en dinamik kesimleridir. En dinamik kesimlerinden biri de Alevilerdir. Bu nedenle Alevileri de denetim altında tutar. Bunu bazen yerellerde yaparlar, siyasal ilişkilerle yaparlar. Seçimlerimizin gerçekleşeceği bu süreçte bizim özellikle vurguladığımız nokta şuydu: Alevilerin siyasetten bağımsız hareket etmesinin gerekliliğidir. Kendi siyasetini, Alevilerin siyasetini yapan bir hale gelmesi için uzun zamandır tartıştık. Hatta bir çalıştay gerçekleştirerek, bu durumu açığa çıkardık.

Alevilik; bir aydınlanmadır. Yani bir inançtır. Ama aynı zamanda toplumun bir aydınlık yüzünü ifade eder. Aydınlanmayı neyle ifade ediyoruz? Yaşamla. Yaşamı nereden ifade ediyoruz? Yaşadığımız bütün alanların toplamına dair bakışımızla, doğayla. Aleviler buralardan uzaklaştı. Örneğin; Alevi inancını neyle tarif edersiniz, doğayla. Çünkü Alevilik eşittir doğanın kendisidir. 4 kapı 40 makam en temelidir. Yaşadığımız 21.yy'da yaşamda en çok tahrip olan ne oldu sorusuna herkes doğa diyebilir açıkça. Peki Aleviler, bütün değerlerin yok olduğu bir yerde ne söylüyor? Bir şey söylemiyorlar. Bizim bu toplama dair söylediğimiz bir aydınlanmadır. Alevilerin aydınlanmasına ihtiyacı var. Aleviler buraya dair bilmesine, görmesine, anlamasına ve örgütlenmesine ihtiyacı var. Bu dönem içerisinde eşit yurttaşlık talebinin bu çerçevede ele alınması gerekmektedir. Yoksa tek başına Diyanet'in kaldırılmasını talep etmiyoruz. Biz, Diyanet'in inançlar ve toplum üzerinde bir baskı aracı olduğundan kaynaklı kaldırılmasını talep ediyoruz. Bu işin bir yanı, bir talebimizdir. Ama tek başına çözüm merkezi de değildir. Diyanet bize yardım göndersin diye bir talebimiz yok. Ayrıştığımız noktalardan birisi de budur. Biz Diyanet'in Sünni inancına, camilerine verdiği yardımları Alevilere versin istemiyorum.

Böyle bir talebimiz yok bizim. Alevilerin inançları için bir harcaması var. Bu harcamalarını kendi kolektif emekleriyle, onun değerleriyle çözmesi gerektiğine inanıyoruz. Bunu bütün inançların böyle yapması gerektiğini söylüyoruz. Çünkü siyaset ve inanç tam buradan ayrışacak. Burada ayrıştığında birey bağımsız olmuş olacak. O zaman işte Tanrı ile ya da inandıklarıyla arasına kimse girmemiş olacak. Bu temel mesele Alevilerin çok dillendirdikleri durum değildir. Kaygı duydukları, asimilasyondan ve yaşanan siyasal sürecin ağırlığından kaynaklı geri durdukları, eşit yurttaşlığı da sadece yardımlarla ele aldığı noktadır. Bizim eşit yurttaşlıktan kasettiğimiz, yardım edilmesi değildir. Biz bu ülkede diğer bütün inanç kurumları gibi vergi veren insanlarız. Bu nedenle elektrik parasını ödemiyor, bu cemevi. Bu noktadaki talebimiz de şudur: Burada bulunan milyonlarca Alevinin vergisiyle, diğer inanç alanlarının ihtiyaçları karşılanıyor. Alevilerin vergisi camiler için harcanırken neden kendisi için harcanmıyor ya da başka bir alan için. “Belediyeler size yardım eder ve böylece sorunu çözelim” denmesi de doğru değil. Bize niye yardım edilsin. Bizim haklarımız var ve bu haklar herkese eşit uygulanmalıdır.

Yeni Demokrasi: Son olarak sürece ilişkin ne söylemek isterseniz?

Hasan Gülüm: Bu toplam durumu şubemizde, belirlediğimiz düzeyde oturtturmuş değiliz. Bu bizim eksikliğimiz. Kendi açımızdan iyi ve güzel şeyler söyledik çünkü bu kadar olumsuz, bu kadar kirlenmişlik ve bu kadar kapsamlı saldırı içerisinde istediğinizi bulduğunuz alandan hayata geçirmek çok da kolay bir durum değil. Mesele bütünlüklüye, parçada güçlülük ama bütünlükte sonuçlar yaratmalısınız. Parçayı tutarak bütünü değiştirmelisiniz. Aksi takdirde bütün, bu parçada hem işlerin yürütülmesini engelliyor hem de toplumun geri kalan kesimlerinin bütünü parçası olması nedeniyle burada baskıya neden olan sonuçlar yaratıyor. Biz burada bunu güçlendirmeliyiz. Parçanın, bütüne yansıyan yanlarını daha güçlü hale getirecek çalışmalar yürütmeliyiz. Kendi amaçladığımız ve hedeflediğimiz çizgiyi hâkim hale getirecek çalışmalarını biraz daha yoğunlaştırmalıyız. Belki eksiklerimiz, belki yeteri kadar hâlâ olmuş değil. Biraz daha özelden yoğunlaşmalıyız. Seçimler sonrasında da hâkim hale getirmek için çaba sarf etmeliyiz.

Burjuva Akım: Sanat Üzerindeki Sömürü ve Pranga

Emperyalist kapitalist düzende sanatın yapısı, toplumun çıkarına göre değil sermayeyi elinde tutan bir avuç asalağın sınıf düşmanı politikalarıyla belirlenir. Dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler, köylüler ve ezilenler yaratılan sanata yabancılaşmakta ve burjuvazinin hadsiz aşağılamalarına maruz kalmaktadır. Burjuvazinin bu yabancılaştırma çabası ve alaycı tavrı, proleter sınıfa dair duyduğu korkudan kaynaklanır. Bu yazımızda burjuvazinin sanat üzerinde kurduğu tahakkümden ve onu hâkim sınıf ideolojisinin aracı haline çevirdiğinden bahsedeceğiz.

Egemenler sahip oldukları iktidarı korumak için baskı araçlarını kullanmaktadır. Bu baskı farklı görünümlemlerle toplumsal yapıya zarar vermekle birlikte, emekle kurduğu ilişkiyle ilerici olan proleter sınıfın yozlaştırılmasında kullanılmaktadır. Sanat, ucu sivri burjuva-feodal mızrağı örtmek ve onu tutan hâkim sınıflar için maske görevini üstlenir. Mızrağın ucu ne kadar süslenirse süslenir, mızrağın esas işlevi ve yapısı değişmemektedir. Mızrak, proleterya için yaralayıcı ve zararlıdır. Devrimci sanatın güttüğü amaç ise var olan mızrağın ucunu zorbaya doğru çevirmektir. Hâkim sınıfların proleter sınıfa dair duyduğu korkunun sebebi, bilinçlenen proleteryanın mızrağı eline alması ve kendisinin, yani asıl zorbanın, hedef haline getirilmesine yöneliktir. Günümüz koşullarında gücü elinde tutan ve azınlık durumunda olan egemenler, bu gücü kaybetmemek için toplumun çoğunluğunu oluşturan sömürülen sınıfla sürekli bir savaş halindedir. İktidarlarını koruyabilmek için halkı kendilerine bağımlı kılmayı ve eleştirel düşünceden yoksun bırakmayı önemli görmüş ve bunun için yararlanabilecekleri her şeyden maksimum fayda sağlamaya çalışmışlardır. Bu yararlanış zorunlu olarak tüketim

yaratmış, tükettikçe de yeniden tüketilecek şeyler yaratmak zorunda kalmıştır.

BURJUVANIN SANATI MODASI GEÇENE KADAR

Sanatı ortaya çıkaran itici güç toplum ve toplumsal olaylardır. Bundandır ki hiçbir sanat eseri bireyden, daha doğrusu toplumdan ve toplum içindeki bireyden ayrı düşünülemez. Onun özünü oluşturan ilke, kökleri-

dir. Bunun için burjuva sınıfı sanatsal körlük içindedir. Üretimin öznesi olmayan sınıf, yalnızca tüketici rolünde yer alır. Salt tüketim ise sömürüyü meydana getirir. Marks, burjuva sınıfın kafasının her türlü ilerlemeye kapalı olduğunu dile getirir. Ona göre, bu sınıfın kafasını çalıştıran şey proleter sınıfın baskılarıdır. Bunu kısaca anlamlandırmaya çalışalım. Proletarya emeğin yaratıcısıdır. Sanatın kökünü oluşturan ve onun itici

nüyle bu sınıf, elinde bulundurduğu sermaye gücüyle sanatın hâkimiyetini de elinde tuttuğunu gösterir. Bu yanılıdır. Sanat, sermayenin değil emeğin sonucudur. Onun yarattığı moda geçicidir; kâr edemediğini pazarında bulundurmaz. Burjuva akım sanata inandığı için değil, toplumun duygularını ve düşüncelerine hitap eden her şeye kâr hırsıyla saldırdığı için bugün birçok konuda "sanatsal" ürün yaratır. Örneğin kadın mücadelesi, LGBTİ+ farkındalığı, gençliğin sorunları vs. burjuva akımın bugün yoğun sömürüsüne maruz kalan konulardandır. Burjuva akım sorunun temelinde indiğinde maskesinin düşeceğini bilir ve bu yüzden hiçbir şekilde sorunun temeline inmez. Kadınlar, LGBTİ+'lar ve gençlik örgütlenmeleri egemenlere karşı mücadele ederek belirli ölçüde haklarını kazanmıştır. Ancak egemenler sanki kendi egemenliklerinin bu haklar için mücadele ettiğini ve bunu kazandığını düşündürtmeye çalışacak kadar iki yüzlü ve kurnazdır. Bugünün modasını oluşturan kavramları överek öne çıkaran da düne kadar düşman belleyip buna saldıran da aynı egemenliktir. Burjuvanın sanatı modası geçene kadardır.

ni besleyen halktan kopmamasıdır. Kapitalizm ise sanatı ürün olarak görür. Onun sanat anlayışında toplum gözü boyanacak ve esas meseleden uzaklaştırılması gereken kalabalık yığından öteye gidemez. Burjuva sanatının kalıcılığının olmayışının ve günbegün değişim içerisinde olmasının nedeni kapitalist pazarın kârını öncelik olarak görmesi ve sömürülen sınıfın eleştiri oklarından sıyrılma çabasıdır.

Sanat, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan sömürülen sınıfın ürünü olmalıdır. Bu nedenle hâkim sınıflar ortaya çıkan sanata yabancıdır. Onun için bugün her ne kadar sanat eserleri onların lüks sergilerinde, modern evlerinin duvarlarında, kütüphanelerinde görünür olsa da kendileri sanata bir o kadar yabancı-

gücüdür. Sanat, ezilen sınıfların yaşamlarının yansımasını barındırır ve bu yansımalarla meydana gelir. Egemenler, proleteryanın birikimine ve ilerici fikirlerine muhtaçtır. Bu, onlar için pazardır. Pazarını korumak için yeni düşüncelere ve yeni yaşanmışlıklara ihtiyaç duyulur. Burjuva sınıfın tekdüzeliği bu pazarı korumak bir yana yerle bir edecektir. Hâkim sınıfların kültürleri tozlanmış, yıpranmış ve canlılığını yitirmiştir. Marks bu durumu şöyle ifade eder: "Bu sınıfların yıpranmış kültürlerinin yazınsal diyetinin kendilerinden farklı olması beklenemez. Modaya uygun yazının tümü kısır döngüye kapılmıştır ve bu içi geçmiş, kısır, modaya uygun toplum denli can sıkıcı ve verimsizdir."

Burjuva sınıfı sanat değil moda yaratır. Üretim araçlarındaki hâkim yö-

SANATA VURULAN PRANGANIN ÇIKARDIĞI SES

Sanat, toplumsal yaşayış biçimlerinin ve olayların özgür bilinçte harmanlanmasıdır. Marks, Adam Smith'in kapitalist anlayışın sanata ve sanatçıya bakışında "üretken olan ve olmayan emek" tanımlamasını öne çıkarır. Buna göre, üretken olmayan emek, kapitalle doğrudan bir ilişkisi bulunmayan ancak temelinde kapitaliste kâr amacı güden, sanatın estetiğinden ve yararlılığından ziyade ücreti, kârı ve geliriyle ilgilenen alanlarda çalışmalar yürütmektir. Marks, bu bağlamda sanatçıyı şöyle örneklendirmiştir: "Bir yazar, düşünceler ürettiği sürece değil, ancak yapıtlarını yayımlayan yayıncıyı zenginleştirdiği sürece ya da bir kapitalist için ücretli emekçi ise, üretken

emekçidir.” Bunun yanında bir diğer örneğinde ise şarkıcıyı ele alır: şarkısını kendisi için satan sanatçı üretken olmayan emekçi olarak görülür. Aynı şarkıcı bir burjuva için şarkı söylediğinde veya bir burjuva sermaye olarak görevlendirdiği için şarkı söyleyen sanatçı üretken bir emekçidir; çünkü bu sanatçı kapital üretir.

Kapitalizm, her şeye baktığı gözle, sanatı da kâr edilecek bir ürün olarak görür. Bu görüş, sanatçının da kapital üreten biri haline almasına neden olur. Onun için sırtını proleter sınıfa dayamamış her sanatçı hâkim sınıfların kölesidir; onun sözünün üstüne söz söyleyemez, onun emirleri dışına çıkamaz. Lenin, sanatçının bileğine vurulan prangayı; “Özel mülkiyet esasına dayanan toplumlarda, sanatçı piyasa için ürün verir ve alıcıya gereksinir.” olarak açıklar. Onun anlayışından yola çıkarak, kapitalist emperyalist kuşatma altında ve sanatın hâkim sınıfların kontrolünde olan toplumlarda sanatçı özgün eserler üretmez; eserlerini maddi karşılığı olmalı düşüncesiyle üretir. Bu tahakküm, sanatçıyı geriletir ve emekçi kitleden uzaklaştırır. Bu toplumlarda sanat burjuva içindir anlayışı hâkimdir. Sanatçı eserlerini hâkim sınıflar için üretir. Karşı çıkılması gereken ilk konu, burjuvanın bu kandırmacasıdır. Sanat burjuvanın elinde gerilemekten, yozlaşmaktan ve can çekişmekten öteye gidememektedir. Sanatın ilerici yanını proletaryanın sınıf bilinci oluşturur. Egemen sınıfların tarihsel birikimi, kültürü ve sanatı yalnızca proletarya ve köylü sınıfın kültürünün sömürülmesiyle vardır. Bunun dışında egemen sınıfların kendilerinin ürettiği hiçbir sanatsal birikim görülemez. Burjuva akım sanatçılarının önemli bir görevi de egemenlerin kültürel yozluklarının, bilgisizliklerini ve yoksunluklarını topluma yansıtmamak, bunun tam tersi emir aldıkları egemenleri yüceltmektir. Bu yüzden sermayenin sanatında proleter sınıf aşağılanır, tiye alınır ve sanattan uzak tutulur. Egemenliğin sanatçıları, sanatı var eden yaratıcılara cahil görünümünü kazandırmak için süslü tanımlamalar kullanır. Onların süslü tanımlamaları sanatı doğuranların çocuklarına kavuşmalarını engellemeyecektir. Ezilen sınıflar zorbarların elinde prangalanmış sanatın zincirlerini kırarak, sömürenleri bozguna uğratacaktır.

Zeytinliklerin Talana Açılmasına Karşı Gelişen Direnişi İlham Alalım!

Zeytincilik kanununda, zeytinlik alanlarda zeytinyağı üretimi dışında başka herhangi bir sanayi, maden, imar faaliyetine izin verilmeyeceği söyleniyor. Özellikle zeytinliklerin en az üç kilometre yakınında toz üreten bir tesisin bulunması da yasaktır. Kanunların söylediğine bakınca zeytinlikler de dahil hemen her şey için çıkarılan kanunların bir güvence olacağı düşünülebilir. Ancak bu kanunlar kâğıt üzerinde bırakılarak ya hiç uygulanmaz ya da ihtiyaca yanıt vermediklerinde yırtılıp bir kenara atılarak yenileri çıkarılır. İkizköy’de, Akbelen’de yaşanan tam da budur. Zeytinlik alanlar madencilğe tahsis ediliyor ve toz üreten tesislerin kurulacak olmasında da bir sakınca görülüyor. Yani daha önce zeytinlik alanları korumak için çıkarılmış kanunlar yırtılıp bir kenara atılıyor.

31 Mart günü, Muğla İkizköy’de yaşananlar bunun bir kez daha ispatı oldu. Devletin arka çıktığı, Limak Holding ve YK Enerji’nin zeytinlikleri talan etme, sömürüye açmaya yönelik saldırısı gerçekleşti. Zeytin ağaçlarını katletmek için kamyonlarla, dozerlerle, iş makineleriyle zeytinliklere daldılar. 17 asırlık zeytin ağaçları kök saldı topraklardan kopartıldı. Zeytinliklere, halkın geçim araçlarına yönelik saldırının önündeki tek engel göstermelik

yasalar değil yaşam alanlarını ve zeytinliklerini savunan köylüler ve ekoloji mücadelesi yürütenlerdi.

İkizköylüler asırlardır ayakta kalmayı başarmış zeytin ağaçlarını savunmak için direnişe geçti. Zeytinliklere yönelik katliamı ellerini kollarını sallayarak gerçekleştireceklerini sananlar, köylülerin direnişiyle karşılaştı. Limak ve YK Enerji’nin özel güvenliği, bunlara eklenen jandarma birlikleri yaşam alanlarını, zeytinlikleri savunan köylüleri ve doğa savunucularını tıpkı zeytin ağaçları gibi alandan söküp atmaya çalıştı. Zeytinlikler için direnişe geçenler zeytinleri bir avuç zorbanın elinde ölüme terk etmeyeceklerini söylediler. Çeşitli hakları ve yaşam alanları için direnenlerin payına bir kez daha gözdağı, baskı ve gözaltı saldırısı düştü.

Köylülere ve dayanışma için gelenlere önce şirketin özel güvenlikleri sonrasında da jandarma saldırısı gerçekleşti. Yaşam alanlarını savunuların direnişi işkenceyle ve gözaltıyla ezilmeye çalışıldı. Kararlı biçimde ortaya çıkan direniş ve dayanışma zeytinliklere yönelik saldırının geriye püskürtülmesini, YK Enerji’ye ait kamyon ve dozerlerin alanı terk etmesini sağladı.

Köylülerin direnişi saldırıyı püskürtmekle kalmadı, şirketi yerinden

söktüğü zeytin ağaçlarını yuvalarına dikmeye mecbur bıraktı. İkizköy’de zeytinliklerin talana açılmasına karşı gelişen direniş yeni saldırıların önüne yükseltmiş bir set ve elde edilen kazanımdır. Akbelen ormanlarının maden sahasına dönüştürülmesine, zeytinliklerin imara ve talana açılmasına karşı süren mücadele böylelikle güç toplamıştır.

Zeytin ağacı Mezopotamya’dan tüm dünyaya yayılmış 10 bin yıllık tarihi efsanelerin, mitolojilerin, kültürlerin konusu, yaşamın ve geçimin kaynağı olmuştur. İlk hekimlerden, tanrı ve tanrıçalara, felsefeden edebiyata kutsal sayılmış ve ağacı, meyvesi, yaprağı çeşitli kavramların açıklanmasında temel sembol görevi görmüştür. Helenistik dönemde zeytin ağacı kutsallaştırılmıştır: Zeytin ağacını kesenler ölümle cezalandırılmış veya sürgüne gönderilmiştir. Bugün doymak bilmeyen kâr hırsının kurban haline getirmeye çalıştığı zeytinin; zaferi, barışı ve akli simgeleyen yaprağının yere düşmesine direnenler izin vermiyor. Özcesi; İkizköy’de zeytinliklere kastedenlere karşı gelişen direniş ülkenin dört bir yanında süren talana karşı mücadeleye ilham kaynağı olmalıdır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

"Pukeleka (Gül ve Ateş)" isimli tiyatro oyunu Avrupa'da sergilenecek

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın yaşamı ve mücadelesini konu alan tiyatro oyunu Avrupa'nın birçok bölgesinde sergilenecek.

18 Mayıs 1973'te Diyar-

bakır Hapishanesi'nde katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 49. yılında "Pukeleka (Gül ve Ateş)" isimli tiyatro oyunu İstanbul Dram Tiyatrosu tarafından Avrupa'da sergilenecek.

Cihan Şan'ın yazıp yönettiği tiyatro oyununda, Ergin Düzgün, Serkan Aydın, Neşe Mengüloğlu ve Linda Çandır rol alıyor.

Tiyatro oyunu Almanya, İsviçre, Avusturya, Belçika ve Hollanda'nın birçok bölgesinde sergile-

necek.

Almanya Partizan tarafından yapılan çağrıda da şu ifadeler yer verildi: "Kaypakkaya'nın hayatının tiyatral olarak oynanacağı yerlerde tüm milliyetlerden halkımızı, emekçileri, devrimcileri, ilericileri, aydın ve sanatçıları, yazarları, edebiyatçıları, medya ve basın emekçilerini ve gençleri Tiyatro oyunlarına katılmaya ve dayanışmaya davet ediyoruz."

Tiyatro oyunu ilk olarak 9 Nisan Cumartesi günü Avusturya'nın Wien kentinde sahnelenecek.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

İsmail Hanoğlu: Tokatlı olan İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. Uzun süre çobanlık yaptı. Böylesi zor koşullarda öğrenimine devam etmeye çalışıyordu. Babası belediyede temizlik işçisiydi.

İstanbul Gültepe'de Şerif Nedim adında bir faşist hakkında parti organı ölüm kararı çıkarır. Eylem bir askeri komiteye verilmiştir. Komite yaklaşık bir ay "çeşitli işler var" gerekçesiyle eylemi erteleyince, kararı alan bölge organında sorumlu olan İsmail Hanoğlu, "Parti kararı ve görevi geciktirilemez, parti oyalanamaz" diyerek tepki göstermiş ve bir başka yoldaşının "Görevin değil, yapma." uyarılarına rağmen Şerif Nedim'i şahsen tanımadığı halde kararı uygulamaya gitmiştir. Hanoğlu, grup halinde dolaşan faşistlerin içine arkadan dalarak "Şerif diye yüksek sesle seslenip faşistin arkasını dönüp bakmasıyla alınının ortasından vurarak öldürür. O anda dağılan faşistlerden bir kısmı kısa sürede tekrar toparlanıp bir tüp kamyonunun arkasına pusu kurarak ateş ederler. Geri çekilip çatışan İsmail Hanoğlu, 20 Nisan 1978 tarihinde vurularak şehit düşer. İsmail Hanoğlu, ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi üyesiydi.

Yahya Kara: 1954 Çanakkale doğumlu olan Yahya Kara, Proletarya Partisi militanı olarak Almanya'da mücade-

le yürütürken 10 Nisan 1981'de bir iş kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Metin Karataş: 1977 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Metin Karataş, illegal çalışmaya büyük bir önem vermiştir. Kitle içindeki çalışmalarında her işe koşturmuş ve birçok kez gözaltına alınmıştır.

MHP'li bir faşistin takibi sonrası, silahları sakladığı yerin tespit edilmesi ve faşistin ihbarı sonucu yakalanır. Çemişgezek Jandarma Karakolu'nda gözaltında bulunduğu sırada kendisini bağladıkları sandalyeyle birlikte kaçar. Daha sonra 1979'da Halk Ordusu saflarında mücadeleye katılan Metin Karataş, propaganda için gittiği Hozat'ın Sövgü köyünde düşman pususuna düşürülür. Çemberi yararak yaralı bir biçimde kurtulur ancak aşırı kan kaybı sonucu 20 Nisan 1982'de ölümsüzleşir.

KEMAH ÇATIŞMASI

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tımıği (Yağça) Köyü civarında, hareket halinde olan Halk Ordusu birliğine faşist TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucu **Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin** ölümsüzleşti. Yoldaşları onun yaralı bedenini çatışma alanının dışına taşıırken, seslendi Çakıroğlu; "Yoldaşlar, buraya kadar, fazla zaman

kaybına gerek yok. Beni bırakın." Mücadele dolu yaşamına uygun bir şekilde son nefesini verdi ve son sözleri "Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum... Tüm yoldaşlara selam. Yaşasın TKP/ML, Yaşasın TIKKO!" oldu.

RABAT ÇATIŞMASI

1969 yılında Dersim Hozat Ergen (Geçimli) köyünde doğan **Sevda Yıldız (Kinem-Barbara)** ile 1964 Ovacık Pozveng köyü doğumlu **Ahmet Laço (Rıza)** Dersim Merkez/Çiçekli Nahiyesi'ne bağlı Rabat köyünde 13 Nisan 2004'te düştükleri pusuda ölümsüzleştiler.

Dilek Polat: 1972 Dersim/Merkez Xaçeli (Dikenli) doğumlu olan Dilek Polat, Proletarya Partisi ile 9 Eylül Üniversitesi, Buca Eğitim Fakültesi 4. sınıftayken, Komsomol'da örgütlenerek ilişkiye geçmiştir. Dilek Polat, Dersim-Karadeniz Bölge Komitesi'ne (D-KBK) bağlı Karadeniz Komitesi (KK) üyesi ve özel birim komutanı olarak faaliyet sürdürüyordu.

7 Nisan 2006 tarihinde Ordu ilinde, devrimci bir eylem hazırlığındayken bomba düzeneğinin kazayla patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Nergiz Gülmez: 1970 yılında işçi bir ailenin çocuğu olarak İstanbul Maltepe'de dünyaya gelir. Nergiz devrimci değerleri daha çocukluk evresinde abisi Ali Gülmez'in Metris Hapishanesi'nde kaldığı dönemlerde hapis hane kapılarında birçok şeye tanıklık ederek beyninde oluşan sorular ve soruların yanıtlarını algılamaya çalışarak bulur. Böylece çelik su almaya, tavında dövülmeye başlar.

1989-1990 sürecinde Kartal Halkevi ve Yeni Demokrasi Dergisi çalışandır. Nergiz artık partinin bir militanı, kitlelere düşünce taşıyıcıdır.

'96 Ölüm Orucu'nun zaferle sonuçlanmasından yaklaşık bir yıl sonra Ümraniye Hapishanesi'ne sevkini çıkması ve 19 Aralık Katliamı sürecinde 4 gün süren Ümraniye direnişinde yerini alan Nergiz Gülmez, açlık grevinin 10. gününde gaz bombaları, kurşunlar içerisinde çok ağır yaralananların baş ucundadır. Götürüldüğü Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde Ölüm Orucu direnişine başlar. Ölüm Orucu direnişini sürdürürken 96 Ölüm Orucundaki deneyimlerini yoldaşlarına aktarmanın acelesindedir. Tecrit koşullarında olanakların sınırlarını zorlayarak sadece mektuplarla da olsa bunu yerine getirmeye çalışır. Durumunun kötüleşmesi sonucu 17 Mart 2001'de Kartal Devlet Hastanesine götürülür. Alınan karar doğrultusunda hastaneye kaldırılmayı protesto ederek su içmemeye başlar.

23 gün boyunca su içmeyen Nergiz Gülmez, Ölüm Orucu eyleminin 123. gününde, 11 Nisan 2001 tarihinde Proletarya Partisi'nin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak mücadele tarihindeki yerini almıştır.

Elif Külekçi: '96 Ölüm Orucu direnişçisi ve Nisan 1999'da Tokat'ta ölümsüzleşen Seyit Külekçi'nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998'de Elbistan'da yaşamını yitirdi. Yaşlı bedeni ile eylemlerin hep önünde olan, kendini hiçbir şeyden sakınmayan Elif Külekçi, baskı ve zulümle örülü ülkemizde hapishane kapılarında, açlık grevlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde, şehit cenazelerinde, kayıplara karşı eylemlerde hep en öndeydi.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Proletarya Partisi'nin 50. Yılı'nı Kutladı

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist) MK- Enternasyonal Büro tarafından TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist)'nin 50.yılına dair bir açıklama yayınladı. "50. yıl kutlamaları, binlerce kadro ve militanın çabalarıyla sağlanan, yüzlerce ve binlerce insana daha iyi bir gelecek umudunu taşımanın sembolüdür. Devrimci partinizin tarihinde oportünistlerin, reformistlerin ve revizyonistlerin saldırısı olmayan bir an olmadı. Ancak proleter devrimci partiniz, tüm saldırıları geri püskürttü." Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Türkiye, Avrupa ve Ortadoğu topraklarını da kapsayan 800 bin kilometre kare arazide, 80 milyon nüfusa sahip olarak dünyanın hayati stratejik alanlarından biridir. Müslümanlar, Türkiye'deki nüfusun çoğunu oluşturur ve Hıristiyanlar azınlıktır. Komünist Partisi, 1921'de Azerbaycan Toplantısı'nda, 3. Enternasyonal'in tüm dünyada, esas olarak Asya ülkelerinde komünist partiler oluşturmalarının bir parçası olarak kuruldu. Ancak Mustafa Suphi de dahil olmak üzere 15 devrimci toplantıdan döndükten sonra öldürüldü. Daha sonra revizyonizm, 1960'lara kadar devam etti. 1972'de, İbrahim Kaypakka-ya önderliğinde, radikal anti emperyalist hareketin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisiyle yeni bir Komünist Parti kuruldu. Kongreniz, Türkiye'nin İbrahim Kaypakka-ya Yoldaş tarafından tanımlanan yarı sömürge, yarı feodal bir toplum olduğunu yeniden onayladı.

"Kaypakka-ya, milli meseleyi Leninist temelde ele almış ve Kürt ve Türklerin iki farklı milletten olduğunu söylemiş, Kemalizm'in faşizm olduğunu açıkça belirtmiştir. O, Uzun Süreli Halk Savaşı'nın yolunu Türkiye'ye uygulayan önderdir. Maoizm'in Marksizm'in bir üst aşaması olduğunu söylemiştir. Parti, ordunun ve kırsal alanların önemini vurgulamıştır. Düşmanın elinde 24 yaşında genç yaşta şehit düşmüştür. Kongreniz bir kez daha teorik ve metodik olarak şehit yoldaşın anlayışının doğru olduğuna karar vermiştir. Partinizin 50 yıllık mücadelesi, Yeni Demokratik Devrimin hedefi ve Uzun Süreli Halk Savaşı üzerinde yoğunla-

şan yolun oluşturulmasıdır. Bu, pratiğin temel devrimci stratejisidir. Partiniz, parti, ordu ve birleşik cephe gibi üç sihirli devrim silahını kuşanmıştır. 50. yıl kutlamaları, binlerce kadro ve militanın çabalarıyla sağlanan, yüzlerce ve binlerce insana daha iyi bir gelecek umudunu taşımanın sembolüdür. Devrimci partinizin tarihinde oportünistlerin, reformistlerin ve revizyonistlerin saldırısı olmayan bir an olmadı. Ancak proleter devrimci partiniz, tüm saldırıları geri püskürttü.

"Kongrenizin, Kürt ulusunun özgürlüğünün Türkiye Devrimi'nin önemli sorunlarından biri olduğu yönündeki anlayışı övgüye değer. Partimiz, ülke-

mizin emperyalizm çağında milliyetler probleminde kapsamlı bir çözüm bulmasının proleter devrimlerin bir parçası olduğunu, proleter önderliğe kesinlikle ihtiyaç duyduğunu ve Kürtlerin milliyet sorununun, özerklik ve ayrılma hakkının garanti edilmesinin doğru bir çözüm olarak Yeni Demokratik Devrim'in bir parçası olduğunu düşünüyor. Partimiz, Leninist tutumunuzun, Kürt halkının sevgisini ve güvenini kazanmak, onlarla birlik geliştirmek ve ana düşmana karşı yoğunlaştırılmış mücadelelere ulaşmak için gerçek bir temel oluşturacağını düşünüyor. Siz de biliyorsunuz ki ülkemiz, milliyetlerin hapishanesi haline gelmiştir.

"Bugün tüm dünya Doğu Avrupa'da, Ukrayna'da savaş ateşleriyle yanıyor. Dünya halklarının bir numaralı düşmanı ABD emperyalizmi, Ukrayna'yı bir yem olarak kullandı, savaş için hazırlandı ve Rus emperyalizmini savaş

için kışkırttı. Rusya 15 gündür Ukrayna'yı bombalamakta. Bir yandan Rusya emperyalizmi, diğer yandan ABD emperyalizmi, faşist NATO güçleri ve Batı Avrupa emperyalistleri dünyanın bölünmesi için uğraşılıyor. Ülkeler savaş planlarını yoğunlaştırıyor. Ukrayna Başkanı Zelensky ABD'nin kuklası olarak hareket ediyor ve halkı savaşa sürüklüyor. Avrupa, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana eşi benzeri görülmemiş bir mülteci kriziyle karşı karşıya. Bu koşullarda, Ukrayna ve Rusya proletaryası, tarihsel görevlerini yerine getirmek durumunda. Büyük Marksist ustalar Lenin ve Stalin, büyük devrimin mirasçısı halklara önderlik ediyor. Şimdi, onların bize öğrettiği

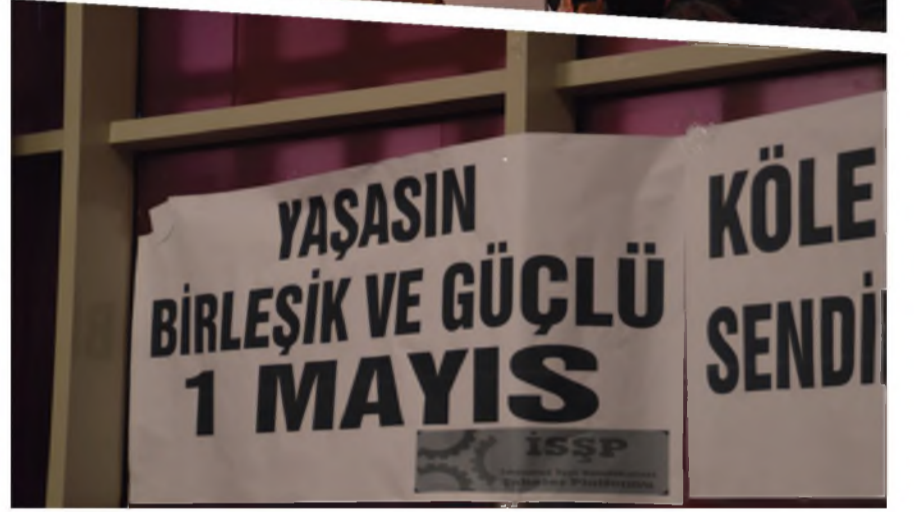
"Birçok dinden oluşan toplumda dinlerin eşitliğini savunuyorsunuz. Ezilen dinlerin, Sünni inancına dayalı sistem tarafından hak gasplarına uğratıldığını, saldırıya uğradığını ve katledildiğini açıklıyorsunuz. Kongrenizin dinlere karşı aldığı demokratik tutum ve dinlerin eşitliği meselesini Yeni Demokratik Devrim mücadelesinde bir demokratik hak talebi olarak görmesi takdire şayan. Devrim için savaş ve devrimin ihtiyaçları için savaş zorunludur. Devrim için tek yol savaştır.

"Şu an Kürt Ulusal Hareketi, faşizm için esas hedef halindedir. Faşizm özellikle Kürt gerilla güçlerine diz çöktürmeye ve ulusal mücadelenin legal-demokratik güçleriyle diğer sosyal güçler arasında mesafe koymaya çalışmaktadır. 50. yıl kutlamaları vesilesiyle, partimiz, zindanları komünist düşüncenin öncü merkezleri haline getiren, düşman zindanlarında partinin adını, yolunu, savaşını ve militanlığını sürdüren devrimci tutsakların cesaret ve iradesini selamlıyor. Onlar mücadele için her türlü fedakarlığın birer sembolüdürler. Her birimiz, komünist sınıf savaşı için en zor şartlarda mücadele eden tutsak yoldaşlarımızın serbest bırakılmaları için mücadele etmeliyiz. Onların serbest kalması için her yolu deneyelim. Sö-

gibi, savaşı bir iç savaşa dönüştürme zamanı. Ülke proletaryasının, büyük devrimci proleter sorumlulukla alması gereken tutum budur. Partimiz, onlara yakın durarak ve daha iyi bir koordinasyonla onlara mutlak bir anti emperyalist savaş için yardımcı olmanızı umuyor.

"Devrimci, ilerici ve demokratik güçler, benzeri görülmemiş yoğunlukta bir saldırıyla karşı karşıyadır. Siz de bunun farkındasınız ve saldırının hedefindediniz. Emperyalistler tarafından desteklenen ülkenizin yönetici sınıfları, size karşı olan saldırılarını yoğunlaştırmakta. Birçok sempatizan ve militan tutuklandı. Bu süreçte onlarca yoldaş kaybettiniz. Partimizin, Türkiye Devrimci Hareketi'nin akıttığı kanlar ve ödediği bedellerle daha devrimci bir yola gireceğine olan inancı kesindir. Partiyi kaçkınlardan ve hizipçilerden korumanız övgüye değer.

mürücü sınıflar, onları hayatları boyunca zindanda tutmak için, özellikle emperyalist savaş atmosferinde çaba harcayacaklar. Buna rağmen, tutsak yoldaşları devrimci hareketin sorunları ve ihtiyaçları yönünde bilgilendirelim, onlardan daha gizli yollarla da olsa faydalanalım ve onlara zindanların birer büyük okullar olduğunu bir kere daha gösterelim. Umuyoruz ki daha kararlı bir şekilde, güncel koşulları, hedeflerinize ulaşmak yönünde daha sağlam bir şekilde kullanacaksınız. Maoist partiler arasındaki dayanışma ve koordinasyonu kararlılıkla örgütleyelim ve umuyoruz ki siz de bunun için özel çaba harcıyorsunuz. Umuyoruz ki TKP/ML'nin bütün devrimci güçleri, Bolşevik bir ruhla, devrimin daha ileriye taşınması noktasında kararlılıkla hareket edecek ve güncel koşulların ihtiyaçlarını yerine getirecektir."

Sendikalar ve İşçiler 1 Mayıs Öncesi Buluştu: Birleşe Birleşe Kazanacağız!

İSTANBUL- İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun (İSSP) Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde yaptığı temsilciler toplantısında "1 Mayıs'a giderken tek tek işçi eylemlerinin birleşmesinin yolları nelerdir?", "Sendikalar işçi sınıfının öz örgütleridir. Neden sendikalaşmalıyız ve bize nasıl sendikalar lazım?" gibi başlıklar altında işçi temsilcileri bir araya geldi.

Birçok işkolundan işçilerin katılımı ile gerçekleşen toplantıda sendikal örgütlenmenin önündeki engeller, fabrikalarda emekçilerin yaşadığı sıkıntılar ve 1 Mayıs gündemi ile ilgili konuşmalar yapıldı.

Toplantı İSSP Dönem Sözcüsü Banu Tuna'nın açılış konuşması ile başladı. İşçilerin, emekçilerin zor bir süreçten geçtiğini belirten Tuna, "Yoksullaşmanın arttığı 2022 yılının sadece ilk 2 ayında ülke genelinde 108 grev gerçekleşti. Grev ve eylemlere yaklaşık 20 bin işçi katıldı, bu grevlerin yarıya yakını kazanımla sonuçlandı.

Yine grevlerin yarısından fazlası hiçbir sendika dahil olmadan yapıldı. Ülke genelinde yüzde 14 olan sendikalaşma oranı asgari ücretliler arasında daha da düşük. Bugün burada toplanmamızın en büyük nedenini bu rakamlar, bu sayılar oluşturuyor. İşçiler isyan ediyor ama örgütlü değil, biz bundan payımıza ne çıkarmalıyız? Sendikal örgütlenmenin gelişmesi için platformumuza büyük görev düşüyor, çünkü yapılan 108 grevin çoğu İstanbul'da gerçekleşti." dedi.

Yaklaşan 1 Mayıs'a da değinen Tuna, "Birleşik ve güçlü bir 1 Mayıs nasıl olmalı, platformumuza bu konuda düşen sorumluluk ve görev neler?" gibi sorulara yanıt bulacağımızı umuyorum" diye konuşmasına devam etti.

'MÜCADELEMİZ DEVAM EDECEK'

İSSP Dönem Sözcüsü Banu Tuna'nın açılış konuşmasının ardından, Xiaomi Salcomp Fabrikası'ndan patron ve üye oldukları Türk Metal Sendikası iş

birliğiyle fabrikada daralma var denilerek işten çıkarılan işçiler adına yapılan konuşmada; "Fabrika içerisinde bir hapisane düzeni var. Türk Metal Sendikası içerideki işçileri tehdit ediyor. Bize destek olmaları engelleniyor. 'Onlarla selamlaşmayın, fotoğraf çekinmeyin yoksa siz de işten atılırsınız' denilerek işçiler üzerinde baskı kuruluyor. Sendikanın yapması gereken bu değil! Sendika içeride mafya ve dansözlüğe soyunuyor. Bizim mücadelemiz ilk ve son olmayacak. Mücadelemiz devam edecek." diye konuştu.

Tümtis'e bağlı Yemeksepeti işçileri adına yapılan konuşmada "Bizim direnişimizde ilham kaynağımız Trendyol işçileri oldu. Çalışma koşulları, iş güvenliğindeki sıkıntılar, eksik yatan maaşlar gibi sorunlara karşı bir son vermek adına komite kurmaya karar verdik. Bülten çıkartarak işçilere daha fazla ulaştık. Başka illerde de alttan örgütlenmeye başladık. Bu örgütlenmenin ortaya çıkmasıyla iş kolumuz

değiştirildi. Sendikalaşmamız elimizden alındı. Geçen yıl haziran ayında sendikal yetkiyi yeniden ele aldık. Bununla beraber yasal zorluklara karşı karşıya kaldık. Bunun üzerine iş yaşatma eylemine başladık. Şimdi de işçilerin denetiminde eylemimiz devam ediyor. Çorap, tekstil, metal gibi birçok alanda ortaya çıkan direniş ruhuyla 1 Mayıs'a katılmanın gerekli ve önemli olduğunu düşünüyoruz." dedi.

'BİRLEŞE BİRLEŞE KAZANACAĞIZ'

Birçok işkolundan işçinin konuşma yaptığı toplantıda, işçiler fabrikalarda yaşadıkları sorunları ve sendikal örgütlenmede yaşanan problemleri anlattı. İşçiler, sendikalaşma sürecinde neler yaşadıklarını, hakları için mücadele ederken nelerle karşılaştıklarını konuştu.

Toplantı "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganları ile sona erdi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

whatsapp yenedemokrasi22.net

envelope yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20